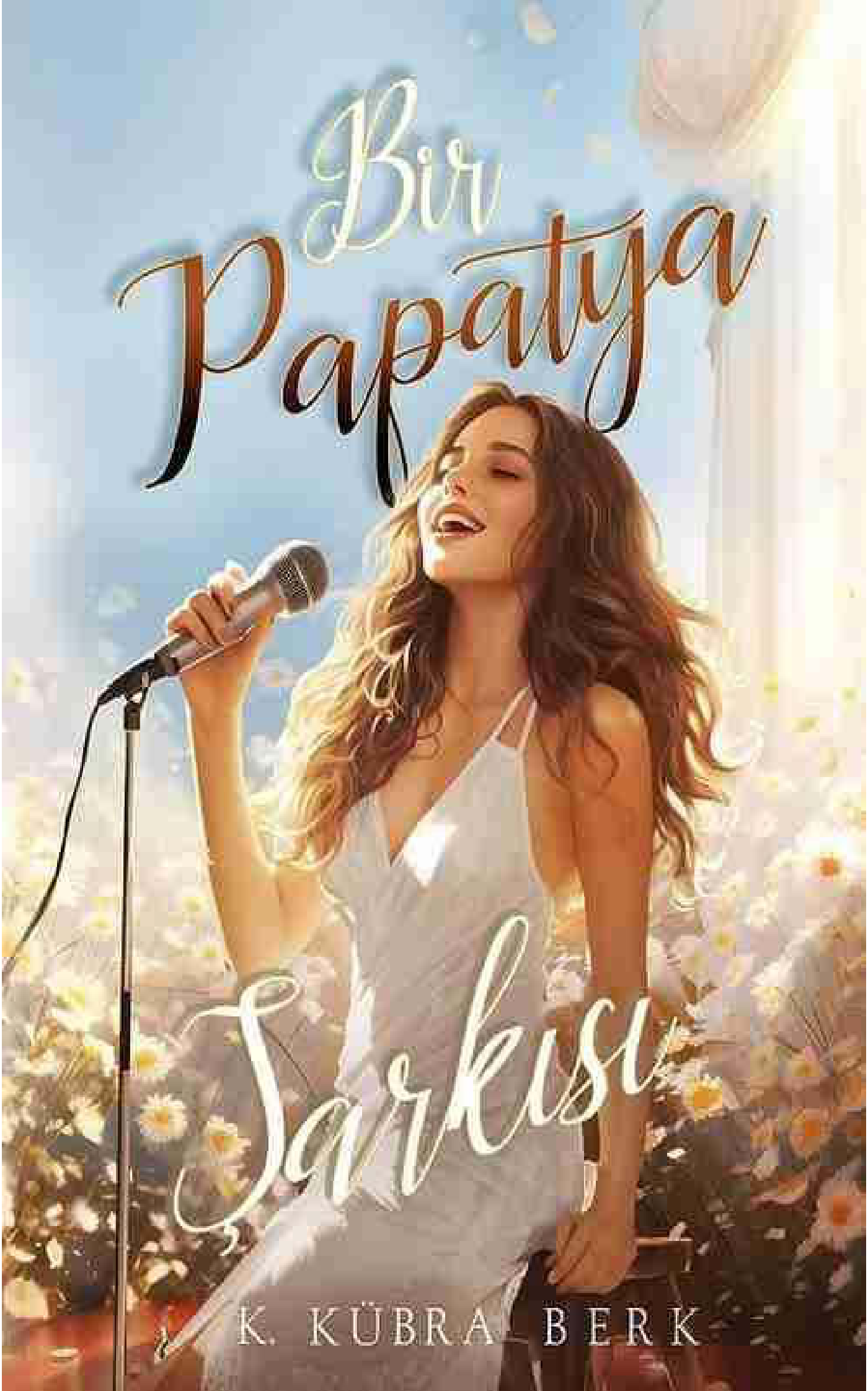

Bir
Papatya
Şarkısı
K. KÜBRA BERK

Bir Papatya Şarkısı

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

Bir Papatya Şarkısı

K. KÜBRA BERK

EPHESUS

"Bazı papatyalar, siz yapraklarını koparmadan önce son şarkılarını söyler."

Bölüm 1:

BAZI IŞIKLAR FAZLA PARLAR

"Başka bir arzunuz var mıydı?"

"Beni evime ışınlaman."

Saçımdaki maşayı tutan kız gülümsedi.

"Keşke hizmetimiz o kadar ilerleyebilseydi, efendim."

Derin bir iç çekip saçımdaki son bukleyi bırakmasını bekledim. Yeteri kadar ısı alan saç tutamı tatlı bir kıvrımla aşağı sallandı. Kız, saçın kıvrımının daha kalıcı olmasını sağlayacak hoş kokulu bir sprey sıktı, elleriyle nazikçe birkaç tutamı düzeltti. O işini bitirir bitirmez ayaklandım ve önümdeki makyaj masasından minik çantamı aldım.

Arkamdan, "Size iyi gelecek tatlı bir kahve?" diye seslenince başımı iki yana salladım.

"Şoförümü çağırsan yeter, tatlım. Saçım harika oldu, teşekkürler."

"Nasıl isterseniz, efendim."

*Stiletto*larımın zeminde çıkardığı tok tıkırtıyla yürürken güneş gözlüğümü takıyordum. Son şekillendirilen bukle yüzüme doğru düşünce elimle hafifçe geriye savurdum. Adımlarım, beni az önce stüdyonun içinde bıraktığım parlak ışıklara doğru götürüyordu. Ne olacaktı benim şu ışıldama sevdam sahi?

Kalabalık bir ekip kameranın yanı başında toplanmış, büyük bir ilgiyle ekrana eğilmiş, son çekimlerimi izliyordu. Yüz ifadeleri, mırıltıları... Hepsi birbirinden heyecanlıydı. Kıvırcık saçlı olan şaşkınca ağzını kapatırken hayranlıkla ekrana bakmaya devam ediyor, sanki oradan gözlerini ala-

mıyordu. Onun, projenin görüntü yönetmeni olduğunu hatırlıyordum.

"İnanılmaz! İnanılmaz! Bu bir şaka mı?"

"Size, onun yüzünün ekranlar için yaratıldığını söylemiştim..."

Menajerim Çağrı sırıtarak onlara bakarken sesi övgü ve gurur doluydu.

"Bu kadarını hayal etmemiştim! Bu reklamın getireceği sesi hayal edemiyorum!"

Onları duymamış gibi yaparak hafifçe öksürdüm. "Selamlar."

Yönetmen koltuğundaki adam, hemen sağında ayakta bekleyen asistanlar ve birkaç set çalışanı beni fark eder etmez başlarını kaldırdılar.

"Siz çıktınız sanmıştık!" dedi içlerinden biri heyecanla yerinden fırlarken.

"Henüz değil," derken nazikçe gülümsedim. "Saçım biraz bozulmuştu, dışarıda öyle yakalanmak istemedim. Biliyorsunuz, flaşların ne zaman patlayacağı belli olmuyor."

Çağrı aralarından çabucak sıyrılıp yanıma gelirken, "Ben konuşmuştum hayatım, bugün yorgun olduğunu biliyorlardı, gelen olmayacak," diye tane tane açıkladı. Sonra bana göz kırptı.

"Bunu en son söylediğinde tatilde beni nasıl yakaladıklarını hatırlıyorum. Gazete manşetlerini ne çabuk unuttun? Lütfen, tedbirlerime karışma," diyerek somurttum.

Çağrı dudağını kıvırdı. "Habersiz çekimlerde bile harikaydın, haftalarca konuşuldu..."

Ah doğru, nasıl unuturdum? Menajerim için nerede, ne koşulda, ne yaparken yakalandığım çok önemli değildi.

Önemli olan, bunun nasıl bir gündem yarattığı, basına ve insanlara nasıl yansıdığıydı. Özellikle hayran kitlem büyük merakla hayatımdan minik bir parçaya bile şahit olmak isterken!

Yönetmen hızla atıldı. "Sizinle çalışmak muhteşemdi. Bu ilk reklam çekiminiz ancak belli ki son olmayacak, lütfen sonraki projelerinizde de bizlere yer vermeyi düşünün."

Adamın uzattığı eli sıkarken yorgunca başımı salladım. "Bu konulara Çağrı bakıyor. Biliyorsunuz, şartlarımız bazen karşı tarafa fazla gelebiliyor..."

Adam sözümü çabucak kesti: "Siz orasını merak etmeyin. Konuşuruz, hallederiz. Ekranlara bu kadar yakışan güzel bir yüzü kaybetmek istemiyoruz, ortaklarımız da bu düşüncede, emin olabilirsiniz. Sizinle mutlaka iletişimde olacağız."

Adamın cümlesinden anlamam gereken tek bir şey vardı: *İstediğin paranın on katını bile verebiliriz çünkü senin üzerinden kazanacağımız miktarı hayal edemiyoruz!*

"Teşekkürler," derken giderek yapmacıklaşıyordum, yanaklarım da gülümsemek için onları yukarı doğru kaldırmaya çalıştığımdan kasılıyordu. "Hoşça kalın."

Ekipten birçok kişi heyecanla el salladı. "Görüşmek üzere!"

Çağrı benimle birlikte yürümeye başlarken çalışanlardan biri arkamızdan yetişti. Getirdiği beyaz, yün kabanımı omuzlarımın üzerine nazikçe bıraktığında ona gülümsedim.

"Diyet sandviçinizi arabanıza gönderdik, efendim. Başka bir isteğiniz var mı?"

"Teşekkürler, hayatım. Başka bir şey yok."

Tam önüme dönmüştüm ki yeniden hızlı birkaç adımla bana yetişti.

"Çekimler sırasında çok yoğun olduğunuz için rahatsız etmek istemedim ancak kız arkadaşım herkes gibi şarkılarınıza bayılıyor. Hele ki o parçanız..."

"Hangisinden söz ediyorsun?" derken birlikte yürüyorduk, ona göz kırptım.

"Kutuplarda Yanalım!"

"Ah, çok çok hissederek söylemiştim..."

Çocuk heyecanla atıldı: "Kız arkadaşım bayılıyor. Acayip büyük fanınız, lütfen ona selam gönderebilir misiniz?"

Adımlarımı durdurup tebessüm ettim. "Saçımı az önce yaptırdım, şanslısın. İsmi nedir?"

"A- Ayşe!"

Heyecanla yüzüme tuttuğu telefonun kamerasını açtı, gülümseyerek el salladım ve bağırdım:

"Ayşe, seni çok seviyorum! Şarkılarımı dinlemeye devam et tatlım, öpücükler!"

Çocuk telaşla videoyu kaydederken dudağını ısırıyordu. "Şoke olacak. Bugün çekime geldiğinizi bilerek söylemedim, görünce öyle mutlu olacak ki!"

Veda etmek için el salladıktan sonra omzumdaki yumuşak yün kabanı tuttum ve yürümeye devam ettim; geride bıraktığım genç çocuk, beni sevgi sözcükleri içeren büyük bir memnuniyetle uğurladı. Çağrı ve ben az önce çekim yaptığımız stüdyodan çıkarken birkaç dakika boyunca sessizce etrafta cam odaların olduğu uzun koridorda yürüdük. Çevrede kimsenin kalmadığından emin olunca sert bir küfür savurdum. Çağrı, alışık olduğu bu tavrımla hızla sağı solu kontrol etti.

"Biraz sessiz ol, kızım..."

"Ayakkabılar ağzıma sıçtı. Kaç bin lira verdim ben bunlara!"

"İade ederiz."

"Ulaş bu markaya, bir daha hiçbir ürününü almayacağımı söyle!"

"Abartmasana," diye homurdandı. "Bıktım şu fevriliğinden. Herkesi hemen reddetmemeyi bir türlü öğretemedim sana."

"Son üç günde on sekiz farklı reklam çekimini kabul etmenden anlayamamıştım, iyi oldu söylediğin."

Yüksek sesle oflarken büyük binanın dış kapısından çıkıyordum.

"Sana kalsa reklam çekimi falan da boş işti! Ama bak, adamlar sana bayıldılar. Bayılmak ne kelime, dilleri tutuldu!"

"Gördüm," dedim sakince.

Çağrı heyecanla sırıtıyordu, arabaya kadar bana eşlik ederken şoförüm de arka kapıyı benim için açmıştı.

"*Sana sadece şarkı söylemek yetmez, ekranda da parlamaya başlayacaksın,* derken bunu kastediyordum... Işıldıyorsun, kızım! Işıldamak için doğmuşsun!"

Arabaya binmeden önce çantamı kurcalıyordum. "Çağrı, sanırım rujum içeride kaldı."

"Bu adam var ya, kaç tane yapımcıya haber salacak... Daha bu reklam yayına girmeden sana teklifler yağacak, deli gibi uçacağız! Bak, söylemedi deme!"

"O ruj sınırlı sayıda üretildi, yurt dışından getirttim. Yarın bana getir mutlaka. Makyör kız hangisi olduğunu biliyor, içlerinden en pahalısı."

"Oho! Ben ne anlatıyorum, sen ne anlatıyorsun? Tamam, söylerim."

"Yarın toplantıda görüşürüz, yorgunluktan bulanık görüyorum seni. Ciddiyim bak. Şu topuklulardan da bir kurtulayım!"

Çağrı hızla cebinden not defterini çıkardı ve bugün yapılacaklar kısmına tik attı. Yarınki planı hızlıca gözden geçirirken konuşmaya devam ediyordu:

"Bak, öğlene kadar güzelce dinlen. İstersen önce bir spa... Akşam altı gibi seni evden aldıracağım, sekizde sahnen var."

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. "Ne? Nasıl?"

"Biraz ani gelişti. Adamlar çok ısrar etti, kaç gündür yalvar yakar gelip gittiler. İki saatliğine müsaade ettim; seni çok yormaz, merak etme."

"Çağrı, hani ara verecektik? Sen beni hep kandırıyorsun ya!"

Dünyam başıma yıkılmıştı. Yarın sadece şirkete uğrar, hızlı bir toplantıdan sonra şehir dışına uçarak kaçamak yaparım diye düşünüyordum. Arkadaşlarım ani bir plan yapmış gibi taklit yapacak ve Çağrı'yı son anda haberdar edecektim. Oysa şimdi onun benim taktiğimi kullandığını görüp çıldırıyordum!

Çağrı yüksek sesime karşılık etrafı kolaçan ettikten sonra beni arabaya soktu ve kafasını içeri uzattı.

"Manyak mısın?" diye fısıldadı. "İki saate kaç milyon ödediler, haberin var mı? Nasıl reddetseydim? Takmışlar kafaya, *ille de sen*, dediler. Millet, 'Kutuplarda Yanalım' dinlemek istiyormuş, çıkışı süper yaptık!"

Olan olmuştu, plan iptal etmek âdetim değildi. Bunu uyanık Çağrı da iyi biliyordu!

"Bir daha sakın bana sormadan araya iş sokma! Ciddiyim, ortadan kaybolurum, bir daha da gelmem!"

"Listeleri altüst ettin. Farkında bile değilsin, senin jeton ancak bir ay sonra düşer. Ben şimdiden analiz şirketiyle görüştüm, *bu gidişle bir süre zirvedesiniz,* diyor. Tıklanmaların yıkılıyor, kızım!"

Kendi kendine heyecanla konuşmaya devam ediyordu: "Hele bir de o hedeflediğim grubu sollarsan tamam, şarkılara daha tuhaf isimler bulmamız gerekiyor."

"Ben sevildiğim için dinlenmek istiyorum," dedim kendi kendime.

Bu talebim, Çağrı'nın umurunda bile değildi.

"Konuşuruz onu, kafaya takma. Önce reklam kitlesini yakalayalım, gerisine sonra bakarız. Üç beş kişi de severek dinler elbet, canım."

"Çok iyisin, çok sağ ol," dedim gözlerimi devirirken. Yarın hazırlanmam gereken saati hatırlayınca mızmızlanır gibi başımı salladım. "Haberleşiriz o zaman."

Çağrı dediğini yaptırmış olmanın keyfiyle sırıttı. "Tamam, aşkitom. Dikkat et."

Şoför, Çağrı uzaklaşınca kapıyı kapattı; bense arka koltuğa bedenimi bir çuval gibi bıraktım. Çantamı sol tarafıma fırlattım, başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Sandviçim sende mi, ağabey?"

Çevik ağabey ön koltuktaki paketi bana uzattı. "Burada. Eve gidiyoruz, değil mi?"

Kahvaltıdan sonra bir şey yiyememiştim ve neredeyse akşam olmak üzereydi. Kurt gibi açtım. Poşeti yırtıp tabiri caizse hayvan gibi yemeye başladım. Annem şunu yaptığımı görse beni baş aşağı sallandırırdı.

"Aynen, sür eve gitsin. Kafam patladı ya! Çok fena bir şeymiş bunun çekimleri, şarkı klibi çekmeye hiç benzemiyor..."

Çevik ağabey aynadan bakıp sırıttı, aramızdaki yaş farkı çok değildi ancak bir ağabey gibi güven verdiğinden ona öyle seslenmeyi seviyordum. O da bana takılmaya bayılırdı.

"*Şarkı zamanı klip için ada ada gezip tatil yapmaya benzemiyor,* diye düzeltelim..."

"Tabii!" diye homurdandım. "Onda da işin çok uzadığı oluyordu ama bunda tek sahneyi elli kere çektik! Hele o ışıklar çok fenaydı, aynı yere bakmaktan şaşı oldum."

"Neyse, sağ salim bitirdin. Ben de sen içerideyken yakaladığım birkaç kameramanı kovaladım, pusmuşlardı şu köşeye."

Sandviçi ısırmayı bırakıp göz ucuyla sakin görünen sokağı süzdüm, arabanın içinin görünmediğini bilmeme rağmen koltukta aşağı kaydım.

"Of ya, bir bitmediler! Zaten rujum da yanımda değildi, tazelemeyi unutmuşum. İyi ki yakalanmadım."

"Sıkıntı yok, gayet iyi görünüyorsun."

"Ya ağabey, bu haysiyetsizler beni rujsuz görünce *makyajsız yakalandı* diye başlık atıyor! Fondötenden, kapatıcıdan haberleri yok cahillerin! Hayır, dudaklarıma dolgu yaptırdım ya şimdi, o yüzden rengi yokken cansız görünüyor."

Sokağı dönerken Çevik ağabey aynadan bana şaşkınca baktı. "Sen buna niye bu kadar bozuluyorsun ki?"

"Sorun çekmeleri değil zaten! Çektikten sonra *makyajsız güzel* falan yazdıkları için beni gömmeye meraklı olanlar yorumlara üşüşüyor. Kimi yiyormuşuz, suratımda elli kat boya varmış, badanamı yeni yaptırmışım."

Çevik ağabey dayanamayıp yüksek bir kahkaha patlattı. Sandviçimi yiyesim kaçmıştı, somurtup dışarıyı izledim.

"Milyon takipçili bir magazin sitesi *yalanını yakaladık* diye almış, en ufak siyah noktamın soy kütüğünü göreceğim bir yakınlıktan çekilmiş fotoğrafımı sayfasında paylaşmış! Yorumlarda biri bana ne demiş, biliyor musun?"

Çevik ağabey sırıtıyordu. "Ne demiş?"

"*Yalancı kokona,* yazmış!"

Çevik ağabey bir kahkaha daha patlatırken sandviçimi hırsla ısırdım.

"Sanki dünya güzeli olduğumu iddia ettim! Tamam, cazibemin insanların başını döndürdüğünü inkâr etmiyorum. Dikkat çekici de bir hatunum, şurada şöyle bir salınsam elli kişi..."

Çevik ağabey öksürünce, "Pardon ağabey, ne demek istediğimi anladın işte," diye sırıttım.

Sonra düşmanca yorumları hatırladığım gibi kaşlarım çatıldı.

"İnsanı atomun parçacığını inceler gibi yüzünde patlayan flaşla kocaman paylaşırsanız herhâlde boka benzerim!"

Çevik ağabey bu krizlerime alışık olduğu için fazla yorum yapmadı. "Çok yorulmuşsun sen, şimdi gaza bastığım gibi evdesin."

"Uçur beni," dedim sandviçten koca bir ısırık daha alırken.

Büyük lokmayı çiğnemeye başlarken diyetisyenimin şu anda burada olsaydı enseme bir şaplak atmak isteyeceğini düşündüm. Ekmek yemeyi bırakmam konusunda o kadar çok konuşmuştuk ve beni öyle sıkı tembihlemişti ki tam bir dolandırıcı olduğumu hissettim.

Eğer şimdi burada olsa dudağımı büzüp, *"Ama..."* diye mızmızlanırdım. *"Ama çok yoruldum, beni en mutlu eden sandviçlerimden yeme hakkım yok mu? Birazcık bile mi?"*

Kaşlarını çatar, her şeyi yemeyi kestiği için ufacık kalmış suratındaki koca gözlerini belerterek bana bakardı. *"Hayır! Kesinlikle hayır!"*

Sonra beni üstten bir bakışla baştan aşağı süzerdi. Gözleri, her zaman şikâyetçi olduğum basenlerimde dururdu. *"Yoksa o elbiselerin içinden taşmak mı istiyorsun? Sonra yeni bir projem var, üç günde beş kilo gidecek, diye sızlanma! Yok öyle bir dünya, tatlım..."*

"Ayy," dedim hayalinin bile bu kadar gerçek olması tüylerimi ürpertirken. "Tövbe tövbe."

Ağzımdaki lokma keyifsiz şekilde daha da büyürken telefonum yine yüksek sesle çalmaya başladı. Bugün kaçıncı çalışıydı, sayamamıştım. Şu an kimseyle konuşacak dermanım yoktu. Bu topuklu ayakkabıların içinde zavallı bedenime eziyet ede ede saatlerce oradan oraya koşmuştum! Bir çekim için girmediğim kılık kalmamıştı, şimdi o telefonu açıp çenemi hiç yoramayacaktım. Çok isteyen bir daha arardı nasıl olsa...

"Hayır, bebek bezi reklamı ne alaka?" dedim kendi kendime düşünceli bir tınıyla konuşurken. Sandviçin son parçası ağzımı doldurmuştu. "Ben evli değilim, hamile değilim, çocuğum yok!"

"Senin bu menajer fazla hareketli geliyor bana," dedi Çevik ağabey ciddiyetle. "Gelen her işi kabul ediyor sanki."

"Bana da öyle geliyor," dedim ağzımdaki lokmayı zar zor çiğnerken. "Tamam, sözleşme imzaladığımızdan beri hayvan gibi çalışıyoruz, şarkıların reklamını bayağı iyi yaptırıyor. Dilli de bir çocuk! Daha bir iş bitmeden ötekini hazırlıyor.

Ama bendeki de can, ağabey ya... İki aydır iliğimi kuruttu. Hayatım boyunca hiç bu kadar çalışmamıştım!"

"Hakkını yememek lazım, seninkilerin çok hoşuna gitti bu durum. Seni bu kadar çok görmeye bayılıyorlar."

"Evet," dedim hayranlarımın son aylarda çıkan her şarkımı nasıl da bir günde ülke gündemine soktuklarını düşününce. "Cidden Çağrı'nın dediklerini yaptığımdan beri kitle coştu!"

Sonra bir sessizlik oluştu. Eski menajerimle ters düştüğümüzü hatırladım. Beş yıl önce başlayan müzik kariyerimde sesim, kendi emeğim ve disiplinimle bir yerlere gelebilmiştim. Bu süreçte çok heyecanlı ve deneyimsiz olduğum için kim ne söylerse doğru zannediyordum. Sağ olsun, o bunak adam hiçbir iş teklifini kabul etmiyor, kariyerimi sadece kendi prensiplerine göre yönetiyordu. Öyle de aksiydi ki! Bir süre sonra kimse kapımızı çalmaz olmuştu, hâliyle huysuzluğuna katlanmak istemiyorlardı. Yeterince idare etmiştim ancak bir noktadan sonra fark etmiştim ki reklam çalışmaları konusunda tam bir beceriksizdi, sesim ne kadar iyi olursa olsun daha çok keşfedilmek, popüler olmak istemiştim. Sonuçta evde kendi kendime şarkı söyleyeceksem banyom yetiyordu! Ben dünyaya açılmak istiyordum.

Adam çağın o kadar gerisinde kalmıştı ki isteklerimi anlayamıyordu; çoğunu çocukça, şımarıkça, profesyonel olmayan bir tutum olarak görüyordu. Nihayetinde geçtiğimiz aylarda büyük bir kavgayla yollarımızı ayırma kararı almıştık. Çağrı ise o dönemde karşıma çıkmıştı, damarlarındaki kan delice akan bir adamdı! Eski menajerimden çok farklıydı.

"O adam, bebek bezi reklamında beni görünce kesin kalp krizi geçirecek," diye mırıldandım. "Zaten yaşlıydı. Kalbine inmese bari."

"Telefonunu açmayacak mısın?"

Düşüncelerimden sıyrıldığımda telefondaki kişinin ısrarla aramaya devam ettiğini fark ettim. Çevik ağabey sadece yola odaklanmıştı, beni en hızlı şekilde eve götürüp dinlenmemi istiyordu. Sandviç de bittiği için tembel bir hareketle titremeye devam eden telefonu çıkardım.

Ekranda yazan isim beni biraz olsun gülümsetti. "Şapşal..." Kulağıma götürürken kıkırdıyordum. "Alo, Furkan?"

"Of..."

"Neden ofluyorsun?" dedim aniden kötü bir şey olduğu endişesine kapılarak.

"Bu ses... Bu sesi duymak... Bitiriyor beni, doğdu güneşim ya!"

Anlık olarak rahatlayınca sırıttım. "Ya manyak, bir şey oldu zannettim."

"Yok, ben dayanamıyorum!" dedi mayışmış bir sesle. Belli ki bu saatte hâlâ yataktan çıkmamıştı. "Acilen seni kaçırmam lazım. Kalbime hapsetmem lazım!"

"Öyle yorgunum ki..." dedim iç çekerek. "Eve geçemedim bile, hazırlanıp çıkacak havam yok."

"Çıkacağımızı kim söyledi? İstersen seni şöyle tenha köşelere de götürebilirim, bilirsin... Hem sonra..."

"Sussana!" derken kıpkırmızı olmuştum. Çevik ağabeyle aynada göz göze gelince huzursuzlandım, oturduğum yerde biraz toparlanma ihtiyacı hissettim. Beni koruma işini bazen biraz abarttığını söyleyebilirdik. Bu yüzden her zaman babamın bir numaralı adamıydı.

"Yarın haberleşiriz canım, olur mu?"

"Olmaz," diye homurdandı Furkan mızmızlanarak. "Bugün senin kokun olmadan uyuyamam ki."

"Öpüyorum, canım," dedim zihnime dolan görüntülerle öksürürken. "Haberleşiriz."

"Nasıl öpüyorsun, fotoğraf atsana."

Artık pancar rengine doğru dönüşüm geçiriyordum, telaşla telefonu kapatıp çantaya atarken bu çocuğun ayaklarımı nasıl bu kadar yerden kesebildiğini düşünüyordum.

"Havasız kaldı içerisi sanki ya..."

Bir şey olmamış gibi arsızca camı indirirken yüzüme hava çarpsın diye azıcık başımı çıkardım. *Umarım fondötenim, hissettiğim ateşi dışarıdan göstermiyor, önlüyordur,* diye dua ediyordum. Bir daha bu çocuğun telefonunu insanların yanında açmayacaktım.

Telefon tekrar çalmaya başlayınca Çevik ağabey iç çekti. "Bu çocuk da çok cıvık be kızım... Söylemeyeyim diyorum da!"

Gözlerimi devirirken telefonu alıyordum. "Yorumun için sağ ol, ağabey."

"Burada çok trafik var, arka sokağa geçiyorum. Birazdan evdeyiz."

Telefona odaklandığım için onu pek de dinlemeden başımı salladım. "Hı-hı."

Bu kez arayan erkek arkadaşım değil, Firuze'ydi.

"Efendim?" dedim bıkkınlıkla.

"Hemen buraya gelmen lazım! Hemen, hemen, hemen!"

"Ne oluyor?" dedim ağlarcasına. "Herkes bugünü mü buldu? Çekim günümü!"

"Bak, gelmezsen çok pişman olursun, sonra sakın zırlama! Dost kara günde belli olurmuş, ben iyi günde de buradayım. Çabuk ne işin varsa ertele ve bana gel."

"Ne yapacağız?" dedim böyle enerjik bir arkadaşa sahip olmanın en kötü yanını bir kez daha tecrübe ederken. Reddetme gibi bir seçenek sunmuyordu.

"Sana geçen bahsettiğim enerji uzmanı geliyor!"

"Enerji uzmanı ne ya?" dedim şaşkınca. "Enerji bakanı gibi..."

"Ya sen beni hiç dinlemiyor musun?" Sesinde gerçek bir sitem vardı, bu kız ona yaptığım en kötü şeye bile kin tutmayabilirdi ama neden bu kadar hassas olduğunu bilmediğim ilginç konular hakkında alınganlığı tutabilirdi.

"Sana daha geçen hafta anlatmadım mı?" dedi sesini biraz yükseltip. Bunu heyecanlanınca sık sık yapıyordu. "Bu tüm evrenin, varoluşumuzun, gezegenlerin birbirleriyle konumunun, sayabileceğim yüzlerce şeyin, doğanın bizi nasıl etkilediğiyle ilgili, kızım! Hislerimizi, düşüncelerimizi, duygularımızı... Olduğun seni yöneten her şey!"

"Beynim duracak şimdi," dedim şakaklarım zonklarken. "Beni kimse yönetemez, Firuze. Kendi kararlarını kendi alan biriyim ben! Bunu gayet iyi bildiğin hâlde böyle şeyler söylemen..."

"Sen öyle zannet!" diye çıkıştı. "Gerçekleri böyle reddettiğin için başına iş açıyorsun hep!"

"Firuze, böyle şeylere hiç inanmamıştım zaten!" dedim bıkkınlıkla. "Boş işlerle meşgul etme beni ya! Eve gidip uyuyacağım ben, başka bir şey umurumda değil. Hangi gezegen hangi insanı canından bezdirmiş, gerçekten ilgilenmiyorum."

Firuze bunu duyunca bana iyiden iyiye bilendi, sesi artık öfke doluydu; reddedilmeyi gerçekten ama gerçekten hiç sevmediğini biliyordum.

"Arayabileceğim onca arkadaşım var, bu kadınla tanışmak isteyen o kadar çok kişi var... Ben tutup seni aramışım,

yaptığına bak! Aşk olsun sana! Gelme, peki. *Sonra hayatımda işler niye yolunda gitmiyor,* diye zırlama bana, tamam mı yavrum?"

"Enerji bakanı mı düzeltecek benim hayatımı? Saçmalama!" diye hiddetlendim bu tutumu karşısında.

"Enerji uzmanı!" diye o da bağırarak düzeltti. "Evet, düzeltecek! Tek yapman gereken iyi enerjiler üretmek ve yaymak. Bu kadar basit!"

Milyarlarca insanı trafo olarak gören bir yakın arkadaşa sahiptim.

"İnanmaya devam et sen böyle şeylere... Kapatıyorum, canım."

O sesini daha da yükseltmeden telefonu suratına kapattım. Bildirimleri ve aramaların tümünü sessize aldım, biri ölüm kalım meselesi için arasa dahi bakacak gücüm kalmamıştı!

"Sür, şoför!" dedim telefonu koltuğa fırlatıp çatlayan başımı ovalarken.

Çevik ağabey bu hâlime güldü. "Geldik, geldik. Şimdi güzellik uykuna yatarsın."

Araba dar bir ara sokakta yavaşlayınca etrafı incelemeye başladım. Hiçbir şey düşünmüyor, gidip uyumak dışında hiçbir düşüncenin zihnimi meşgul etmesine izin vermiyordum. Derin bir nefes verip rimeli fazla abarttığım için uzunluğu görüş alanıma giren kirpiklerimi kırpıştırırdım.

Tam o sırada koca bir el, başımı dayadığım araba camına *tak* diye yapıştı. Suratıma tokat yemiş gibi bağırdım:

"Ay! O ne be?"

"Ne?" Çevik ağabey anlayamadı.

"Bu- Burada zombiyle insan karışımı bir şey var!"

Bağırdım ve arabanın diğer koltuğuna doğru kaçmaya çalıştım. Tam o anda az evvel hava almak için yarıya kadar indirdiğim camdan içeri bir kol uzandı. Biri dışarıdan bana ulaşmaya çalışıyordu, uzun saçları sürekli hareket hâlinde olduğu için yüzünü kapatıyordu ancak sakallarını görünce bir adam olduğunu anladım.

"İmdat!" diye çığlık attım.

"Âşığım! Sana âşığım! Ne olur bir imza, bir tanecik imza!"

Çevik ağabey panikle olayı algılamaya çalışırken bir hayran saldırısına uğradığımı fark etmemiz birkaç saniye sürdü, durumu fark eder etmez şoför koltuğundan dışarı atladı ve benim tarafıma koştu.

Adam camdan uzattığı elini, camı kapatmaya çalıştığım parmaklarıma yapıştırdığı için kaçamıyordum.

"Aa!" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım. "Bırak! Bırak-sana ya! İmdat!"

Parmaklarıma sımsıkı kenetlenmişti, kolumu yarı açık camdan çekiştirip duruyordu. Hatta iyice ileri gitti ve neredeyse koltuk altıma kadar beni cama çekti, kendimi bir anda oraya yapışmış hâlde buldum. Bunun zayıf bir adam olmadığını, gücünün hiç de hafife alınmayacağını anladım!

"Kolum acıyor!" diye çığlık attım kendimi arabanın içine atmaya çalışırken. Elimi kurtarabilsem birkaç yumruk sallayacaktım ama ahtapot gibi her yerden sarmıştı! Diğer elimle dokunsam onu da kapar diye korkuyordum! Ben kendi kendime debelenirken adam kolumun acıdığını fark edince bıraktı.

"Acıtmak istemedim, güzel meleğim!" dedi telaşla. Yüzüne düşen saçları geriye attı, çok değişik bir kılığı vardı. Çevik ağabeyin onu engellemek için iri bedeniyle arabanın etrafını dolandığını gördü ve telaşla bana döndü.

Ben şoka uğramış hâlde nefes nefeseyken hiç ummadığım bir şey yaptı ve kapımı açtı!

Ka- Kapı! Kapımı kilitlememiştim!

"Hih! Çekil! Çekil, manyak!"

Adam tüm bedeniyle uzun atlama yapar gibi arka koltuğa atlayıverdi, artık üzerimdeydi! Tekmeler savurdum, kurtulmak için çığlıklar attım ancak gövdesini bana âdeta yapıştırdı, mümkün değil gitmiyordu!

"Bir imza!" dedi beni bu kadar yakından görmüş olmanın sevinciyle yüzümü detaylıca incelerken. "Bir tanecik meleğim! Seni öyle seviyorum ki..."

Çevik ağabey adamı omuzlarından tuttuğu gibi geri çekince adam kollarıma yapıştı, imza almak için elinde tuttuğu kâğıt ve kalem arabanın içine düştü. Adam geri çekildikçe beni de peşinden çekiştirmeye başladı!

"Git!" diye haykırdım. "Psikopat!"

"Bari bir öpücük! Çok bekledim... Seni çok bekledim!"

"Ne diyorsun lan sen? İt!"

Çevik ağabeyin de sabrı taşmıştı. Belli ki kendine çizdiği sınırı aşıldı, adamı daha da büyük bir kuvvetle üzerimden çekip tek hamlede dışarı attı. Adam kolumu bırakmadığı için onunla sürüklendim ve bedenim kapıya çarpınca durabildim; Çevik ağabey kendini önüme siper edip tek eliyle kapımı kapattı.

Nefes nefese suratıma kapanan kapıyı seyrettim.

Korkunç boğuşmanın ardından saçım başım dağılmış, kıyafetlerim sünmüş hâlde öylece kalakaldım. Soluklarım düzene girmiyordu, kolum çok acıyordu. Adamın sıktığı yer kıpkırmızı olmuştu.

"Aylarca bekledim!" diye bağırıyordu düştüğü yerden ısrarla. "Belki bu sokaktan geçersin diye aylarca kalem ve kâğıtla bekledim! Ne olur meleğim, seni seviyorum!"

"Sus diyorum ulan sana!"

Çevik ağabey dayanamayıp adama bir yumruk atınca arabanın içinde çığlık attım. Korkuyla etrafa baktım, insanlar olayı anlamak için durup izlemeye başlamıştı.

"Çevik ağabey, vurma," dedim sesim titrerken. "Sakın vurma! Olmaz!"

Tek bir kişinin kim olduğumu anlayıp kamerasını çıkarması sonum olurdu, aylarca bu haberi manşetlerden silemezdim.

"Duymuyor musun, kızım?" dedi Çevik ağabey öfkeden kıpkırmızı olmuş hâlde.

"Ağabey, magazin," dedim telaşla. "Haydi gidelim, ne olur!"

Yerde yatan psikopat adam, burnu kanamasına rağmen bana bağırmaya devam ediyordu:

"Seni çok bekledim... Çok bekledim, meleğim. Sevmek değil, tapıyorum! Ben sana tapıyorum!"

"Elimden bir kaza çıkacak!"

Çevik ağabey en sonunda ne kadar korkmuş olduğumu fark etti ve hızlı adımlarla sürücü koltuğuna ilerledi. Ben panikle camı kapatıp kapımı da kilitlerken adama bakmamaya çalışıyordum.

"Tapıyorum!" diye bağırmaya devam ettiğini duydum. "En büyük hayranın benim! Seni görmek benim en büyük arzum!"

Sonra ellerini kaldırdı, parmaklarına baktı. "Dokundum," dediğini duyar gibi oldum. Artık sesi eskisi kadar net değildi. "Dokundum! Dokundum! Dokundum!"

"Bıraksaydın da gebertseydim şu şerefsizi!"

"Ağabey, sür de gidelim, ne olursun. Çok kötüyüm!"

Sesimin titremesinden ne kadar berbat hissettiğimi anladı ve gaza basıp arabanın çıkardığı tiz sesle sokaktan ayrıldı. Bir yandan da yan koltuktaki su şişesine uzanmaya çalışıyordu. Gözlerini yoldan uzun süre ayırmamaya çabalayarak kısa bir an bana döndü.

"İyi misin?" dedi.

Sormayı unuttuğunu o an fark etti.

Boğazım acıyana dek bağırarak ağlamaya başladım. "Değilim! Nasıl iyi olayım? Bana saldırdı!"

Patlamaya hazır olduğumu o an anladı ancak gecikmişti, hem bir an önce eve ulaşmak için hızlı davranıyor hem de bana su uzatıyordu.

"Al!" dedi telaşla. "İç şundan, haydi!"

"Bana nasıl saldırır, nasıl? Allah belasını versin, manyak psikopat ya!"

Son heceyi uzatarak ağlamaya devam ettim. Çevik ağabey de bu durum karşısında ne yapacağını şaşırmıştı, çocuk gibi zırladığım anlara pek şahit olmamıştı. İnsanlara zayıflıklarımı göstermekten hoşlanmadığım için her şeye gülüp geçebilen biri gibi görünsem de kendimi en yakın tuvalete atıp bağıra bağıra ağladığım çok olurdu.

Çevik ağabey şaşkınlıkla, "Ne- Ne yapmamı istersin? Seni başka bir yere götüreyim mi? Hay Allah ya! Ulan, şu herifin yaptığına bak!" Düşündükçe daha da öfkelendi. "Kızım, bırakmadın ki ağzını yüzünü kırsaydım!"

"Ağabey, beni yatağıma götür, ben..." Hıçkırdım. "Ben evde zırlamak istiyorum!"

"Zırla, zırla tabii. Tamam, götürüyorum hemen!"

Telaşla önüne dönüp gaza yüklendiğinde arka koltukta sallanıp duruyordum. Rimelimin aktığını, yüzümü silerken parmaklarıma bulaşan siyahlıktan anlamıştım; burnum da kıpkırmızı olmuş olmalıydı. Elimi şöyle bir geriye atıp saçımı düzeltmeye çalışınca gördüğüm şeyle daha çok bağırdım.

"Allah belasını versin böyle hayranın! Bu da mı gelecekti başıma?"

Çevik ağabey gözlerini yoldan ayıramadığı için telaşla seslendi: "Ne oldu? Ne oldu, bir yerin mi acıyor?"

"Kaynak saçım çıkmış! Tutamları elime geliyor. Allah'ım, al sen canımı, al da kurtar..."

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken Çevik ağabey evimin olduğu sokağa girdi.

"Ne?" diye haykırdı istemeden. "Saçını da mı koparmış? Ulan! Ulan yavşak herif! Yok, ben geri dönüyorum!"

"Yok ağabey, takma saç yani," dedim elimdeki saç tutamıyla bakışırken.

Kuaföre bunun için binlerce lira bayıldığım aklıma gelince hıçkırıklarımın şiddeti arttı. Ben kafa derisi azıcık acısa ortalığı velveleye veren, saçına yıllardır kendi seçkin kuaförü dışında kimseye el sürdürmeyen bir kızcağızdım, kaynak saçımı sökme cesaretini nasıl göstermişti?

"Hele bir daha karşıma çıksın, yedireceğim bu saçı ona! Pislik..."

Burnumu silerken olayın şokunu yavaş yavaş atlatıyordum, Çevik ağabey artık bana yanıt vermek yerine arabayı park etmeye odaklanmış, en hızlı ve etkili müdahaleyi yapmaya çalışıyordu.

"Çıkamaz, sen merak etme," dedi net bir sesle. Sonra arabayı iki katlı evimin büyük bahçesine park etti, otoparka girmedi. "Ben onun icabına bir güzel bakacağım."

"Koru beni," dedim öfkeyle. "Eğer karşıma çıkacak olursa ben onu boğmayacağıma söz veremiyorum çünkü..."

Çevik ağabey inip benim kapımı açarken kendi kendime bağırdım:

"Ben artık boş gezmem! Görecek! O tacizci görecek!"

"O kadar güvenlik kontrolünden geçiyorsun, kıyafetlerin ve çantan aranıyor. *Boş gezmem* ne demek?"

"Orasını bana bırak, ağabey," dedim benim için tuttuğu kapıdan çıkarken. "Bıçak görünümünü kamufle edebileceğim çok eşya var. Ayna, makyaj malzemesi, kalem, bir sürü şey..."

"Dur, bir sakinleş sen," dedi omuzlarımdan tutup bana destek olurken. Sonra arabanın kapısını kapattı ve beraber evin girişine yürümeye başladık.

"Şimdi söyleriz, Hüsna abla sana sıcak bir çorba yapar. Yatağına uzanıp biraz istirahat edersin."

"Mercimek yapsın," dedim dudağım titrerken.

"Yapsın," dedi güven verici bir sesle.

Durum onun da çok canını sıkmıştı ancak daha fazla belli etmek istemiyordu, farkındaydım. O uzanıp kapıyı çalarken ben etrafa bakıyor, evin geniş bahçesini izliyordum.

"Ne dedi o? *Aylardır bu sokaktan geçmeni bekliyorum* mu dedi? Tövbe Ya Rabb'im!"

"Düşünme şimdi," dedi Çevik ağabey omzumu okşayıp. "Ben halledeceğim."

"Ya evimi de bulursa, bulur mu ki? Peki, çoktan bulmuşsa?"

Kapı açılınca sorularım yanıtsız kaldı. Orta yaşlarda, kısa boylu, yumuşak bakışlı ve sevecen bir kadın olan Hüsna abla şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Birkaç yıldır benimleydi, beceriksiz olduğum ve iş yüzünden yetişemediğim için evle ilgili tüm sorumlulukları o üstlenmişti. Sağ olsun, hiçbir şeyi eksik etmez; abla şefkatiyle bana destek olurdu. Hayatta en şanslı olduğum konulardan biri, çıkar ilişkisinden uzak ilişkiler kurabilmiş olmaktı.

"Kuzum?" dedi şaşkınlıkla bakmaya devam ederken. Dağılmış hâlimi inceliyor, beni tepeden tırnağa süzüyordu. "Sana ne oldu?"

Küçük bir çocuk gibi yeniden dudağım titremeye başladı. "Abla, mercimek var mı?"

"Var," dedi hemen beni kollarının arasına çekip Çevik ağabeyden devralırken. "Olmaz olur mu? Gel, güzelim benim."

Kaş göz işaretiyle Çevik ağabeye bir şeyler sormaya çalıştığını görsem de aldırmadım, zaten onlar da durumu açıklığa kavuşturacak vakti bulamadılar.

"Odana çıkarayım seni, tamam mı?"

"Tamam," dedim kendimden beklemediğim uysal bir tavırla. Bu bile ne kadar korktuğumun ispatıydı. Ben sakin bir insan olarak tanımlanamazdım.

"Sen elini yüzünü yıka, ben de çorbanı pişireyim."

"Olur," dedim merdivenlere yönelip onun basamakları çıkmama yardım etmesine izin verirken.

"*Sushi* de yemek ister misin, sipariş edeyim mi?"

Moralim bozuk olduğunda buna başvurduğumu bilirdi. Menüde ne olduğu önemli değildi, alakasız olsalar da sevdiğim şeyleri birlikte tüketebildiğim toksik bir iştaha sahiptim.

"Mercimek yeter, abla," dedim üzgün olduğumu belli eden bir sesle.

"Tamam, canım. Ben hemen geleceğim, geç sen haydi."

Aşağı inip Çevik ağabeyden durumu öğrenmek istediğini, endişelendiği biliyordum. Beni odamın yarısını kaplayan beyaz yatağıma oturttu ve hızlı adımlarla kapıdan çıktı. Bense boş boş karşımdaki boy aynasına bakıyordum.

Görüntüm berbattı! Özenle yerleştirilmesi için saatlerimi verdiğim saç kaynaklarım her yerden fırlamıştı hatta birisi göbeğime kadar sünmüştü. Normalde kıyafetlerimde en ufak bir ütü izi dahi olmazken şimdi parçalanmış, yakası çekiştirilmiş, başı sonu belli olmayan bir paçavra hâline gelmişti. Ağladığım için yüzüm kızarmış, dudaklarım şişmiş, rimelim ince bir yol izleyen iki ırmak misali yanaklarımdan çeneme doğru akmıştı.

Bu kız da kimdi? Sabah evinden ışıl ışıl ayrılan ben olamazdım!

"Bu neyin cezasıydı, kimin bedduasıydı? Dün tabağımda bıraktığım brokolinin mi?"

Yaşım kaç olursa olsun, annemin *tabağında bıraktığın arkandan ağlar* cümlesi her seferinde benimle birlikte geliyordu. Dün sebze salatasında bitiremediğim o brokoli parçacıklarıyla bakışırken zihnimde bir şeylerin ters gidebileceği yankılanmıştı. Ciddiye almamıştım. Böyle olacağını nereden bilebilirdim ki?

Telefonum titremeye başladığında uzanıp onu açacak, her kim arıyorsa onunla konuşacak mecali kendimde bulamadım. Tam tersini yaptım, ayağa kalktım ve kendimi odamdaki banyonun içine attım. İçeri girer girmez suyu sonuna kadar açtım ve küvetimin içine elime gelen bütün güzel kokulu jelleri boşalttım. Aynadaki yansımama bakma-

maya çalışarak soyundum ve kendimi sıcak suyun rahatlatıcı etkisine teslim ettim.

Olanları düşünmemek ve hiç yaşanmamış farz etmek için gözlerimi kapattım.

Bölüm 2:

BAZI DİLEKLER UZAY BOŞLUĞUNA UÇAR

"Evladım, giremezsin öyle! Kızcağız çok zor uyudu zaten..."

"Neyi var? Bir şeye canı mı sıkılmış? Ben bir konuşayım, o kendine gelir."

"Kızım... Beni bir dinlesen! Firuzeciğim, bir dur!"

Gözlerimi açmaya çalışırken yumuşak çarşafım ve kuş tüyü yastığım arasında kıpırdanıyordum. Ağzımı kocaman açıp esnerken gürültü daha da yüksek bir seviyeye ulaşmıştı.

"Ablacığım, asıl sen bir dur! Ben onun hâlinden anlarım, neden dinlemiyorsun? Bir çekilir misin?"

Kapım pat diye açıldığında her zamanki gibi rengârenk kıyafetleriyle gökkuşağını andıran, benim *küçük çıtır* olarak adlandırdığım 1.55 santimetre boyundaki arkadaşım Firuze içeri dalmıştı. İri gözlerini kocaman açmış, kapı ağzında bana bakıyordu.

"Uyanmış!" diye seslendikten sonra onu engellemeye çalışan Hüsna ablanın yüzüne kapıyı çarptı ve arsızca bana doğru koşturdu. Kadının hâline üzüldüm, Firuze'nin inatçı tavrının karşısında durabilene aşk olsun! Sinir olduğunuzla kalırdınız.

"Ne oluyor sabah sabah ya?"

"Asıl sana ne oluyor?" derken ayılmaya çalıştığım için ovaladığım gözlerime, tek kaşını kaldırıp ciddi bir bakış atıyordu.

Bir süre birbirimize dümdüz baktık.

"Yine o bakışı atıyorsun!" dedim yastığımı Firuze'ye fırlatırken.

Havada kaptı ve yeniden bana attı. "Hangisi?"

"Böcekmişim gibi bakmasana!"

İtiraz etmediği için beni gerçekten böcek olarak gördüğünü düşündüm. Derin derin iç çekip yatağıma yaklaştı ve üzerime eğildi.

"Kırk beş dakikamız var."

Sesi ve yüz ifadesi son derece ciddiydi, elini beline yerleştirmesi ise hiç hayra alamet değildi.

"Uyuyorum ben," dedim başıma gelecek felaketin adım seslerini işitirken. "Dün çok kötü şeyler oldu. Bugün asla yataktan çıkamam!"

"İyiysen daha iyi olman için, kötüysen sana iyi gelecek şeyi bildiğim için geldim. Merak etme, güzel arkadaşım, akışıma kapıl."

"Çıkmam," dedim ısrarla yorganı yüzüme çekip. "Beni bırak ve git."

Başıma gelen şeyleri bilse yine böyle ısrarcı olur muydu?

"Sensiz bir yere gitmiyorum. Kırk üç dakikamız kaldı."

"N- Ne için?" dedim panikle. "Hiçbir yere gelemem. Kahvaltıya, kahve içmeye, dedikodu saatine... Hiçbir yere gelemem, Firu!"

"Oralara gitmiyoruz," dedi sakince. "Merak etme."

Tırnağının kenarını, cebinden ne ara çıkardığını bilmediğim törpüsüyle düzeltti.

"Nereye?" dedim merakla.

Gözleri törpüdeyken aynı düz tonla cevap verdi: "Endonezya."

Büyük bir çığlık attım. "Ne, ne, ne?"

"Bali'ye gidiyoruz, canım."

Bali mi? Ona boş boş bakıyordum.

"Eğer kırk bir dakika sonraki uçağı kaçırırsak yanan bilet, konaklama ve tabiat yogası ücretlerini senden faiziyle alırım. Bu da birkaç sağlam konser paranı doğruca bana aktarman demek, emin misin?"

"Firu, ne Endonezya'sı yahu?" dedim ağlarcasına isyan ederken. "Bali de ne? Haritada nerede olduğunu bile bilmiyorum! Ayrıca tabiat yogası diye bir şeyi ilk defa senden duyuyorum!"

Yatağın ucuna oturdu ve tavana bakıp elini sallarken masalsı yumuşaklıkta bir ses tonuyla mırıldandı:

"Doğayla bedenin bütünleştiği, eski bir inanışa göre insanın var oluş amacının ağacın kavuğundan ve orada barınan tüm canlıların enerjisinden..."

"Ağacı da kavuğunu da boğarım şimdi!" dedim isyan edercesine bir yakarışla. "Ne olur, beni rahat bırak. Yalvarırım. Hayır, hayır, o bakışlarını hemen üzerimden çek. Gelmiyorum. Saçmalama lütfen!"

"Kırk dakika. Bu şansı kaçırmaman için son kırk dakika."

"Neyi kaçırıyorum tam olarak? Psikolojim hiç iyi değil, yetişeceğim onca iş varken Bali'de ne yapacağım?"

Firuze nihayetinde bana yaklaştı ve yatağımda bana daha yakın bir yere oturup saldırı pozisyonunu aldı, gözlerine tatlı bir sevecenlik yerleşti ancak ona inanmamam gerektiğini iyi biliyordum!

"Bak," dedi yumuşak bir tavırla. "Sana bahsettiğim enerji uzmanı planını değiştirmek zorunda kaldı ve seyahate çıktı. Eğitim için kalan son iki kontenjanını bize ayırdı. Dünyanın her yerinden onu destekleyen, hayranı olan o kadar çok kişi var ki! Ben de bizim böyle büyük bir fırsatı kaçırmamızın aptallık olacağını düşündüm ve ona kesinlikle katılacağı-

mızı söyledim. Eğer buna yetişemezsek onu bir yıl boyunca yakalayamayız."

"Ben böyle şeylerle ilgilenmiyorum ki," dedim son bir umutla ona yavru kedi bakışlarımla yalvarırken. "Neden geliyorum?"

Bana sıcacık gülümsedi. "Benim yakın arkadaşım olduğun için. Geçerli bir sebep, ne dersin?"

"Değil," dedim bunun bir kâbus olmasını dileyerek yastığa kafamı gömerken.

Beklediğim şey gerçekleşti ve gözlerindeki sevecenlik bir anlığına yok oldu.

"Ben dört yıl önce annene bizde yatıya kaldığın yalanını söyleyip Afrikalı Budist sevgilinle yaptığın geziyi saklamıştım. Unuttun mu?"

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. "Afrikalı Budist mi? Ne saçmalıyorsun?"

Telefonunu çıkarıp birkaç saniye içinde çocuğun fotoğrafını suratıma yapıştırınca iç çektim.

"Ya o benim arkadaşımdı, Firu!" dedim çabucak düzeltirken. "Budist değildi. Hatta sen ondan hoşlanmadığın için satanistmiş gibi espriler yapıyordu ama sen anlamıyordun."

"Saygısızın tekiydi, neyse ne!"

"İnanamıyorum sana, bunun adı duygusal istismar..."

Firuze söylediklerimi dinlemiyordu bile, kafayı enerji bakanı olan o kadına takmıştı! Zaten bir şeye bu kadar taktı mı kesinlikle peşimi bırakmazdı, göz ucuyla sekiz kapaklı dolabımın üzerine yerleştirdiğim valizimi yokladım.

"Hem iki günlük bir mola vermiş olursun, fena mı? Ara şu zevzek menajerini, planları erteleme konusunu o halleder. İşi bu değil mi zaten? O kısmı boş ver."

Hülyalı gözleri uzaklara daldı, gülümsedi. "Deniz, kum, güneş, tabiat yogası... Bunlar sana iyi gelecek, yaralarını saracak."

Yara dediği an saç diplerimin sızladığını hissettim, bu kız şaka yapıyor olmalıydı. Çok değil, birkaç saat önce hayran saldırısına uğramış, kendimi eve zor atmıştım. Şimdi tabiat yogası denen bir saçmalık için Bali'ye kaçırılmak isteniyordum!

Kafamı yeniden yastığıma gömdüm ve gözlerimi açmadan lafa girdim: "Bana iyi gelecek şey bu saçmalık değil."

"Tamam, tamam, öyle olsun. Ama diğerlerini inkâr edemezsin! Tatil yapmayı ne kadar sevdiğini gayet iyi biliyorum. Gidiyoruz hayatım, değil mi?"

Homurdanmam, ikazlarım, itirazlarım ve tüm bahanelerim onun için boşluktan ibaretti. Nefesimi tüketmemin ancak bana zorluk yaratacağını, sonucu belli olan bir savaşta rakibimin benden çok daha üstün -kuvvetli bir çene ve ikna kabiliyeti gibi- silahlarla donatıldığını kabullendim.

Valizim dolabımın üzerinden bana göz kırptı.

Bir buçuk saat sonra Endonezya uçağına binmiş, Bali'ye doğru yola çıkmıştım.

"Şu an yaptığım şeye inanamıyorum."

Pilot kalkış öncesi uçuşla ilgili bilgileri aktarırken karşımdaki hostes de tüm yolculara acil çıkış kapılarının yerlerini ve herhangi bir kaza durumunda oksijen maskelerine nereden ulaşılabileceğimizi el işaretleriyle anlatıyordu. Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırarak olanları izlerken yolculardan biri, hostese valiz koyulan bölümü işaret etti.

"Excuse me, can you help me put my bag?"[1]

[1]Çantamı koymama yardım eder misiniz?

Eliyle bir türlü yerleştiremediği büyük çantayı işaret ediyordu.

Hostes tebessüm ederek ona yardımcı oldu. "Of course, sir." [2]

Ben, etrafta olup biteni seyrederken yanımda oturan Firuze, kemerini takmaya çalışıyordu.

"Şunu bir tutar mısın, canım? Takıldı, çıkmıyor."

Derin bir iç çektim. "Ver!"

"Ses tonunu yumuşat," diyerek tatlı tatlı gülümsedi. Sonra kıvırcık saçlarını kulağının arkasına itti. "Ben şimdiden çok heyecanlıyım!"

Yüzümü buruşturdum. "Hiç sorma, ben de öyleyim. Ben de..."

Uçak kalkış yaptı ve derin bir uğultu kulaklarımı sağır edercesine kafamın içini doldurdu. Neden böyle saçma bir maceraya atıldığımı sorguladıkça kendime kızıyordum, bu yüzden her şeyi bir kenara bırakıp gözlerimi kapattım.

"Dün çıkan haber için bir müdahalede bulundun mu?"

Firuze'nin sesi uçağın uğultusuna karışırken gözlerimi açmadan yanıtladım:

"Hangisinden söz ediyorsun?"

"Şu uyduruk sahte çay markasının senin fotoğrafını kullanarak *sayemizde yirmi kilo verdi* diye paylaştığı haber. Görmedin mi? Her yerdeydin."

"Hesaplarımı bir süreliğine dondurmuştum, Çağrı konser duyuruları için bir ajansla anlaştı, onlar benim adıma paylaşım yapıyor. Haberi gördüyse avukatıma iletmiştir."

Firuze anlamamış gibi mırıldandı: "Senin lisedeki fotoğrafını kimden bulmuş olabilirler ki? Görünce çok şaşırdım."

---

[2] *Tabii ki beyefendi. (Ing.)*

Kapalı olan gözlerimi telaşla açtım. "Hih! Ne dedin sen? Lise mi dedin?"

Firuze şaşkınlıkla bana baktı. "Evet, onu diyorum. Şu anki hâlin çıtır zaten, yavrucuğum. Kıyaslama yapılsın diye lisedeki fotoğraflarını bulup kullanmışlar. Ben de görünce çok şaşırdım."

"Görmedim ben onu," dedim hızla telefonumu çıkarırken. Nafile, uçuş modunu kapatmak istesem de internet erişimim kesilmişti, bulutların arasında süzülmeye başlamıştık.

"Neyse, boş ver," dedi Firuze. "İkinci gün bitiyor zaten, gündemden düşmüştür."

"İnanamıyorum ya," dedim hırsla. "Estetik için o kadar para ödüyorum, diyetisyenlerin kapısından ayrılmıyorum. Otobur canlılar benim kadar ot yememiştir, listemden dışarı çıksam burnumdan geliyor. Ama bu herifler yine gidip en berbat fotoğrafımı kullanıyor! Orada resmen yirmi kilo fazlam vardı ya..."

"Onların paylaşması bir şey ifade etmiyor, boş versene," diye beni teselli etmeye çalıştı.

"İfade etmez olur mu? Bıktım, Firuze ya! Görmezden gelmek de bir yere kadar... Sürekli hakkımda yorum yapıp duruyorlar. Çenem, dudaklarım, burnum, bacağım, kolum... Etim budum! Her şeyim onların mezesi."

"Her işin bir zorluğu var, seninki de hiç tanımadığın insanlara hayatın hakkında yorum yapma fırsatı vermiş olmak..." Derin bir iç çekti. "Ne desem, bilemiyorum ki..."

Cevap vermedim, dudağım yine küçük bir kız çocuğu gibi büzülmüştü, dokunsa ağlayacaktım. Belli bir noktaya kadar iyi idare etmiştim ancak son birkaç aydır şarkıların popülaritesinin de getirdiği linçler bitmek bilmiyordu. Resmen kitle edinmenin yararından çok zararını görmeye başlamıştım.

"Psikoloğa gidiyorsun, değil mi?"

"Vaktim olmadı," diye mırıldandım yeniden gözlerimi kapatırken.

"Erteleme," diye yumuşak bir sesle tavsiye verdi en yakın arkadaşım. "Şimdi bu insanların ne yapacağı belli olmuyor, yeniden gündemi değiştirmek için seni kullanırlarsa görünce kötüleşme ihtimalin..."

"Boş ver," diye geçiştirdim. "Furkan'la gece kulübü kaçamağı yaptığım bir gece magazin çağırır, yakalanmış gibi yaparım. Çağrı birkaç kanalı ayarlar. Olur biter."

Firuze başını sallarken önerebileceği pek de bir şey yoktu. "Haklısın, bu işler artık böyle..."

"Fotoğrafımı kim servis etti acaba?"

Soruyu daha çok kendi kendime soruyor olsam da arkadaşım hemen araya girdi.

"Bunu ben de düşündüm, biliyor musun? Herkeste olabilecek bir fotoğraf değildi. Belli ki biri arşivi kurcalama gereksinimi duymuş, haspam!"

Lise hayatımın pek iç açıcı geçtiği söylenemezdi. İnsanlarla çok iyi anlaşan bir yapım olmamıştı, uyumlu biri olarak tanımlanamazdım. Bu yüzden bu kötülüğü herkes yapmış olabilirdi. Zaten Firuze dışında o yıllardan hayatımda kalan kimse de olmamıştı, gerisi tamamen sektörden tanıdığım geçici dostluklar olarak adlandırılabilirdi.

"Bir bulayım..."

Cümleyi tamamlama gereği duymadım ve iniş saatine kadar kendimi uyumaya zorladım. Zaten çok erken uyandırıldığım ve dünün yorgunluğunu üzerimden atamadığım için anında uyuyakaldım. Yaklaşık on iki saat sonra elimizdeki bir ton valizi sürükleyerek havalimanından çıkıyorduk.

Firuze çıkar çıkmaz bizim için taksi bulma işini halletti, şoför valizlerimizi bagaja taşırken telefonum uçuş modundan çıktığı için ardı ardına gelen bildirimlerle titreyip duruyordu.

İlk gelen elbette Çağrı'nın bildirimleri olmuştu, tam yüz on beş mesaj vardı!

"Neden sana ulaşamıyorum?"

"Yok olacak zamanı buldun."

"Bir problem mi var?"

"Kızım, konser için son onayı bekliyorlar, sana ulaşamıyorum. Şaka mısın sen?"

"Alooo!!!"

"Adamlar arıyor açamıyorum, cevap versene."

"Bu telefona neden on bir saattir ulaşamadığımı açıkla!"

"Hey!!!"

"Organizasyondan adamla konuşmak zorunda kaldım, anamıza sövmediği kaldı. Çabuk dön bana."

"Lan, öldün mü?"

"Evine geldim, kimsenin senden haberi yok!"

"Polisi arıyorum."

"Aramadım."

"Ya sen beni delirtecek misin, mesajlar da iletilmiyor!"

"Gitti milyon liralar, yaktın konseri."

"Çabuk dön bana, çabuk!"

Bunların haricinde Çevik ağabeyden nasıl olduğumla ilgili durum kontrolü mesajı, annemden ve babamdan ayrı ayrı *günaydın* mesajları, kız kardeşimden istediği sınırlı

üretim çantanın fotoğrafının ekran görüntüsü ve şirin kedi emojisi, erkek kardeşimden üzerine hiç düşünülmemiş ve direkt konuya girilmiş, "Abla, yüz bin varsa fişeklesene," mesajı, numarama nasıl ulaştıklarını artık sorgulamadığım için bayık gözlerle incelediğim bir gazetenin röportaj teklifi mesajı, devamında okunmamış yirmi bildirim daha...

Ve doksan dokuzu Çağrı'dan olmak üzere yüzlerce arama.

"Ağzıma sıçacak!" dedim dehşetle. "Ay ben nasıl arayacağım bunu?"

"Taksiye, haydi!"

Firuze beni kolumdan çekiştirip taksiye bindirirken endişeyle dudaklarımı dişliyor, ne yapacağımı düşünüyordum. Hareket hâlindeki taksi yüzünden kafamı cama dahi yaslayamazken telefonum yeniden titremeye başladı.

Arayan Çağrı'ydı! Ölüm fermanım imzalanacaktı!

"Firuze, ben ne diyeceğim bu çocuğa ya? Kafamı kıracak benim!"

Firuze gideceğimiz otelin fotoğraflarına bakmak ve hayranlık dolu cümleler sarf etmekle meşgul olduğu için çok ilgilenmedi.

"Aman, biz mi düşüneceğiz? Menajer olan o, neden para ödüyorsun sonuçta? Sert ol."

"Tamam," dedim kararsızca.

Telefonu açtım, daha kulağıma götürmeden Çağrı'nın tiz sesi kulağımı tırmalamaya başladı. "Öldün sandım!" diyordu dehşetle. "Sen on bir saattir neredesin? Manyak kadın!"

"Endonezya," derken ne olduğunu kendim bile anlayamadığım için şaşkındım.

Telefonun ucundan bir çığlık koptu. "Ne demek Endonezya? Sen!"

"Ben," dedim masumca. "Ben de anlamadım ki vallahi."

"Neden gittin oraya?" diye bağırmaya devam etti Çağrı.

"Tabiat yogası için," dedim ağlarcasına. "Ne bileyim yahu..."

"Hay tabiata da yıldırıma da gökkuşağına da! Canım, sen neler diyorsun? Kafayı mı yedin? Akşam konserin var demedim mi? Bunu nasıl... Nasıl? Aklım almıyor!"

Firuze onun bağırışlarını duyduğu için yüzünü buruşturdu.

"Sert ol," diye fısıldadı yeniden. "Pabuç bırakma."

"Öyle işte, Çağrı!" diye yükseldim aniden. "Meşgulüm şimdi, kapatıyorum."

"Kiminlesin sen? O manyak arkadaşın yanında gibi hissediyorum, doğru mu? Doğru, doğru! Sana bu yükseliş döneminde onunla görüşmemelisin dememiş miydim ben?"

Son günlerde neredeyse yirmi dört saatimin tamamını kaplayan bütün planların sıkışıklığı, hayranların kaldıramamaya başladığım ilgisi, dün bana saldıran takıntılı manyak, gazete ve dergi manşetlerinde övüldüğüm kadar yerin dibine gömüldüğüm o haberler... Hepsi içimde dolup taşınca ben de patlayıverdim.

"Sana ne Çağrı ya?" diye ikaz ettim öfkeyle. "Ona da mı sen karar veriyorsun?"

"Kız seni Endonezya'ya uçurmuş, hâlâ karışma diyorsun! Ben artık sana ne diyeceğimi bulamıyorum. Tamam, bunu gelince konuşacağız! Yazdım bunu bir kenara."

"Daha düşük bir ücrete telafi edeceğim konseri, bunu iletebilirsin. Kalan işler de sende, görüşürüz."

"Bir süre görüşmeyelim, mümkünse öfkem dinsin!"

Benim için en iyisini istediğini ve kariyerimi yönetirken her şeyin pürüzsüz ilerlemesini sağlamaya çalıştığını biliyordum, elimden bir şey gelememesi çok can sıkıcıydı. Hiç yapmayacağım bir şey yapmış, delinin kuyuya attığı taşın peşinden atlamıştım!

Telefonu telaşla kapatıp çantama atarken ne yapacağımı bilemez hâldeydim, şaşkınlıkla Firuze'ye bakıyordum.

"Ne yaptık biz ya?" dedim sersem sersem. "İnanamıyorum."

"Bir şey yok," derken kıkırdayarak güneş gözlüğünü takıyordu. "Hayatı yaşıyorsun, o kadar, tatlım."

Bir saat sonra otelimize yerleşiyorduk. Otelin doğayla iç içe olması ve kuş cıvıltılarının huzur vermesi belki de günü katlanılır kılan tek şeydi. Arkadaşım, tam da ondan beklendiği gibi beni alışık olduğum beş yıldızlı lüks bir otele getirmek yerine topuklu ayakkabılarımla ahşap merdivenlerini gıcırdattığım, baktığım her yerde odun ve türevi yapılar gördüğüm bir yere getirmişti. Parmağımın ucuyla tahta korkuluktan tutunarak çıkarken diğer elimdeki ağır valizi çekiştirip duruyordum.

"Resepsiyon görevlisi falan yok mu burada?" dedim acı bir iniltiyle. "Kolum kopacak."

"Ünlü olmadan önceki hayatında valizini nasıl taşıyorsan şimdi de öyle yapıyorsun tatlım, abartmayalım."

Firu ağzımın payını verip beni susturunca kıvırtarak önümde yürümeye devam etti. Beni anladığını hiç zannetmiyordum çünkü her seyahatinde yaptığı gibi şehir dışı ya da ülke dışı fark etmeksizin tek bir sırt çantasıyla gelmişti!

"Nasıl sığdırıyorsun o kadar eşyayı minicik yere, anlamıyorum!" diye homurdandım son basamağı da çıkarken.

Elimdeki anahtarın üzerinde yirmi üç yazıyordu, nefes nefese odanın kapısının önünde durdum.

"Akşam yemeğinde buluşalım," dedi neşeyle Firu. "Öpüyorum, tatlım!"

"Binlerce lira dediğin konaklamaya bak," dedim öfkeyle kapımı açarken. "Ben uzun bir süre uyurum, sakın beni kaldırma!"

Bir şey söylemesine fırsat vermeden kendimi ve valizi odadan içeri attım. İçeride beni büyük beyaz bir yatak, ahşap makyaj masası ve tabure, kocaman bir pencere karşıladı. Son zamanlardaki şehir dışı konser turnelerimde alışık olduğum o ışıltıdan mahrum bir görüntüydü, topuklu ayakkabılarım zemindeki parkeyi gıcırdatırken kapımı sertçe kapattım.

"Neyse," diyerek derin bir iç çekip dolaba doğru valizi çekiştirdim. "İdare edeceğiz. Hem en fazla kaç gün sürebilir ki?"

Normalde kıyafetini akşam olana kadar en az dört defa değiştiren ben, tüm gün uçak yolculuğu yaptığım kıyafetle kendimi öylece yatağa atıverdim. Ne o valizi açacak gücüm kalmıştı ne de üzerimdeki kumaşı düşünecek hâlim.

Gözlerim bir ara orman manzaralı büyük pencereye kayar gibi oldu, tatlı bir esintiyle birlikte çiçek kokuları burnumu okşadı, yastığa başımı koyup kendimi uykunun tatlı kollarına bırakırken son duyduğum şey dışarıdan gelen kuş cıvıltılarıydı.

Belki de işler o kadar kötü gitmezdi.

Gitmezdi, değil mi?

Küçükken anne ve babamla gittiğim her parkta salıncağa binme önceliği ya haylaz erkek kardeşimin ya da çığlıklarıyla ortalığı yerle bir eden kız kardeşimin olurdu. İçlerindeki en sessiz sakin çocuk ben olduğum için annem ve babam salıncağa binme sıramı onlara vermekten çekinmezdi. Hatta öyleydi ki ebeveynim, kardeşlerim haklarını kullanmış olsalar

da bas bas bağırmaya devam ederlerse çevreye rezil olmamak adına sıra bana geldiği hâlde salıncağı bir kez daha onlara sunar ve benim turum atlanarak yeniden onlar sallanırdı. İkili salıncaklardan her zaman nefret etmiştim, belli ki üç çocuklu aileleri kimse düşünmemişti! Ve böylece hakkımın kaç kez yendiğini bilmediğim saatler süren bir park macerasının sonunda ellerimize tutuşturulan birer pamuk şekerle evin yolunu tutardık.

Annem hep aynı şeyi yapardı: Dizlerini kırar, eğilir, üçümüzün de başını okşadıktan sonra bize tatlı bir gülümseme bahşedip sorardı.

"Eğlendiniz değil mi, minik bebeklerim?"

Bize böyle hitap etmeye bayılırdı fakat bundan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Bu ailede minik bebek olan ben değildim ancak diğer ikili kesinlikle öyleydi! Ayrıca ben, bu park maceralarından da hoşlanmazdım! Ve son olarak yine ben, kardeşlerimin aksine pamuk şeker yemekten de hiç hoşlanmazdım! Şekerli doku ellerime yapıştığı için diğerleri gibi parmaklarımı şapır şupur yalayarak temizlemek son derece iğrenç gelirdi.

Kısacası ergenliğimin son yıllarına dek, iki kardeşimin çıkıntılıkları yüzünden fikirleri pek de sorulmaya gerek duyulmayan, sorulsa da sıranın çabucak yeniden diğerlerine geçtiği bir döngüde büyümüştüm.

Ve işte, o yıllarda kendime bir söz vermiştim. Bir gün kardeşlerim kadar hatta onlardan çok daha fazla bağıracaktım! Öyle bir bağıracaktım ki beni duymak istemeyen sesimi işitmeye, adımı öğrenmeye mecbur kalacak ve sıra her zaman bana gelecekti. Bunu kendime borçluydum.

Şimdi bu yüzden kendimi tebrik ediyordum. Uzun yol tır şoförlerinin radyosundan plaza yöneticilerinin odasına dek, AVM oyun alanlarındaki palyaçoların dilinden insanların telefonlardaki çalma listeleri ve zil seslerine kadar her

yerde benim şarkılarım vardı. Beni duymak istemeyen milyonlarca nefret dolu *anti* olmasına rağmen bir şekilde beni işitmek zorunda kalacakları kadar popüler bir şarkıcı olmuştum! Neredeyse sesimi duymayan kimse kalmamıştı.

Elimdeki kahve fincanına bakarken gözlerim köpüğe dalıp gitmişti. Yıllar içinde bu tempoya alışmış, şimdiyse kendimden beklemediğim kadar ani bir yükselişe geçmiştim. Hem kendi disiplinim hem de Çağrı'nın manyak atılımları sayesinde yaklaşık dokuz aydır yürümüyor, koşmuyor, uçuyordum! Şarkılarımın bu kadar patlayabileceğini ben bile hayal etmemiştim.

Nihayetinde sadece ergenlik döneminin asabiyeti ve duygusallığını üzerimden atmak için odamda gitar çalıp şarkı söylemekle başlamıştı her şey... Sonra piyano öğrenmek, müzik öğretmenlerimin ilgisi, şan eğitimi, konservatuarı kazanıp sesimin gücünü keşfediş süreci derken her şey ardı ardına gelişmişti. Mezuniyetimden sonra amatörce sahne aldığım mekânlarda tanıştığım birkaç yapımcı işin ciddiyetini buralara kadar taşımıştı.

Kahvenin köpüğü kaybolmaya başlamıştı. Gözlerim patlayan miniık baloncuklarda takılı kalmıştı, başka bir yere odaklanamamıştım.

Sokakta korumasız yürüyemeyecek kadar tanınır hâle gelmek, telefonların susmaması, gittiğim her yerde üst düzey bir ilgiyle ağırlanmak, çevremin son yıllarda değişmesi ve her adımımın anbean basına yansıması; her ilişkimin, kıyafetimin, ailemin, arkadaşlarımın, kahve içtiğim mekânın, reklam aldığım markanın magazine dönüşmüş olması, yağmur gibi yağan teklifler, sosyal medyamda bir süre önce saymayı bıraktığım milyonları aşan takipçi sayısı, konser alanlarından taşan hayran kitlesi...

Bunlar son yıllarda kabullendiğim ve adapte olduğum birçok durumdu. Peki, ne eksikti?

Derin bir iç çekerken kahvemden bir yudum alıp yatakta pencereye dönük oturmaya devam ettim. Tam karşımdaki büyük ağaca bir kuş kondu, küçücüktü; dal sallandığında düşecek zannettim ancak dengesini sağladı, birkaç kez ileri doğru zıpladı ve sonra yaprakların arasında kayboldu. Gökyüzüne uçup gitti.

"Denge," diye mırıldandım kendi kendime. "Dengem eksik."

Her ne kadar baskılamaya çalışsam da hiç istemediğim bir şey oldu ve o anı yeniden bilinçaltımdan süzüldü, yüzeye çıktı ve gözlerimi kapatıp derin derin soluklanmama sebep oldu.

Elim usulca koluma uzandı, oradan saçlarıma yol aldı ve bedenimde gezindi.

"Keşke dokunmasaydı," diye fısıldadım gözlerim kapalıyken.

Cam kenarındaki hâlim, arabanın frene basıp yavaşladığı an, adamın sesini işittikten sonra bana uzanan elini fark edişim, hiçbir şey yapamadan neredeyse tüm bedeniyle içeri dalması ve kendimi koruma fırsatı bulamadan kapıyı açıp üzerime atlayışı... Yüzünün yüzüme yakınlığı; ağzı, dudakları, genişçe açılıp kapanan burun kanatları, suratıma çarpan kötü kokusu... Adamın hayali midemin bulanmasına yetti ve korkuyla gözlerimi açtım.

Nefes nefese kaldığımı, elimi hızla çarpan kalbimin üzerine koyduğumu ancak o an fark ettim. Düşündüğümden daha kötü etkilenmiştim.

Ayılmak için ihtiyaç duyduğum kahvemi yatağın yanındaki komodine bıraktım, ellerim titriyordu ve bunu görmekten hiç hoşlanmadım. Pencereden odaya süzülen kuş cıvıltılarına, yeşil yapraklara, ormanın yarattığı huzura odak-

lanmaya çalıştım. Belki de doğa gerçekten iyileştirici bir etki armağan ederdi, kim bilir?

Bedenim gevşemeye başlarken nefesim düzene girdi.

"Evet," dedim hızla. "Evet, kaybettiğin dengeni bulmalısın."

Hayatımdaki tüm değişiklikler olumlu yönde ilerlememişti. Para, sevgi, popülarite ve ün ne kadar hızlı arttıysa nefret de eş zamanlı olarak yükselmişti. İnsanlar, bir sebepleri dahi olmaksızın benden nefret edebiliyorlardı.

Onlara bu hakkı ben tanımıştım. Hayatım hakkında hiçbir fikirleri olmadan istedikleri gibi konuşabiliyorlardı. Şu an bir yerlerde şarkılarımla plajlarda dans eden insanlar varsa, biraz ötesinde sesim ve şarkı sözlerim hakkında sövgüler yağdıran bir grup daha vardı. Bu artık benim normalimdi, öyle olmak zorundaydı.

Dengenin tanımı buydu.

Kapım şiddetle çalınınca düşüncelerimden sıyrıldım. Sakince yatağımdan kalkıp yavaş adımlarla kapıya ilerledim, ayaklarım yere değse de sebepsiz bir hafifliğin esiri olmuş gibiydim, bedenimin ağırlığını dahi hissetmiyordum.

Kapının kolunu aşağı indirip içeri doğru açtığımda arkadaşım irice açtığı gözleri ve tepeden yaptığı koca topuzuyla karşımda durmuş, bana bakıyordu.

"Hâlâ hazır değil misin? Seni yirmi dakika önce uyandırdım!" diye esefle söylendi.

Geriye döndüm, havanın güzel olduğunu bildiğim için üzerime yalnızca ince bir şal almakla yetindim. Beyaz elbisem ve açık bıraktığım lüleli saçlarımla aynadaki yansımam karmaşadan uzak bir aura yayıyordu.

"Hazırım," dedim odanın anahtarını alıp sakince kapıyı kapatırken.

Arkadaşım birkaç saniye sessizce bekledi ve tepkimi ölçmeye çalıştı. Gergin olmamı, ona yüksek sesle karşılık vermemi ve her zamanki atışmalarımızı bekliyor olmalıydı. Merdivenlere yürüdüğümüz sırada omzuma dokundu.

"Sen iyi misin? Ay! Bir şey mi oldu yoksa?"

Tatlı bir tebessümle başımı salladım ve nazikçe omuz silktim. "İyiyim."

"Ta- Tamam..."

Basamakların sonuna gelip otelden çıktığımız sırada ne diyeceğini bilemez hâlde bocalamaya devam ediyordu.

"Şey..." dedi panikle. "Enerji uzmanı bizi bekliyor. Şimdi ona gidiyoruz."

"Tamam," derken sesimdeki dinginlik yerini koruyordu.

Firuze eğilip yüzüme baktı.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Toprak yolda sandaletimin içine ufak taşların girmesi beni rahatsız etmedi, aksine gülümsemeye devam ettim.

"Ne gibi?" diye sordum.

"Bu sakinlik hiç hayra alamet değil. Ne bileyim, çıkışman falan gerekmiyor muydu senin ya? Tepki göstermen, mızmızlanman..."

"Yoo," dedim yeniden alçak bir sesle. "Problem yok."

"Tabiat yogasının saçmalığı hakkında bir şeyler söylemeyecek misin yani?"

"Hayır."

"Enerji uzmanını görünce alay etmeyecek misin?"

"Ne münasebet?"

"Şu an Bali'de olduğumuz için bana içinden sövmüyor musun yani?"

"İlginç şekilde iyi hissediyorum."

Firuze neredeyse sevinçten ağlayacaktı. "Ay ne oluyor, ne oluyor?"

Birlikte ormanın içine doğru yürürken çiçek kokuları bize doğru esen rüzgâra karışarak mest olmamızı sağlıyordu; toprak yoldaki adımlarımız bizi adanın en güzel manzarasına, denize götürüyordu. Yaklaşık on beş dakika boyunca sessiz bir yürüyüş yaptık.

"İşte, geldik!"

Firuze neon pembe elbisesiyle önümde koştururken çocuk gibi neşeliydi. Parmağıyla deniz kenarında bağdaş kurarak oturmuş, kendisi gibi topuzlu bir kadını işaret ediyordu.

"Onunla tanışacağıma inanamıyorum ya," diye heyecanla fısıldadı kulağıma.

Kadına giderek yaklaşıyorduk.

"Onu uzun zamandır takip ediyorum, düşünceleri bana öylesine hitap ediyor ki..."

"Buraya son kalan kontenjanlarla gelebildiğimizi söylemiştin," dedim kadını incelerken.

"Evet!"

"Neden bizden başka kimse yok?"

Firuze ile birlikte kadının gözleri kapalı şekilde bağdaş kurduğu yere yaklaştığımızda sandaletlerimin içine kumlar girmeye başlamıştı.

"Bilemedim ki," dedi arkadaşım şaşkınlıkla. "Cidden kimse yok."

Fısıltılarımız son bulduğunda kadının önünde ayakta dikiliyorduk. Rüzgâr saçlarımızı savuruyor, dalgalar kadının

sırtı dönük oturduğu kıyıya çarpıyor, yeniden denize çekilirken hoş bir tını bırakıp uzaklaşıyordu. Ormanın içindeki kuşlar susmuyor, hemen ilerimizdeki ağaçların yaprakları hışırdıyordu.

Doğa sahiden bizimle konuşuyor gibiydi.

"Hoş geldiniz."

Kadın gözlerini açmadan bize tebessüm ettiğinde birbirimize baktık.

"Şöyle geçebilirsiniz, hanımlar." Eliyle bize önündeki minderleri gösterdiğinde oraya doğru ufak adımlarla yaklaştık.

Etraftan fırlamış kıvırcık saçlarını tepedeki topuzuyla zapt etmeye çalışmış, renk cümbüşü elbisesiyle bizlere gökkuşağını andıran bir manzara susan, sakin sesli kadın usulca gözlerini açtı.

Hayatımda gördüğüm en açık yeşil tonuna sahip gözlerle karşı karşıya kaldım.

"Ben de sizi bekliyordum," dedi neredeyse fısıldarcasına.

Sesi dalgalara karışıp kayboldu, yüzündeki gülümseme ise hâlâ oradaydı.

Bedenimi garip bir hissin kaplamaya başladığını fark ettim, gösterdiği yeşil renkli mindere otururken elbisemi kucağıma doğru toplamıştım. Beyaz kumaşta minik kum taneleri görmek nedensizce hoşuma gitti, uzun zamandır kendimi bu kadar boş vermiş hissetmiyordum.

Her zaman yapılı olan saçlarım, kusursuz makyajım, mükemmel kombinlerim, ışık saçan bedenim... Hepsi geride kalmış gibiydi. Ben, beyaz elbisem, üzerine dolan kum taneleri ve dinginlik... Hepimiz bu kadar ediyorduk.

Kadın parlak yeşil gözleriyle arkasındaki hırçın dalgalara sırtını dönmüş şekilde bize gülümserken âdeta kıyıya vur-

muş bir deniz kızını andırıyordu. Yaydığı farklı enerji bana sahiden de Firuze'nin haklılık payının olabileceğini düşündürdü, bu işi çok iyi yapan bir kişi olabilir miydi?

"Çok heyecanlıyım," diye mırıldandı Firu dudaklarını ısırırken. "Bugünü öyle çok bekledim ki!"

"Yeniden yuvama hoş geldiniz," dedi kadın büyüyen gülümsemesi eşliğinde. Elini nazikçe kaldırdı ve havada süzülürcesine ormanı, dalgaları, kumsalı işaret etti. Doğayı gösterdi.

"Burada hep birlikte arınacaksınız."

Hep birlikte mi demişti? İstemsizce çevreye baktım, oturduğumuz iki minder dışında minder olup olmadığına, başka insanların da aramıza katılıp katılmayacağına göz attım. Ses soluk yoktu.

"Bu kadar mıyız?" dedim şaşkınlığıma engel olamadığım bir sesle.

"Ne kadar hissediyorsak o kadarız bu hayatta..."

Kadının verdiği manidar yanıta karşılık kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım. "A- Anlıyorum... Tabii."

"Tabii," dedi göz kapaklarını huzurla kapatan kadın. "Tabiat. Doğa, doğadan gelen, onun sesini işiten..."

Çaktırmadan Firuze'ye bakarken onun çoktan gözlerini kapatıp ortama adapte olduğunu gördüm. Yüzünde karşımızdaki kadında gördüğüm o huzurlu tebessüm vardı, dudakları hoşnutlukla kıvrılmıştı. Ellerini bağdaş kurduğu dizlerine koymuştu. Rüzgâr esince birkaç tutam saçı topladığı yerden ayrılıp savruldu.

"Firuze," diye fısıldadım. "Sen dünyaca ünlü ve kontenjanı sınırlı olan bir etkinlik dememiş miydin bana?"

Arkadaşım gözlerini açmadan gülümsedi. "Bu kadar sınırlı olacağını tahmin etmemiştim."

"Ne sınırı ya?" dedim omzunu dürtüklerken. "Sadece ikimiz varız."

"Tadını çıkarsana, ne bileyim ben?"

Firuze beni tersledikten sonra minderini benden uzaklaştırdı ve yeniden gözlerini kapatıp gülümsedi. Bu sırada kadın aynı pozisyonda bizi bekliyordu.

"Hazır mısınız, tabiatın elçileri?" diye mırıldanırken sesinde bir şuhluk seziyordum.

Tabiat elçisi mi?

"Kim?" dedim istemsizce. "Biz mi?"

Kadın yeşil gözlerini yeniden bize bahşetme şerefinde bulunup kirpiklerini aralarken tatlı bir kahkaha attı.

"Çok hoşsunuz, elbette siz. Buraya bunun için gelmediniz mi?"

Ne için geldiğimizi inanın bilmiyorum, dememek için kendimi zor tuttum. Neydi az evvel düşündüklerim? Denge! Evet denge! Onu hatırlayacaktım.

Kadın nazikçe açıklamaya devam etti: "Doğayı duymak, onu işitirken anlamak, kalbinde hissetmek, köklerini serbest bırakmak ve nihayetinde onunla var olmak... Gerekirse mevcut tüm hislerinizden, hayatınızdan yok olmak!"

Cümlenin sonuna doğru son derece heyecanlanan kadın beni korkutmaya başlıyordu. Ne yani, yok mu olacaktık? Neler oluyordu?

Göz ucuyla yeniden arkadaşıma bakmak istesem de onun çoktan derin bir duygu seline kapılarak iç çektiğini duydum. Kadın yeniden gözlerini kapatıp ellerini bağdaş yaptığı dizlerine koydu, bir şey söylemesine gerek olmadan bizden de bunu yapmamızı istediğini anladım ve ellerimi uzattım.

"Gözlerimizi kapatalım."

Kirpiklerim usulca örtüldü.

"Derin bir nefes alalım, diyafram nefesi... Evet, işte böyle. Yeniden."

Birkaç dakika sonra derin derin nefesler alıp veriyorduk, bir süre bu egzersize devam ettikten sonra işin rengi değişmeye başladı.

"Zihnimize düşüncelerin daha iyi akış sağlayabilmesi için fiziksel şartları da iyileştirmeliyiz. Lütfen sırtüstü uzanalım."

Tek gözümü açıp baktığımda arkadaşımın çoktan kadının dediğini yaptığını, kadının da ağır ağır yoga matına uzandığını gördüm. Madem gelmiştik buraya kadar, mecbur yapacaktık. Yavaşça uzandım.

"Şimdi bacaklarınızı uzatın ve diyafram nefeslerine devam edin."

Dediğini yaparken kadının yumuşak sesi uykumu getiriyordu, konuşmayı sürdürdü:

"Oksijenin ciğerlerinize dolup tüm bedeninizde gezindiğini hayal ediyor musunuz? Evet, her zerrenize dokunuyor. Size yaşamın güzelliklerini vadediyor ve tüm olumsuz düşünceleri alıp dışarı çıkıyor, onları atıyor."

Kadının sesinde bir gülümseme seziyordum. "Kollarınızı yavaşça havaya kaldırın, evet... Evet, böyle. Yeniden nefes alın ve hayal edin."

Neyi hayal ediyorduk tam olarak? Yoga matının yanındaki bir taş belime batıyor, dikkatim dağılıp duruyordu!

"Çok güzel... Şimdi hayal evresini biraz daha genişletelim. Bunu yaparken pozisyonunuzu değiştirmenizi isteyeceğim. Yavaşça yüzüstü dönelim, doğayı ürkütmeden..."

Doğayı ürkütmeden mi? Ne?

Öksürdüğümde kadın duraksadı, duruma adapte olmam için birkaç dakika müsaade etti ve konsantrasyonumu sağladığımı görünce yumuşak sesiyle cümlelerini sürdürdü:

"Bedeninizi rahat bırakın, gevşediğinizi hissedin. Şimdi toprağa az öncekinden çok daha yakınsınız, hem dalgaları duyuyor hem doğanın kokusunu alıyorsunuz. Değil mi?"

Birkaç kez kokladım ancak ne koktuğunu çözemedim. Yoga matının plastik kokusu, diğer kokuları engelliyor gibiydi.

Çaktırmadan tek gözümü açıp Firuze'ye baktığımda gözlerini kapatıp yoga matına yığıldığını ve kendini çoktan saldığını fark ettim. Mayışmış gibi görünüyordu, neredeyse horlayacaktı!

"Çok güzel," diye mırıldandı bizimle aynı şekilde yüzüstü yatan kadın. "Enerjiniz çok kuvvetli. Alana girmeyi başarabildiniz."

Kendi kendime homurdanmamak için zor sabrediyordum, neyin alanından söz ediyorduk? Bir yere girdiğimi falan hissetmiyordum!

"Oradasınız," diye fısıldadı.

Nefesimi tuttum, bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki duymak için hiç kıpırtı olmaması gerekiyordu. Yanağımı yoga matına yaslamış, gözlerimi şaşkınca açmış, biraz ileri-deki palmiye ağacının yaprakları arasından bu tarafa bakan yavru maymunla bakışıyordum.

Sahiden de maymun bizi izliyordu.

"Ay tövbe tövbe!" diye fısıldadım huzursuzca. "Ne yapıyoruz biz burada ya?"

"Çok güzel," diye sürdürdü kadın. "Doğayı mükemmel şekilde hissediyorsunuz! Enerjiniz müthiş. Şimdi yavaşça ce-

nin pozisyonu alacağız, tıpkı doğum anımız gibi. Bacaklarımızı karnımıza çekelim, kollarımızı bedenimize saralım."

Ortamı bozan kişi olmamak için mecburen dediğini yaptım, maymunun iri gözleri fena dikkatimi dağıtmıştı! Onun beni izlediğini unutmaya çalışıp yeniden gözlerimi kapattım. Kadının sesini duymaya çalışıyordum, odağım dağılıp durmasın diye çabalıyordum.

"Gevşeyin," diye fısıldadı. "İşte, böyle. Dalgaları işitiyorsunuz, sular kıyıya çarpıp kötü hislerinizle birlikte uzaklaşıyor. Mükemmel, müthiş... İşte, böyle. Arınıyorsunuz, tabiat o düşüncelerden arınmanız için size kollarını açıyor. Kucaklıyor, enerjinizi aktarmanız için müsaade ediyor. Evet, evet, böyle..."

Derin bir nefes verip kollarımı kendime sarmış hâlde bekledim, dediği şeyleri hayal etmeye çalışıyordum.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi kadın âdeta büyülü bir ses tonuyla. "Evet, evet, o kötü hissin ne zamandır sizinle olduğunu biliyorum. İşte, bugün burada ona da veda edeceğiz, onu da geride bırakacağız."

Hangi histen söz ediyordu?

"Sizi buraya getiren o his," diye sürdürdü tebessüm ettiğini anladığım bir ses tonuyla. "Yaşamınızı kötü etkilemeye başladığını düşündüğünüz, farkındalığa eriştiğiniz o his."

Bir anlığına durdum ve düşündüm. O hissi düşündüm.

"Ona çok yaklaştınız," diye fısıldadı kadın. "Enerjiniz şimdi o hisle aynı frekansta, mükemmelsiniz. Onu geride bırakabilmek ve yaşamınızı değiştirmek için önce ona ulaşmalıydınız. Çok yakınsınız. Ormandan yüzünüze esen rüzgâr kadar yakın, dalgaların sesi kadar yakın..."

Hayatım hakkında bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğim o ana ulaştım. Evet, şimdi sahiden de söz ettiği o kötü hisse yakındım. En son ne zaman berbat hissetmiştim?

"Dalgalar o anıyı alıp götürecek," diye mırıldandı büyülü sesiyle. "Ona izin verin. Tabiatın zihninize girip kötü anıları almasına müsaade edin, kucağını açtı ve bekliyor. Haydi, o anıyı vermenizi bekliyor."

Zihnimde bir surat canlandı. Evet, bu yüzü tanıyordum. Zaten hiç aklımdan çıkmamıştı ki! Bana saldıran o adamın çirkin yüzüydü bu, kâbuslarıma girmesinden korktuğum o yüz.

"Onu doğaya bırak," diye fısıldadı kadın. "Doğa anıyı sana geri vermemek üzere götürürken bir dilek dilemeyi unutma. Haydi, şimdi."

Adamın bana saldırırken dibime kadar soktuğu çirkin suratı zihnimde iyice şekillenirken gözleri bir anlığına az önce beni seyreden maymunu çağrıştırdı ve bir anda irkildim.

Yattığım yerde gözlerimi açıp ağacın yaprakları arasına baktığımda maymunun manyak gibi bizi izlemeye devam ettiğini gördüm. Nedensiz bir öfke her yerimi kapladı ve tıslադım!

"Allah'ın belası adam, maymun kılıklı! Beni taciz etmeye hiç utanmadı, alçak! Bir de *hayranınım, seviyorum, bekledim,* demez mi?"

"İşte, şimdi o dileği dilemenin tam vakti!" dedi kendi dünyasında kaybolan enerji uzmanı kadın. "Dalgaların sesi, yaprakların hışırtısı, rüzgârın dokunuşu, doğanın sesi, tabiatın ta kendisi... Soruyu duyuyor musun? Evet, o kötü anıyı senden istiyor ve soruyor. Hayatın sana ne getirmesini isterdin, haydi... Haydi, dilinin ucuna geleni söyle."

Son zamanlarda yaşadığım tüm mutsuzluk, anlık bir öfkeyle içimde büyüdü, büyüdü, büyüdü ve kadının yatıştırıcı sesi kulaklarımı okşarken gözlerimi teslimiyetle kapattım. Düşünceler zihnimde kaynadı ve bir volkanın taşma anını yaşar gibi son dönemde yaşadığım tüm linç girişimlerini,

çirkin manşetleri, özel hayatıma gerçekleşen saldırıları, nefret yorumlarını hatırladım. Nihayetinde de o takıntılı hayranın saldırı görüntüsü bardağı taşıran son damla oldu.

Zihnimdeki volkan patladı ve aniden fısıldayıverdim:

"Sevgiymiş, hah! Böyle sevgi yerin dibine batsın, benden nefret etsinler daha iyi!"

Dudaklarım yeniden kapandığında kadının büyüleyici sesi bir alarm gibi beni uyandırdı, neşeyle cıvıldadı.

"İşte bu! Mükemmelsiniz... Evren dileği sizden aldı, enerjiniz müthiş bir uyumla frekansı yakaladı ve doğa size eşsiz bir dilek hakkı tanıdı. Bunu harika kullandınız."

Ne diyordu bu kadın? Ne dileği dilemiştik? İşler iyice saçma bir boyuta ulaşıyordu.

"Şimdi cenin pozisyonundan usulca çözülüyoruz; doğumumuzu, yaratılışımızı terk edip bugüne dönüyoruz. O dileği dilediğiniz en özel anı terk ediyorsunuz. Kopuyoruz. Hazır mısınız?"

"Biz değil ama sen bir yerlerde fena kopmuşsun, ablacığım," diye mırıldandım kendi kendime. "Hâlâ evren diyor, dilek diyor yahu..."

"Bacaklarınızı usulca çekin. Evet, böyle. Mükemmel. Bedeninizi çözün. Esaret bitti, doğa sizi serbest kıldı. Tabiat arzu ettiklerinizi size bahşetmek için yolda. Dalgaların nasıl dindiğini işitiyor musunuz?"

Sonra neşeyle kıkırdadı. "Gözlerinizi açabilirsiniz!"

Yattığımız yerde onun talimatlarıyla doğrulduğumuzda ensemde ve boynumda korkunç bir karıncalanma hissediyordum. Bu tabiat yogası denilen şey hani bizi rahatlatacaktı? Berbat hissediyordum!

"Allah kahretsin ya!" diye homurdandım buruşturduğum suratımla. "Vallahi tutuldum."

"Hayatımda tanıdığım en mükemmel enerji uzmanısınız siz!" diye haykırdı Firuze kadına koşarken. "Gerçekten böyle özel bir şey olacağını bilmiyordum! Tahmin etmiştim fakat kesinlikle bu kadarı değildi!"

"Dalgaların dileğinizle birlikte geri çekildiğini hissettiniz mi?" diye sorarken kadın bilmiş bilmiş gülümsüyordu.

"Evet!" diye haykırdı Firuze heyecanla. "Evet, evet, evet! Sadece o özel ana odaklandım ve diledim. Muazzamdı. Neden bu kadar yetenekli olduğunuzu anlayabiliyorum, sadece birkaç dakikada bu muhteşem his..."

Kadın, Firuze'nin abartılı hareketlerinden sonra beklentiyle bana döndü.

"Peki ya siz, siz nasılsınız?"

Firuze gibi ellerimi çenemde birleştirdim ve zıpladım. "Ah, müthiş! Müthişti!"

Kadının gözleri dolu dolu oldu, duydukları onu çok mutlu etmişti.

"Gerçekten çok sevindim," derken neredeyse ağlayacaktı. "Enerjiniz çok yoğundu. Özellikle... Özellikle sizin!"

Eliyle beni işaret ederken gözünden bir damla yaş aktı. "Evren dileğinizi kesinlikle geri getirecek. Gerçekleştirmiş olacak!"

"Ya," dedim yapmacık bir heyecanla. "Öyle mi dersiniz?"

Bir dilek bile dilememiştim!

"Hayatınızı dalgaların değiştirebileceğine şahit olacaksınız," diye fısıldadı mutlulukla.

Kaşlarımı çattım. *Hayatımı dalgalar mı değiştirecekti? Nasıl yapacağız onu, ablacığım be?*

Enerji uzmanı Firuze'nin heyecanlı sorularına cevap verirken ben parmak ucumda arkamı dönüp yoga matında göz göze geldiğim maymuna baktım.

Aa, gitmişti! Yoktu! Tüm o süre boyunca beni dikizleyen bakışları kaybolmuştu.

"Şerefsiz maymun!" dedim öfkeyle. "Bana o takıntılı hetifi hatırlatıp kaçtın!"

Günün devamı Firu'yla birlikte adanın altını üstüne getirmekle geçti. Birlikte filleri izleyebileceğimiz bir alana gidip fotoğraflar çektik, akşamüstü palmiye ağaçlarının altında serinleten kokteyllerimizi yudumladık, akşam sahilde müzikli bir gösteri olduğunu duyduk ve otele dönüp kendimize güzel elbiseler seçtik.

Sadece bir günde bile tenimin kavrulmaya başlamış olması, balköpüğü rengindeki saçlarımın döküldüğü omuzlarımdaki yanıklık fena hâlde hoşuma gitti. Adanın tadını şimdi çıkarmaya başladığımı hissediyordum.

Beni oldukça seksi gösterdiğini bildiğim beyaz, dar elbisem ve belime uzanan saçlarımla güzel bir fotoğraf çektim.

Furkan'a fotoğrafı gönderdikten sonra heyecanla onu aradım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı... Yanıt gelmedi.

"Çok garip," dedim beşinci çalışta kapatırken. "Bugün de hiç aramamış. İşi mi var acaba?"

Dayanamadım ve yeniden aradım, telefon yine dakikalarca çalmasına rağmen yanıt gelmedi. Nihayetinde üçüncü aramanın sonunda pes etmek üzereydim ki telefon nefes nefese açıldı.

"Bebeğim?" derken nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

"Neredesin sen?" dedim merakla. "Telefonlar da açılmıyor artık..."

"Uyuyordum," dedi esnerken.

Kaşlarımı çattım. "Neden nefes nefese açtın?"

"Ekranda adını görünce kalbim durur gibi oldu," dedi muzipçe. "Yeterli mi?"

Onu özlemeye başladığım için kendime engel olamadan dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı.

"Şapşal," dedim gülerken. "Bir şey oldu zannettim, bugün de hiç aramamışsın."

"*Görüşemeyiz, dinleneceğim,* demiştin bebeğim, seni rahatsız etmek istemedim." Sonra tatlı bir tonla ekledi: "Yoksa elimden kaçamazdın bugün, kıyamadığım için dinlen istedim. Israrcılığı sevmediğini de biliyorum."

Bu inceliği hoşuma gittiği için dudaklarımda tatlı bir tebessüm kaldı. "Tamam, benim başka bir işim çıktığı için Firuze'yle olmam gerekti. Az önce sana bir fotoğraf göndermiştim."

Bali'yi ve tüm olayları anlatmak şu an mantıklı gelmiyordu çünkü anlayabileceğini düşünmüyordum. Hayran saldırısından da haberi olmadığı için canını sıkacak olma fikri şu an gereksiz geliyordu. En iyisi dönünce anlatmaktı.

"Of," diye ıslık çaldığını duydum. "Bu kadın nasıl bir afet yahu? Senin o belinin inceliğini, güzel bacaklarını, duruşunu, pozunu ham yaparım."

İstediğim ilgiyi alabildiğim için sırıtmaya başladım. "Elbisem güzel mi?"

"Sadece senin üzerinde böyle durabilecek bir güzellikte," diye fısıldadı. "Hemen eve dön, beni çok fena yükselttin."

"Haber veririm sana," diye kıkırdadım. "Haberleşiriz."

Telefonda anlık bir sessizlik oluştu, yeniden seslenmek için dudaklarımı araladığımda Furkan aceleyle yanıtladı:

"Tamam fıstık, haberleşelim."

Ne olduğunu anlayamadan telefonu kapattığında hattın benim yüzümden kesilip kesilmediğine anlam veremedim. Sabah da benzeri bir durumu yaşadığım için telefonun erişim ayarlarını kurcalarken ekranda yeni bir isim yanıp sönmeye başladı.

Çağrı arıyordu, derin bir iç çektim.

"Efendim?"

"Çabuk!" dedi sinirle. "Çabuk ilk uçağa atlayıp geliyorsun."

"Ne oluyor?" dedim, umursamaz rolü kesmeye çalışırken tırnaklarımı inceliyordum.

"Kızım bak, beni sinirlendiriyorsun, bu kadar önemli işin arasında Bali tatili yapmak ne demek oluyor? Sabahtan beri susuyorum ama kafayı yiyeceğim sinirimden! Çabuk, yarınki konsere yetişiyorsun."

"Erteletemedin mi?" diye biraz yatışması için yumuşak bir sesle sormuştum.

"Adamlar senin paylaşımını yapar yapmaz iki bin bilet satmışlar!" diye çıkıştı yüksek sesle. "Bunun zararının maliyetini hesaplayabiliyor musun? Tamam, tamam, anladık paran var! Ya itibarın ne olacak?"

Göz ucuyla valizimi kontrol ederken en erken saat kaçta uçabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Sanki sürekli konser iptal eden biriymişim gibi davranma," diye homurdandım. "Aniden gelişti dedim ya."

"Olamaz," dedi tane tane. "Kariyerini ince ince işlediğim, görüntüleneceği her saniye için, yarattığı izlenim için günlerimi haftalarımı hesaplama yaparak geçirdiğim bir sanatçının ani gelişen işleri olamaz. Yeterince açık oldu mu?"

"Abartıyorsun bazen," dedim iç çekip. "Robotmuşum gibi yaşamamı isteme. Zaten son zamanlarda zorlanıyorum..."

Çağrı lafı ağzıma tıkadı. "Affedersiniz hanımefendi, *siz* değil miydiniz *beni baştan yarat,* diyen? *Eski menajerimde gereken yetkinlikler yoktu, çağın gerisindeydi,* diye yakınan? Şimdi tüm hayatımı sadece senin çıkışına, yarattığın magazine, tıklanma rekorlarına adamışken karşıma böyle şeylerle gelemezsin. On tane başarılı performansın olsa bile bir tane iptal edilen konser tepki çekmene yetiyor işte! İnsanlar bayılıyor böyle şeylere, sektörü hâlâ çözemedin mi? Eğer o konseri yarın yapamazsan *Twitter*'dan takip edersin adını, Türkiye gündeminin zirvesine kazık gibi çakarlar seni. Olur mu?"

"Şom ağızlı," diyerek isyan ettim. "Beni bilerek korkutuyorsun!"

"Adamları zor susturdum, kesenin ağzını biraz açtık da magazine, *sahneyle ilgili teknik bir problemden dolayı erteleme yaşandı,* diye yalan söylediler. Yarın tekrar açıklama yapamam, bir günlük tatil yeter sana. Çabuk işlerin başına."

Küskün bir çocuk gibi dudağımı büzerken, "Ama..." diyecek oldum.

"Hemen!" diye sertçe uyardı. Sabrı taşmıştı, kolay kolay bu sertliğe bürünmezdi. "Bunlar çocuk oyuncağı değil. İtibar dediğin şey kolay kazanılmıyor, böyle saçmalıklarla sorumsuzca da kaybedemezsin. Her yerde rekor kırıyorsan, hayalini kuramadığın o milyonluk villalarda yaşıyorsan, ününe ün katıyorsan ödeyeceğin bedel ortada."

Son sözünü söyledi: "Senin fikirlerinin bir önemi yok, hiçbir zaman olmadı. Önemli olan sektörün senden istediğini vermen." Ve telefonu kapattı.

Telefon kapandıktan sonra baş başa kaldığım sinyal sesini uzun bir süre dinledim. İçimde bir öfke birikti, neden haklı olması sinirimi bozmuştu?

"Bebek bezi reklamında oynarken neredeydi o itibar!" diye fırlattım telefonu.

Neyse ki yatağa denk geldi ve bir sıkıntı çıkmadı. Saçlarımı parmaklarımın arasından geçirdim ve bir süre adanın manzarasını seyrettiğim pencerede takılı kaldı gözlerim. Ayakta boş boş dikiliyor, sabahkine benzer bir hayat sorgulaması yaşıyordum.

"Ona ne diyeyim ki? Haklı! Kim bilir, adamlar nasıl ters yaptı ani değişiklik yüzünden... Çağrı kolay kolay çıkışmazdı."

Derin bir iç çektim ve bu gece için Türkiye'ye giden ilk uçuşun biletini satın aldım. Ardından valizi yatağın üzerine bırakıp cep telefonumu alarak odadan çıktım.

Firuze ile buluştuğumuzda her zamanki gibi onun heyecanı dipdiri, benim moralim yerin dibindeydi.

"Gece dönmek zorundayız," dedim birkaç saatliğine hesapsızca eğlenebilecek olmanın fırsatıyla koluna girdiğimde.

Birlikte adanın içlerine doğru yol almaya başladık.

"Yoruldun, değil mi?" diyerek mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Ben sebep oldum."

Omuz silkip *boş ver* dercesine elimi salladım. Ardından rüzgâr tenimi okşarken başımı kaldırıp lacivert gökyüzünü seyrettim.

"Hayır," dedim kendi kendime gülümserken. "Para ve ün karşılığında boynuma tasma taktığım bu hayatı ben seçtim, tatlım."

Bölüm 3:

BAZI KAÇIŞLAR KAÇINILMAZDIR

Işıklar, sahne, topuklu ayakkabılarım, insan çığlıkları, hoparlör cızırtıları ve parlak elbisem...

Konser alanı tıklım tıklım doluydu. Mekân tahmin ettiğimden çok daha büyüktü, insan kalabalığı onları karınca gibi görmeme sebep oluyordu. Mikrofonumu elime almadan birkaç dakika önce son kez aşağı baktım, korumalar çektikleri seti düzenliyor, bana doğru koşmaya çalışan insanların önünde iri vücutlarıyla dikiliyorlardı.

"Efendim, konser sonunda şoförünüz sizin için arka kapıda bekliyor olacak. Röportaj talebiniz olursa Çevik Bey'e ileteceğiz, aracı ön kapıya getirecek."

Görevlilerden biri yanıma gelip bilgilendirme yaparken bir başkası kulağımdaki kulaklığı düzeltiyordu.

Onaylarcasına başımı salladım ve başparmağımı kaldırıp bir problem olmadığını gösterircesine işaret verdim.

Sahne ışıkları hareket etmeye ve insanları çıldırtacak bir hızla yanıp sönmeye başladı. Eş zamanlı olarak mikrofonu dudaklarıma yaklaştırdım ve topuklularımın üzerinde büyük sahnede koştum.

Işıklar tam üzerimde durduğunda başımı yukarı kaldırıp çığlık attım.

"Hazır mısınız? Duymak istiyorum!"

Yüzlerini göremediğim yüzlerce insan boğazları yırtılırcasına bağırıp ellerindeki ışıkları havaya kaldırdığında içerisi inliyordu. Hoparlörden duyulan yüksek sesim, müziğin hareketli ritmi, arkamdaki bateristin davula birkaç kez art arda indirdiği sert darbeler izleyenler için yetti de arttı.

Yeniden mikrofona bağırırken başımı geriye atmış, haykırıyordum. Uzun, kıvırcık saçlarım ayarlandığı şekilde ileriden gelen hava akımıyla uçuşuyor, görüntüme daha da ihtişamlı bir hava katıyordu. Elbisemin eteği saçlarım gibi havalanırken aylardır her sahne gösterimde ezberlemiş olduğum dans figürlerini uygulamaya başladım, çığlıklar yükselmeye devam etti.

Gitarist yanıma kadar geldi, tam dibimde durdu ve elektrogitarın tellerini âdeta parçalarcasına çekiştirdi; bunu yaparken gözlerini gözlerime kenetledi ve yüzlerimiz bir nefeslik mesafede birbirine değdi.

Gösterinin bir parçası olarak ona göz kırptım ve dudağına işaret parmağımla şöyle bir dokunup geçtim. İzleyenler bu hareketimle her zamanki gibi daha da hararetlendi ve çığlıklar tüm mekânı yeniden inletti. Sesim, müziğin ritmi ve kalabalığın uğultusu bütünleşti.

Taylan gitarıyla beraber sahnedeki eski yerine ilerlerken yüzü seyircilere ve bana dönüktü. Çapkın gülüşü dudaklarında peyda olduğunda bunun kızları ne kadar çıldırttığını çok iyi biliyordu, akşam konser sonrası profiline yığılacak yüzlerce mesajı şimdiden görebiliyordum. Sahne bir şov işiydi ve burada her şey planlıydı.

Yeniden hayranlarıma yöneldim ve koreografimin gerektirdiği gibi usulca diz çöktüm. Bacağımı ayırdım ve diğer elimle kıvrımlarımı hissederek belime, kalçama, bacaklarıma dokundum. Sonraki saniye çok hızlı şekilde ayağa kalktım ve tüm coşkumla şarkımı söylemeye hatta bağırmaya başladım.

İçerideki herkes enerjime hayran kalarak çığlık çığlığa benimle birlikte söyleyip dans etti. Kalabalığın nabzını tutarak şarkıyı sonlandırmak üzereyken gözüm uzun süredir sahnesinde çıkmam için menajerimle iletişime geçmeye çalışan mekânın sahibine ilişti. Adam ne yapıp edip dönemin

en ünlü sanatçılarını ayağına getirmeyi başarıyor, sahnesinin büyüklüğü ve kalitesiyle kendinden mutlaka söz ettiriyordu.

Gözlerinin üzerimde olduğunu ve daha ilk dakikalardan büyük bir tatminle beni seyrettiğini gördüm. Bu iyi bir şeydi, genelde alışık olduğum tepki de zaten bu ve benzeri takdir bakışlarıydı.

"Sıradaki şarkı size!" diye boğazım yırtılırcasına bağırırken işaret parmağımla dinleyicileri işaret ediyordum. Geneli on sekiz ila otuz yaş arasındaki gençlerden oluşan kitle tüm coşkumu sahiplendi ve bana eşlik ederek yeniden bağırdı.

Enstrümanların şarkıya başlamasını beklemek için sustuğumda nefes nefeseydim. Göz ucuyla önümdeki minik ekrana baktım; hangi şarkıya geçeceğimi, sözleri unutma ihtimalime karşın sözleri ve saati bildiriyordu.

Bali'den döneli neredeyse yirmi dört saat oluyordu.

Yutkunup mikrofonu dudaklarıma yaklaştırdım. Menajerim Çağrı'nın kalabalıkta, içinde mekân sahibi ve yapımcıların olduğu bir grupla sohbet ettiğini gördüm. İnsanlar onu dinledikten sonra aynı anda bana baktılar. Kim bilir, yine neyin pazarlığını yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Şarkıya başlamak için dudaklarımı araladım, gözlerimi kapattım, müziğin ritmini hissettim ve bu işi tutkuyla yapmama sebep olan aşkı içimde canlandırdım; yazdığım sözlerin kalbimde de bir ritim tutturarak kulaklarımı çınlatmaya başladığını hissettim.

Ve sonra ilk cümle dudaklarımdan kalabalığa usul usul süzüldü.

"Güneşli bir günde ezdiğim karanfil..."

Nefes nefeseydim, üst notaya çıktım. "*Güneşli-*"

Cümlenin devamını söylemeden suratımın ortasına gelen bir cismin darbesiyle sesim kesildi. Panikle gözlerimi açtım ve yüzüme atılan şeye baktım.

Bir ayakkabıydı. İnanamıyordum!

"Kim bu hadsiz!" diye haykırmak üzereyken kalabalıkta büyük bir hareketlenme başladığını ve bunun şarkımın heyecanından değil, bir kaos yüzünden olduğunu fark ettim.

İnsanlar... İnsanlar sahneye koşuyordu. Hepsinin ellerinde bana fırlatabilecekleri cisimler vardı. Aman Allah'ım, ne yaşanıyordu?

"N- Ne oluyor?" dedim şaşkınca. "Arkadaşlar, sakin olun!"

Cümlemi tamamlayamadan yeni bir ayakkabı, peşinden bir çanta, bir anahtar, kola şişeleri suratıma fırlatılmaya başlandı. Her şey ardı ardına üzerime yığılırken insanlar çığlıklarla sahneye koşuyor, saldırgan cümleler söylüyorlardı.

"Allah belanı versin!" diye bağırdığını duydum kendini kaybetmiş bir kadının.

Bir diğeri karanlığın içinden sahnenin ışığına koşmaya çalışan bir adamdı.

"İn!" dedi öfkeyle. "İn, seni mahvedeceğim! İn ulan oradan!"

Güvenlik görevlilerinin birkaç hayranı tutmayı başardığını fakat insanların neredeyse tamamı sahneye saldırmaya çalıştığı için bir zombi sürüsü gibi bana koştuklarını gördüm. Bunu engelleyebilmek için on değil, yüzlerce güvenlik görevlisi gerekiyordu.

"Çağrı!" diye haykırdım mikrofona. "Çağrı, neler oluyor? Bir şey yap! Lanet olsun!"

Dizlerim titremeye başladı, her şey sadece birkaç dakika içinde değişmişti. Az evvel gülerek, heyecanla şarkıma eşlik

eden insanlar boğazları yırtılırcasına bana küfrediyordu. Biri cam bir şişe fırlattı, bir başkası elindeki şarap kadehini üzerime attı.

Bardak kıl payı beni ıskaladı ve yanıma düşüp parçalandı. Şişe konusunda o kadar şanslı olamadığım için diz kapağıma isabet etti.

"Ah!" diye haykırdım. "Hayvan! Ne yapıyorsun sen?"

Ben daha ne olduğuna anlam veremeden hayranlardan biri kalabalığı aşmayı başardı ve kendisini tutmaya çalışan görevlinin bir başkasına yöneldiği küçük andan faydalandı. Sahne merdivenlerine koştu ve üzerime doğru atıldı.

"İmdat!" diye haykırırken korkuyla kaçtım.

Ortalık karışmıştı, resmen kan gövdeyi götürüyordu! Üzerime koşan adamı tutan kişi gitaristimiz Taylan oldu. Gitarı adamın vücuduna indiriverdi.

"Hih!" diye bağırdım. "Adam ölecek!"

"Sen görmüyor musun?" diye bağırdı Taylan. "Elinde bıçak var! Sana bıçakla saldıracaktı, kaç!"

Olayın vahametini ancak o an kavrayabildim, sahiden de yere düşen adamın elinde bir bıçak vardı. Gözlerim korkuyla kalabalığa ilişti, hepsinin elinde kesici, delici, sivri bir şeyler olduğunu gördüm.

Her zaman imza almak için ellerinde kalemlerle bekleyen bu insanlar şimdi öfkeli birer canavara dönüşmüş, en yakınındaki eşyayı kapmıştı. Kalemler gökten yağan yağmur gibi üzerime fırlatılıyordu.

Beni yuhalıyorlardı, küfürler ediyorlardı.

"Beni öldürecekler," dedim panikle. "Beni!"

Şaşkınlıkla bakıyor, derin derin nefes alıyordum, âdeta donakalmıştım. "Ama neden? Ne oluyor, ne yapıyor bunlar? Allah'ım!"

Bir başka hayranın merdivene koştuğunu görünce çığlık attım, Taylan az önceki adamı yerde tutmaya çabalarken yüzüne düşen uzun saçlarının arasından bağırdı:

"Ne duruyorsun, kaç! Çabuk kaç!"

Kulise doğru dönüp koşmaya hazırlanıyordum ki gözüm başka birine takıldı. Baterinin başında olan, sanırım on sekiz yaşındaki genç ekip arkadaşımız Yamaç ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Bana doğru koşuyordu, tamam, bunda sıkıntı yoktu. Sorun tam olarak yüzündeki canavarca ifadeydi, baterinin sopasını bir hançer gibi yukarı kaldırışıydı.

"Seni bitireceğim!" diye haykırdı, boğazındaki damarlar kabarmıştı.

O an ölümün bana çok yakın olduğunu, düşündüğümden çok çok yakın olduğunu anladım. Bu insanların gözleri normal bakmıyordu, bunlar benim tanıdığım kişiler değildi.

Çığlıklarla kulise koşmaya başlarken yardım istiyordum, ne olduğunu anlayamamanın verdiği gerginlik birkaç kez tökezleyip düşecek gibi olmama sebep oldu. İnsanlar üzerime koşuyordu. Tanıdığım, tanımadığım birçok yüz bana saldırmak için öfkeyle atılıyor, küfürler ediyorlardı.

"Ne oluyor?" derken nefes nefese koşuyor, ağlamamak için zor duruyordum.

Gerçekten ölecek miydim? Ölümüm, beni seven insanların elinden mi olacaktı?

Önümdeki basamakları can havliyle indim, geride bıraktığım bir kapıyı sertçe kapattım ve koşmaya devam ettim. Peşimdeki yüzlerce insan o kapıdan geçmek için yumruk-

larla kapıyı inletmeye, birbirlerini çiğnemeye başladığında korku, acı bir tat gibi damağımda kalmıştı.

"Ne yapacağım?" dedim çaresizce telefonumu bulmaya çalışırken. "Çevik ağabey, neredesin? Allah'ım, nerede bu telefon?"

O telaşın içinde telefonu içeride unuttuğumu, geri dönüp almaya vaktimin olmadığını gördüm. Mekânın çıkış kapısına yaklaşmış olmama rağmen korkunç bir risk aldım ve VIP girişinin bulunduğu bölüme koştum. Yeniden birkaç basamak çıktım ve tüm gücümle kapıya atıldım.

Bu beni başka bir girişe yönlendirmişti, kendimi dar koridora atarken nefes nefeseydim. Sahneden önce yürüdüğüm yolu bu kez koştum ve artık bir labirenti andıran kulisin, eşyalarımı bıraktığım bölümünü buldum. Çantamı gördüğüm gibi atıldım ve hızla telefonu kontrol ettim.

"Ta- Tamam," dedim telaşla geri dönerken. "Tamam, sakin ol, buldun."

Rehberi açacak kadar vaktim yoktu, geriye döndüm ve insanlar çığlıklarla tüm kapıları kırmadan önce kendimi dışarı atmaya çalıştım.

Çıktığımda manzara dehşet vericiydi, az evvel sımsıkı kapatıp kaçtığım kapı çatırtılar eşliğinde kırılıyordu. O kadar çok kişi aynı anda yüklenmişti ki menteşelerin söküldüğüne şahit oldum!

Korkuyla başka bir tarafa yöneldim ve nereye çıktığını hiç bilmediğim yere doğru koşmaya başladım. Bir kat aşağı indim, topuklularım metal basamakları öyle sert dövüyordu ki sesi duyan insanların peşimden koştuğunu işittim.

"Kaçıyor, koşun! Şuradan!"

Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı, önümdeki büyük deri kapıyı açtım. Feci sona yaklaşıyordum.

Çıkar çıkmaz bunun, mekânın bir diğer çıkış kapısı olduğunu anladım. Çığlıklar giderek yaklaşırken kendimi dışarı attığım ilk an çevrede bulabildiğim birkaç ıvır zıvırı, taşları, park alanında kullanılan dubaları kapının önüne doğru fırlattım. Hiçbirinin fayda etmeyeceğini bildiğim için panikle etrafı tararken duvarın dibine bırakılmış bir mop sopasını gözüme kestirdim.

Kapı yumruklanmaya başlanmıştı ki tüm gücümle kendime çekiştirdim. Uzun sopayı kulptan yatay şekilde geçirirken parmaklarım birkaç kez araya sıkıştı, panikten acıyı hissedemez olmuştum. Duvarın boşluğuna sopanın diğer ucunu sıkıştırırken ellerim titriyordu, yüzlerce kişinin orantısız kuvveti yüzünden kırılmadan önce kaçmak için beş ya da altı saniyem olmalıydı.

Geriye döndüm ve can havliyle kaldırımda koşmaya başladım.

"Arabam!" diye haykırırken bayılacaktım. Dizlerim tir tir titriyordu. "Arabamı getirin!"

Konsere gelen insanların tamamı içeride olduğu için dışarıda birkaç görevli dışında kimse yoktu. İçlerinden birine doğru koşmak istedim ancak o da şok olmuş hâlde az evvel kapattığım kapıdan çıkmaya çalışan çıldırmış insanlara bakıyordu.

"Bu da ne?" diye şaşkınca zombi sürüsünü andıran insanlara bakarken, "Yardım edin!" diye ciyakladım.

Korkudan yere yığılmak üzereydim. Boğazım acısa da tekrar bağırdım:

"Yardım... Yardım edin!"

Dizlerimin üzerine çaresizce düşmek üzereyken baş ucumda beliren bir gölge irkilerek sıçramama sebep oldu. Ellerimi kendime siper etmiştim ki başımı kaldırdığımda bana saldırmadığını gördüm.

Uzun boylu, siyah gömlekli, kavruk tenli esmer bir adam tepemde durmuş, bana bakıyordu. Ve evet, saldırmıyordu!

Elini aşağı uzattı. "Yerde ne yapıyorsun?"

Tuttuğum eline can havliyle yapışırken telaşla ona atıldım, neredeyse vücudunun arkasına saklanarak ona tutundum.

"Yardım et, ne olur!" dedim arkasından nefes nefese. "Kafayı yemişler. Bana saldırıyorlar."

Adamın elini öyle sıkı tutuyordum ki birkaç saniye şaşkınca ellerimize baktı, bunu beklemiyor olmalıydı.

"Ne?" derken sesinde hiçbir şeye anlam veremiyor oluşunun şaşkınlığı ve şüphesi vardı.

Parmağımla bize koşan güruhu işaret ettim. "Geliyorlar. Bir şey yap!"

Adını bile bilmediğim bu adam, sadece birkaç saniye içinde neler olduğunu anladı. İnsanların yüzündeki nefret, dillerindeki küfürler ve ellerindeki aletler öyle tehlikeliydi ki kimse yanıma ulaştıklarında nazikçe başımı okşayacaklarını düşünmezdi!

Adam hızla bana döndü. "Koş!"

Sonra elimi sıkıca tuttu ve benimle birlikte koşmaya başladı. Adımları öyle hızlı, bacakları öyle güçlüydü ki ikide bir tökezlediğim için ona yetişemiyordum.

Beni otoparka yönlendirirken acıyla bağırdım, geriye dönüp ayakkabılarıma baktı.

"Çıkar şunları! Onlarla koşamazsın!" derken sesi toktu.

Bir saniyeliğine nefes nefese durdum. "Pis yere mi basacağım?"

Söylediğim şey bir anlığına bocalamasına sebep oldu. Önce topuklu ayakkabılarıma, sonra peşimizdeki katil güruhuna baktı.

"İstersen böyle devam et ve öl!"

Yüzündeki ifade saçmaladığımı hatırlattı ve ben henüz ne olduğunu anlayamadan önümde diz çöktü. Güçlü bir hamleyle ayakkabımın tokasını çektiğinde sendeledim ve omuzlarına tutundum. Tokanın bağcık kısmını tek seferde çekti ve ayakkabıları çıkardı. Daha ne olduğunu anlayamadan yeniden elimden tuttu ve benimle koşmaya başladı.

Çıplak ayaklarım otoparkın zeminine yapışırken midem bulanıyordu.

O kadar korkmuş ve paniklemiştim ki ne yaptığımızın farkına bile varamıyordum.

"Arabamın modeli-" diyecek olduğumda bana bakmadan bedenimi çekiştirdi.

"Biliyorum. Ben valeyim, arabanın anahtarı bende."

Neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

"Gerçekten mi?" diye sorarken nefes nefese kalmıştım, gözlerim dolu doluydu.

Adam, esmer teninde parlayan koyu renk gözleriyle birkaç saniye bana baktı. Arabamı bildiğine göre buraya konser için geldiğimi, sanatçı olduğumu da biliyordu.

Ve anlamadığım bir diğer şey, neden diğer tüm insanlar gibi beni öldürmek istemediğiydi. Sanki beynim durmuştu.

"Korkma," dedi güven veren bir şekilde başını sallarken. "Hemen bin, arka koltuğa geç, kapıları kilitle."

"Sen?" dedim endişeyle. "Olmaz, olmaz, sen de gel!"

Peşimizden koşan kalabalığa bakarken kaşlarını çattı. "İcabına bakıp-"

"Hayır!" Haykırdım elinden tutup çekiştirirken. "Öyle değil! İcabına bakacağın kadar değil, bunlar sadece önde koşanlar. Tüm mekân beni öldürmek istiyor!"

Bakışları yeniden gözlerimde durduğunda insanlarla aramızda kısa bir mesafe kalmıştı. Yalvarırcasına bağırdım:

"Tek başına yetebileceğin sayıda değil, gidersen bana zarar verirler. Birlikte kaçmalıyız, bana yardım et, ne olur!"

O anda kalabalığa yeniden baktığını, insan sayısının tam da söylediğim gibi yüzlere ulaşmaya başladığını gördüğünü anladım. Sonra hiç beklemedi ve hızla beni arabaya ulaştırdı, binmeme yardım ettikten sonra kapımı kapattı. Şoför koltuğuna kendisi geçtikten sonra hemen kapıları kilitledi.

Arabayı çalıştırmak için sadece birkaç dakikamız vardı, belki ona bile sahip olmayabilirdik.

"Çalıştırsana şunu!" dedim ağlarcasına.

Ön koltuktaydım, geriye dönüp arka camdan üzerimize koşanları izlerken dudaklarımı ısırıyordum.

Telaşlı sesime karşılık, "Panik yapman sana bir şey kazandırmaz," diye uyardı.

Ardından dikkatli bir şekilde kontağı çevirdi ve arabayı çalıştırdı. Motorun uğultusunu bir saniyeliğine duyar gibi olduk, ardından daha ne olduğunu anlamadan ileri savruldum.

Gaza fena yüklenmişti.

"Kemerini tak," derken kıvrak bir manevra ile kolonun etrafında dönüş yaptı.

Ne yazık ki çıkış da insan güruhunun bize koştuğu yöndeydi, arabayı onların üzerine doğru sürdü.

"Dayanamayacağım," dedim kemerimi taktıktan sonra gözlerimi kapatırken. "Kalbim duracak."

Titreyen ellerimle gözlerimi kapattıktan sonra parmaklarımın arasından minicik bir aralık bıraktım. Araba son hızla çıkışa ilerliyordu, lastikler âdeta çığlık atıyordu.

"Biri önümüze atlıyor," diye haykırdığımda istemsizce direksiyona atıldım.

"Elini çek!" diye çıkıştığında sesi tüm arabayı doldurdu.

Öfkesi, gerilen yüz kasları ve çenesi, şakağına doğru belirginleşen damarı korkutucu görünüyordu. O tarafa panikle uzattığım elimi usul usul geri çekmeme sebep oldu. Soluğumu tuttum ve arabayı kalabalığın içine doğru sürüşünü izledim.

Benim aracım olduğunu bilenlerden biri önümüze atladı ve elindeki şişeyi cama fırlattı. Cam bu kadar yakından aldığı darbeyle sarsılsa da başka bir etkisi olmadı. Arabam oldukça sağlam ve korunaklıydı.

Önümüze çıkan kişiye zarar vermemek için adam direksiyonu hızla çevirdi, arabanın zikzak çizmesiyle onların arasından kurtulduk.

Sonra risk almamız gerektiğini anladık ve aynı anda birbirimize baktık.

"Yapacak bir şey yok," derken gergindi. "Sıkı tutun."

İnsanların tamamını, yüzlercesini geri püskürtmenin yolu yoktu. Ya ben ölecektim ya da onlar yaralanmayı göze alarak arabanın üzerine koşmayı sürdürecekti.

Gazı kökledi ve öncekilerden çok daha şiddetli bir şekilde başım geriye yapıştı, koltuğa sımsıkı tutundum ve nefesimi tuttum.

Arabanın büyük bir çığlıkla üzerlerine atıldığını gören kalabalık can havliyle kendini yere attı, birçoğu birbirine çarparak otopark çıkışından kaçtı.

Sadece birkaç saniyeyle ezilmekten kurtulanlar oldu, hepsinin yüzünde öfke ve dehşet vardı.

Karanlık sokağa çıktığımızda kanım çekilmişti, araba tüm gücüyle artık insan kalabalığının görüşümüzü kapatmadığı yola savruldu ve son hız ilerledik.

Nefesimi yavaşça bıraktım, kalbim korkunç bir hızla göğsümü dövüyordu.

"Aman Allah'ım!" dedim soluk soluğa. Aynadan gördüğüm yüz bana ait olamayacak kadar bembeyazdı. Rengim, canlı yüzüm yoktu; âdeta soluk bir ruhtum.

"Ne kadar kafayı yemiş olursa olsunlar, kimse ölmek istemez."

Fısıltısı kulağımı okşarken sesinde öğüt verici bir tını vardı, az evvel istemsizce ona müdahale etmeye çalışmış olsam da ne dediğini şimdi anlıyordum.

Yaptığı hamle ölümcüldü. Belki arabam hayranlarımdan birini, birkaçını ezecekti ve ben ömrümün sonuna dek bununla anılacaktım, kariyerim yok olacaktı.

Ama o riski almasaydı, yüzlerce insanın cani saldırısı sonunda yok olan ben olacaktım. Bize başka şans bırakmamışlardı.

"Kaçacaklarını biliyordum," diye açıklarken sesi sakindi.

Gözlerini yoldan ayırmıyor, trafiğin seyrek olduğu yollara girerek bizi en güvenilir alana ulaştırmaya çalışıyordu.

"A- Anladım," dedim titreyen ellerimi koltuğun yanlarına indirip saklarken. "O an düşünemedim. Ben bir anda öyle bir kalabalığın içinde kalınca..."

"Haklısın."

Sesi yumuşamıştı, o anda döndü ve sadece bir saniyeliğine gözlerime baktı. Ne kadar korkmuş olduğumu anlayabildiğini biliyordum.

"Arabanda su var mı?" diye sorarken arka tarafı işaret ediyordu.

"Var," dedim ve her zaman orada bulundurduğum arka koltuk çantasına uzandım. İçinde su, bisküvi ve taze sıkılmış portakal suyum vardı.

Bir süre portakal suyuyla bakıştım, onu özenle yerleştirirken yaklaşık iki saat sonra konser çıkışında *mükemmel bir enerji patlaması yaşamış olmanın ardında kalan yorgunluğu alır,* diye düşünmüştüm. Yarı mayışmış hâlde arabama yayılarak eve ilerlerken birkaç yudum almak bana mükemmel hissettirecekti.

Oysa şimdi titreyen ellerimle suyun kapağını açmaya çalışıyor, bedenimi sakinleştiremediğim için elbisemin açıkta bıraktığı çıplak bacaklarıma ve topuklularımın olmadığı ayaklarıma birkaç damla su döküyordum.

Suyu dudaklarıma götürüp yudumlarken kalbim hâlâ korkuyla çırpınıyordu.

Karşımdaki karanlık yola baktım. Tanrı'm, gerçekten orada ne olmuştu?

"İyi misin?"

Nasıl iyi olabilirdim ki? Yüzlerce insanın gazabına uğramıştım, eğer gitarist orada olmasaydı biri bıçağıyla beni deşmiş olabilirdi! Bateristim, sahne öncesi kulisimizde esprilerle şakalaştığım arkadaşım, bateri çubuğunu bana saplamak için canice koşmuştu.

İnsanlar canavarmışım gibi bana saldırmışlardı.

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedim ağlamamak için titrek dudaklarımı birbirine bastırırken. "Sanki beynim durdu. Anlamıyorum!"

"Tam olarak ne oldu?"

Şoför koltuğunda, henüz tanışalı yarım saat bile olmayan adam gözlerini yoldan ayırmadan sormuştu sorusunu. Yutkundum ve karanlık yola, ıssızlığın ortasındaki sokak lambalarına baktım. Ne söylemem gerektiğini kendim de bilmiyordum.

"Onların hoşuna gitmeyecek bir şey mi söyledin?" diye devam etti. "Ne bileyim, gözlerinin dönmesine sebep olacak bir hata mı yaptın? Bu insanların bu kadar çıldırmış olması normal gelmiyor."

"Ben de farkındayım!" derken sesim ağlamaklıydı. İsyan ediyordum. "Ama yapmadım, yemin ederim ki hiçbir şey yapmadım!"

"Bana bu saldırının bir sebebi olmadığını mı söylüyorsun?"

Hayal kırıklığı, öfke, hüzün, korku... Hepsi içimde birleşmişti, volkan gibi kaynıyor, taşmayı bekliyordum.

"Sen," dedim işaret parmağımı ona yöneltirken. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Ben o sahnenin sahibiyim, o insanlar da sadece bir saat öncesine kadar ayaklarıma kapanan, benim için yeri göğü inleten hayranlarımdı! Bana saldırmaları için ne yapmış olabilirim?"

Gittikçe yükselen sesim adamın sorusuna değil; şaşkınlığıma, hiçbir şey bilmeyişime olan öfkemdendi.

"Her şey sadece birkaç saniye içinde değişti, hiçbir şey anlayamıyorum. Bunun bu kadar ani olması için benim katil, hırsız, gaspçı ya da ne bileyim, iğrenç biri olduğumla ilgili bir haber görmeleri gerekir! Üstelik..." Başımı iki yana salladım. "Üstelik bu da yetmez!"

Adam öfkeli tavrım karşısında göz ucuyla bana bakarken sokak lambalarından birinin ışığı anlık olarak koyu renk gözlerini aydınlattı, beni ne kadar dikkatli dinlediğini o zaman fark ettim.

"Bu insanlar hakkımda böyle şeyler duysalar bile inanmazlar, mutlaka gözleriyle görmeleri, bir şekilde kuvvetli bir kanıt bulmaları gerekirdi. Hatta içlerinde dünyanın en kötü insanı olsam bile bana tapacak kadar sevenleri var..."

Adam ikinci kez bana tuhaf bir bakış attığında abarttığımı düşünüyor olabilirdi, bense başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı çekiştirmekle meşguldüm, düşünüyordum.

"Anlamıyorsun," dedim iç çekerken. "Onları tanıyorum. Bu durum hiç normal değil, yüzlerce kişi bir dakika içinde bana nefret duyamaz. Bu yaşamın olağan akışına aykırı."

Panik usul usul bedenimi ve zihnimi terk ederken yerini mükemmel bir çaresizliğe bırakmaya başlamıştı. Binlerce düşünce çarkı aynı anda dönüyor, beynim olanları kavramaya çalışıyordu. O esnada aklıma gelen şeyle telaşlı bir hâlde telefonumu çıkardım ve arama kutucuğuna kendi adımı yazdım. Kurtuluşum bu ekrandaymış gibi heyecanla son dakika haberlerine, hakkımda insanların düşüncelerini olumsuz etkileyebilecek bir şeyler olup olmadığına bakıyordum. Bir yandan tırnağımı kemiriyor, bir yandan sayfayı aşağı kaydırıyordum.

"Kendine bu kadar güvenmene sebep olan şeyi merak ettim doğrusu." Adamın sesindeki alaycı tını kulağıma ilişti-ğinde gözlerim satırları tarıyordu.

Rujunun markası bulunamıyor! Özel üretim olduğu öğrenildi.

Güzelliği baş döndürdü, son hâli için tıkla!

Sayfanın hikâyeler bölümüne hışımla tıklarken umduğum şeyi bulamamıştım.

"Bunlar değil," dedim isyan edercesine. "Bunlar her zamanki şeyler! Başka bir şey olmalı."

"Yani insanların sana saldırmaları için uzaylı olduğun gibi bir şeyler öğrenmeleri gerektiğine mi inanıyorsun?" Dudağını kıvırır gibi oldu, gülmemek için kendini tuttu. "Çok ilginç."

"Sen beni gerçekten tanımıyor olmalısın!" diye ikaz ettim, hırçındım.

Yine de ona laf anlatmakla uğraşamazdım, çabucak diğer haber sitelerine giriş yaptım.

"Sıradan bir şarkıcı değil misin?" diye mırıldandı. "Kendini bu kadar abartman komik görünüyor."

Başımı telefondan kaldırıp yüzüme düşen saçlarımı geriye attım, şimdi gerçekten ona dehşete düşmüş gibi bakıyordum.

"Komik mi görünüyorum?" derken yüzümü buruşturdum. "Hitap ettiğim dinleyici kitlesine dâhil olmayabilirsin ama kariyerim hakkında bu şekilde konuşamazsın! Bunun için çok emek verdim. Ben sıradan bir şarkıcı değilim!"

Söylediklerimin ne kadarını ciddiye aldığını bilmiyordum ancak tamamının olmadığı her hâlinden belliydi.

"Seni konserden birkaç saat önce mekânın afişlerinde gördüm," diye açıkladı benim aksime gayet sakin bir ses tonu kullanırken.

İnanamıyordum, gerçekten benden bu kadar habersiz miydi?

"Hatta bu akşam arkadaşımın yerine bakmak için ben gelmiş olmasaydım başka bir yerde denk geleceğim bir sanatçı olduğunu da zannetmiyorum," diye devam etti.

Bunları söylerken beni aşağılama amacı gütmüyor, kendi fikirlerini dürüstçe ifade ediyordu. Bunda bir problem yoktu, öyleyse neden sinirden kuduruyordum?

"Herkes beni tanımak zorunda değil," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Ama aynı ülkede yaşıyoruz, aylardır her yerde ilk sırada benim şarkılarım var. Radyolarda, kafelerde, gece kulüplerinde... Sayamadığım birçok yerde! Beni duymamış olamazsın."

Tarif ettiğim yolun sonuna geldiği için arabayı yavaşlattı ve evimin önünde, bahçeme giriş yapmadan durdu. Burada bizi aydınlatan herhangi bir ışık yoktu, çoğu zaman geceleri görüntülenme ihtimalim olduğu için evimin kilometrelerce ötesinden başlayan ışıksız bir saha oluşturmalarını istemiştim.

Şoför koltuğundaki yabancı adam bana döndüğünde bu kez yüzündeki alaycı ifadeyi tümüyle görüyordum, bana neden hayalperestmişim gibi bakıyordu?

Tek kaşını kaldırdığında bakışlarındaki, *kimsin sen,* sorusunu görebiliyordum.

"Ben," dedim çenemi dikleştirip. "Ben Papatya!"

Bu defa kaşlarını çattı ve düşünür gibi başını biraz sağa yatırdı. Beni bir yerlerden çıkarmaya çalışıyor olmalıydı, sürenin bu kadar uzamış olması gururuma dokunmaya başlamıştı. Saçımı geriye savururken camdan dışarı baktım, konuşurken sesim aksiydi.

"Papatya Parlar!"

Yeniden ona döndüğümde gözlerini gözlerimden ayırmadı, adımın telaffuzu dudaklarımdan kulaklarına ilişti̇ğinde arabanın içinde sessizce bekliyorduk. Sokaktan çıt çıkmıyordu, adam hâlâ bir yerlerden çağrışım yapıp yapmadığımı düşünüyor gibiydi.

"Papatya Parlar," diye tekrar ederken gözlerini kıstı.

"Bu kadarına da pes gerçekten!"

Bir an için neden beraber bulunduğumuzu unuttum, başıma gelen olaylar anlık olarak hafızamda silikleşti ve dikleştirdiğim burnum, sivrilttiğim çenem ve yapabilseydi alev fışkırtacak olan bakışlarım kontrolü ele geçirdi.

Mantığım sık sık yaptığı gibi masayı terk etti, elveda bile demeksizin...

"Arabamın anahtarını alabilirim, selametle."

"Demek hoşgörün insanların seni tanımadığını öğrenene kadardı, bu da güzelmiş." Adam bıkkın bir nefes verirken, "Popüler şeyler bana hitap etmiyor, söylemeye çalıştığım şey bundan ibaretti," diye ekledi ve arabamın anahtarını dikkatle çıkarıp bana uzattı.

Hışımla anahtarı kaptım, tırnağım başparmağını çizdi ancak özür dilemek istemedim.

"Ne münasebet?" dedim inmek için toparlanırken.

Anahtarı ve diğer ıvır zıvırları çantamın içine attıktan sonra adamın yüzüne bakmadan homurdandım.

"Size hitap etmiyor olabilirim, bunu o imalı bakışlarla değil de tatlı bir dille ifade edebilirdiniz. Kabalık bir gen değil, seçimdir."

Hazırcevaplığım karşısında kaşlarını şaşkınca kaldırdığını gördüm. Dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecek oldu.

"Şimdi *siz* mi olduk? Az önce-"

Sorusunu tamamlamasına fırsat vermeden kapıyı işaret ettim.

"İçinden çıkamayacağım zor durumdan kurtardığınız için yine de teşekkür ederim. Buyurun, arabamdan inebilirsiniz."

Sonra suratına dahi bakmadan arabadan indim ve kapıyı suratına çarptım. Bir an evvel evime koşmak ve yatağıma yatmak istiyordum. Belki biraz zırlardım. Sonra hemen Çağrı'yı arayacak, menajerlik şirketimin gereken araştırmayı yapmasını talep edecektim, bu gece için hakkımda yazılacak olan tüm kötü manşetleri nasıl engelleyebileceğimizi falan konuşacaktık. Evet, başlangıçta oldukça şaşırdığım doğruydu ancak şimdi mantığım bana geri dönmeye başlıyordu. Neden burada durmuş, dinleyicim bile olmayan bir adamın beni anlamasını bekliyordum ki? Bu saçmalıktı.

Halletmem gereken koca bir sorun vardı.

Çok geçmeden agresif bir şekilde dışarıda onu beklediğimi gören adam da arabadan indi. Uzun boyuyla şoför kapısının tam dibinde dikildi ve hafifçe soluna dönerek göz ucuyla villamı, bahçemi inceledi.

"O zaman iyi akşamlar," derken nedense tereddütlüydü.

Saçlarımı hararetle savurup geri dönerken sesimin küskün değil, sert çıkması için kendimi zorladım.

"Teşekkürler. Size de!"

Tam iki adım atmıştım ki çıplak olduğunu unuttuğum ayaklarıma batan birkaç sivri taş duraksamama sebep oldu. Dudaklarımdan minik bir inilti kaçtığında istemsizce bu savunmasız anımın seyredilip seyredilmediğini merak ederek geriye döndüm.

Orada olup olmadığını kontrol ederken hâlâ arabamın yanında beni izlediğini gördüm. Nedensizce karşısında güçlü görünmek istiyordum, çıplak ayaklarım yere daha sağlam bastı ve rüzgârdan dolayı hafif hafif uçuşan eteğimi düzeltim.

Yeniden çenemi dikleştirdim ve çantamı ona doğru sallayıp bağırdım:

"Neyi bekliyorsunuz? Gidebilirsiniz!"

Bir şey söylemeden bana bakmaya devam edince köpürdüm.

"Ah, iyiliğinizin karşılığı olarak maddi bir talep... Unutmuşum! Doğru ya, neden olmasın? Yarın hesabınıza istemediğiniz kadar büyük bir miktar gönderilmiş olur, arkadaşlara iletirim!"

Nefes nefese kalıp sustuğumda bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Hayır, bu değildi. Söylemek istediğim kesinlikle bu değildi. Fakat bir şekilde hassas değil, acımasız görünmek istiyordum.

Adamın ne denli şoka uğradığını karanlığa rağmen görebiliyordum. Kaşları bu gece kaçıncı kez olduğunu sayamadığım şekilde yeniden şaşkınca havalanmıştı. Ne diyeceğini merak etmesem de ona öylece bakmaktan geri duramadım.

"Çok..." dedi söylemek istediklerinin bir kısmını yutar gibi duraksarken. "Çok ukalasın."

Hah, şimdi de ukala mı olmuştum? Az evvel arabada ne düşüneceğimi umursamadan konuşan kendisi değilmiş gibi!

"Öyle söylerler," dedim onu sinirlendirmek için kocaman gülümserken. "Şimdi gidebilirsin!"

Karanlıkta gözlerini gözlerimden ayırmadığı birkaç saniyenin sonunda o da dudağını kıvırıp benim gibi başını salladı.

"Kabalık bir gen değil, seçimdir. Haklıymışsın."

Sonra sırtını döndü ve beni getirdiği yolda yürümeye başladı.

O benim cümlem, diye haykırmak istememe rağmen öfkeyle dudaklarımı birbirine bastırıp sırtımı döndüm. Bahçeme doğru hızlı adımlarla ilerledim, kendime mâni olamadım ve koşarak hızlandım.

Bir yandan da telefonumun rehberini açmış, Çevik ağabeyi arıyordum.

"Neden açmıyorsun telefonu?" dedim mızmızlandığım bir sesle.

Birkaç kez daha aradım, tam pes etmek üzereyken hiç beklemediğim bir şey oldu. Aramamı reddetti.

Şaşkınca, karanlık bahçemin tam ortasında ekrana bakakaldım.

"Nasıl?" dedim kendi kendime. "Olayları görmemiş olamaz, beni kapıda bekleyecekti. Çağrımı nasıl reddeder?"

Sebebini bilmediğim bir telaş beni ele geçirmeye başlarken eve doğru yürüyordum, neden bu kadar kötü hissetmeye başlamıştım?

Kapıda dikilirken rehberden yeni bir isim seçtim, bu kez annemi aradım.

"Bu gece neler oluyor? Neden kimse telefonlarımı açmıyor?"

İnce sahne elbisem, çıplak ayaklarım ve kargaşa yüzünden dağılmış saçlarımla kapıda öylece bekliyordum. Kulağımda telefonum, parmağımın ucunda kapı zili vardı.

Bir yandan annemin yanıtlamasını bekliyor, bir yandan evimin kapısı açılsın diye süre tutuyordum.

Önce evin kapısı açıldı, Hüsna abla bana bakıyordu. Mutfaktan gelen yemek kokuları güvende hissetmemi sağlayan ilk şey oldu.

"Yine ben!" dedim ağlamaklı bir sesle. Sonra ayaklarımı gösterip hüzünle başımı salladım. "*Bu kız son zamanlarda nasıl bu kadar berbat hâlde eve gelebilir,* diyorsun, biliyorum. Ben de anlamıyorum! Ben de anlamıyorum, Hüsna abla..."

Hüsna abla bir şey söylemeden içeri girdiğimde ayaklarımın kiri yeni temizlendiği için parıl parıl parlayan zemine bulaştı, bu görüntü çok büyük bir rahatsızlık duymama sebep oldu.

Telefonu kulağımdan çekmeden yanı başımda bekleyen kadına, "Bana banyodan bir havlu getirir misin? Oraya kadar kirletmeyeyim. Burada silerim," dedim.

Sonra telefonu açan annemin sesini işitince heyecanla soluklandım.

"Alo? Anne!"

Bir süre yanıt gelmedi. Evin girişinde çaresizce beklerken etrafı daha da kirletmemek için içeri adım atamıyordum. Yeniden Hüsna ablaya baktım.

İfadesiz bir suratla bana bakıyordu. Hareket etmiyordu, gözleri ayaklarımdaydı.

"Abla?" dedim başımı ona doğru eğerken. "Havlu istedim, duymadın mı?"

Sabrım o kadar taşmıştı ki bir saniye daha beklemeye tahammülüm kalmamıştı. Herkesin birlik olup beni delirtmeye çalıştığı bir günde olmalıydık! Bu kadın normal bir günde ben eve girer girmez önüme dünyaları sermeye çalışırdı, şimdi neden saf saf suratıma bakıyordu?

"Hüsna abla!" dedim yüksek çıkmasına engel olamadığım bir sesle. "Sana diyorum, havlu getirmen gerekiyor!"

Orta yaşlı kadın gözlerini usul usul ayaklarımdan diz kapaklarıma, bacaklarıma, vücuduma ve nihayetinde yüzüme sabitledi. Gözlerimiz birbirine değdi.

Sert bir sesle cevap verdi: "Git, kendin al."

Zaten yaşadığım şok yüzünden hâlâ kendime gelememişken kadının söylediği şey nutkumun tutulmasına sebep oldu.

"Ne?" dedim şaşkınca. "Ne dedin sen?"

Doğru mu duymuştum? O az önce beni azarlamış mıydı?

"Hüsna abla, sen iyi misin?" dedim tahammülümün kalmadığını belli eden öfkeli sesimle. "Hayır, yorgunsan falan söyleyebilirsin! Bu ne demek oluyor?"

"Duymadın mı?"

Kulaklarıma inanamıyordum! Gözlerini kısmış, öylece dikilip bana bakıyordu. Ellerini beline götürdü, sadece bu beden duruşu bile ne kadar düşmanca yaklaştığının göstergesiydi.

Mutfaktan gelirken elinde getirdiği tahta kaşıkla banyoyu işaret etti.

"Kapı orada, git kendin al."

Sonra... Sonra o korkunç asık suratıyla geriye döndü ve mutfağa gitti. Ne bir kez daha geriye döndü ne de bir şey söyledi. İnanamıyordum, bu kadın kafayı mı yemişti?

"Bu nasıl bir üslup?" dedim gururum iyice ayaklar altına alınırken. "Bu bir kamera şakası mı? Aklımı kaybedeceğim."

Öfkeyle dişlerimi sıktım, sonra yerlerin batacak olmasını biraz bile umursamadan merdivenlere ilerledim. Basamakları öfkeyle çıkarken söyleniyordum.

"Kendin al diyor ya! Ben bugüne kadar sana bir kez sesimi yükseltmemişim, burada çalışırken ağır iş olmasın diye izin günlerini sen istemeden fazla fazla vermişim! Çalışanım olmana rağmen kötü hissetme diye elimden geleni yapmışım, incitmemek için hep kibar konuşmuşum. Bana nasıl böyle yaklaşabilirsin?"

Öyle çok haksızlığa uğramış hissettim ki basamakta durup çığlık attım. Sonra bacağımı kaldırdım ve pis leke oraya bulaşsın diye ayağımı duvara yapıştırdım.

"Silersin şimdi her yeri!" dedim ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırırken. "Allah kahretsin, böyle akşam olmaz olsun!"

Öfkeyle odama girdiğimde kapıyı sertçe çarptım. Işığı açmadım, kendimi yatağıma atarken telefonun ucundaki annemin beni beklediğini hatırladım.

"Alo," dedim yeniden. "Alo, anne, orada mısın? Neredesin, bilmiyorum ama hemen yanıma gelmen gerekiyor. Çok kötüyüm."

Karşı taraftan bir cızırtı duyuldu, hat kesilecek sandım. Dolu dolu olmuş gözlerimle telefonun ekranını kontrol ettikten sonra yeniden kulağıma götürdüm.

Nazım bir tek ona geçer diye, "Anne!" dedim küskünce. "Sana diyorum, çok kötüyüm!"

Hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırırken karşı taraftan annemin sesi duyuldu, kulağımı okşamasını beklediğim yumuşak melodi yoktu.

"Zırlama, sürtük."

Karanlık odada şaşkınlıkla kirpiklerimi kırpıştırırken annemin sesinin soğukluğu beni üşüttü. Yutkundum, birkaç kez telaşla etrafa baktım, gözlerim yatağımda takılı kaldığında annemin sesi zihnimde çınlıyordu.

Bana *sürtük* mü demişti?

"Anne?" dedim içimde yeşeren tüm güzel hisleri öldüren bir korkuyla. "Anne, sen ne dedin?"

"Neredesin sen?" derken sesi hırıltılı duyuluyordu.

Bu benim pamuk kalpli meleğim değildi, bu sesin sahibi asla annem olamazdı! Kimdi bu çirkef kadın?

"Evdesin, değil mi? Sakın bir yere ayrılma. Geliyorum."

"Ne- Neden?"

"Seni şımarık! Aptal! Bekle, sakın bir yere kıpırdama."

"Anne!" diye çığlık atarken telefonu fırlatacaktım. "Sen ne saçmalıyorsun? Kamera şakası falan mı yapıyorsunuz? Kendinize gelin!"

Nefes nefese kaldığımda odamdaki çiçeklere, vazolara koştum. Telaşla yaprakların arasına baktım, başımı kaldırıp duvarları kontrol ettim.

"Nerede?" dedim öfkeyle. "Nerede bu kamera?"

"Seni geberteceğim."

Annem telefonu suratıma kapattığında hattın kesildiğini belli eden ses, bana bunun komik bir şaka olmadığını anlatır gibiydi. Duyduklarım doğru muydu? Annem az önce beni ölümle mi tehdit etmişti?

"Kafayı yiyeceğim," dedim dudaklarım titrerken.

Odada bir o yana bir bu yana koşturdum, ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Telefonu tekrar çıkardım ve Furkan'ı aradım.

"Nasıl olur da bunca zaman beni merak etmez bu hergele?" diye isyan ettim.

Çalıyor, çalıyor, çalıyor ancak yanıt gelmiyordu. Tırnaklarımı kemirmeye başlarken yatağıma oturmuş, kara kara düşünüyordum.

Ne yapacaktım? Annem neden böyle konuşuyordu? Gerçekten buraya beni öldürmeye mi gelecekti? Gözü dönmüş hayranlara şahit olduktan sonra nedense bu ihtimal imkânsız gibi gelmiyordu. Bir şey mi içmişlerdi? Bunca insana sadece birkaç dakikada ne olmuş olabilirdi? Kafam almıyordu. Sanki beynim durmuştu.

"Hüsna abla bile kafayı yemiş!" derken düşüncelerin işgaline uğrayan zihnim artık iflas etmek üzereydi.

"Bana mı seslendin?"

Korkuyla kafamı kaldırdığımda Hüsna ablanın kapı ağzında bana baktığını gördüm. Öyle sessiz gelmişti ki bir adım sesi dahi işitmemiştim. Normalde odama çıkan basamakları şarkılarla, türkülerle aşıp gelen kadın şimdi ruh gibiydi. Odam hâlâ karanlıktı, koridorun ışığı kadının gölgesinin olduğundan daha uzun görünmesine sebep oluyordu. Her şey altıma sıçmam için özenle planlanmış gibi görünüyordu!

"Neden öyle sessizce geliyorsun? Korkuttun beni," dedim yavru kediyi andıran incecik sesimle.

Kadın yanıt vermek yerine suratıma bakmaya devam etti. Acaba gerçekten yanlış bir şey mi yapmıştım? Etrafımdakileri kızdıracak ya da kötü hissettirecek bir şeye mi sebep olmuştum?

"Annemle konuştum da," diye sürdürdüm bakışlarım hüzünle yatak örtüme dalıp giderken. Omuz silktim. "Anlamadım. Kızgın gibiydi. Kafam almıyor."

Kadından yine ses gelmeyince başımı kaldırıp gözlerine baktım. Neden böyle ifadesiz duruyordu ki?

"Sizi kıracak bir şey mi yaptım? Gerçekten oturup ağlayacağım. Herkes bir garip davranıyor. Konserde ne oldu, biliyor musun? Herkes birden üzerime çullandı. Zor kurtuldum, Hüsna abla. Anlayamıyorum..."

"Normal," dedi.

Sesindeki sakin tonun bana güven vermesi gerekirken korku salıyordu.

"Normal mi?"

Kadın şaşkınlığıma karşılık gülümsedi. Konuşurken arkasında tuttuğu elini yukarı kaldırmaya başladı.

"Böyle beyinsiz davrandığın sürece başına gelen her şey çok normal."

Ağzım söylediklerinin karşısında açık kaldı. "Hüsna abla."

Bana yanıt vermek yerine o değişik gülüşünün dudaklarında peyda olmasına izin verdi. Ardından gözlerini irice açtı, elini tamamen havaya kaldırdı. Perdesini çekmediğim penceremden sızan ay ışığı kadının elinde tuttuğu şeyi parlatır gibi oldu ancak karanlık yüzünden seçemedim.

"Bana beyinsiz diyemezsin!" dedim öfkem, korkumla karışıp kalbimi hızla çarptırırken. "Kim oluyorsun da bana hakaret edebiliyorsun?"

"Anla artık!" diye bağırdı.

Sonra... Sonra elindekinin sivri bir cisim olduğunu anlamama yetecek kadar havaya kaldırdı ve yatağa koştu.

Üzerime atlamadan önce bağırdı: "Herkes senin şımarıklığından bıktı. Gel buraya!"

Konser sırasında hayatımın şokunu yaşadığım için bu kez bedenim, zihnimden önce harekete geçti. Tehlikeye yakın zaman içinde bir kez daha feci hâlde yakalanmış olduğum için reflekslerim beni şaşırtan mükemmel bir hızla devreye girdi.

Yatakta kendimi sola fırlattım, kadın boşluğa düştü.

"Gel buraya!" diye haykırırken gözü dönmüş gibiydi.

Karanlıkta olmamıza rağmen beni parçalayabilecek kadar kafayı yediğini gördüm.

Büyük bir çığlıkla kapıya koşarken beni elbisemin eteğinden yakaladı. Elindeki sivri şey, bıçak ya da makas olduğunu tahmin ettiğim cisim eteğime saplandı. Büyük bir çığlık daha atıp eteği kendime çektiğimde sivri cisim bacağımı sıyırdı. Parçalanmış kumaşla beraber merdivene koşmaya başladığımda kadın peşimden geliyordu.

"Siz delirmişsiniz!" dedim nefes nefese koşarken. "Benim! Papatya! Neler oluyor?"

Bir umut ona sesleniyor olsam da nafileydi. Cümlelerim işe yaramıyordu, beni yakalamayı kafasına koymuştu.

"Bittin sen!" diye bağırdı. "Nereye kaçarsan kaç, seni bulacağım."

"Neden?" diye haykırdım son basamağı atlayıp salona fırlarken. "Neden? Manyaklar!"

"Bir sebebi olmak zorunda mı?" dedi gözü dönmüş kadın.

Ondan beklemediğim bir performansla basamakları atladı, yaşına başına bakmadan peşimden koşmaya devam etti. Benim gibi nefes nefese kalmıştı.

Bir anlığına arkama dönüp yüzüne baktığımda korkuyla çığlık attım. Kıpkırmızı olmuştu!

"Annen de gelecek," diye bağırdığını işittim. "Kaçma. Seni mahvedeceğiz."

Tüm bunlar bir kâbus muydu?

"Eğer kamera şakasıysa hepinizin hayatına musallat olacağım!" dedim öfkeyle. Gururuma dokunuyordu, böyle insafsız şaka mı olurdu?

"Eğer o televizyon programları için yüklü bir ödeme yapıldıysa... Hayranlar için böyle aptal bir kamera şakasına giriştiyseniz, siz... Siz çok acımasız-"

Cümlemi tamamlayamadım çünkü tam dış kapıdan çıkmak üzereyken Hüsna abla makası üzerime fırlattı.

Makas ayağıma sertçe çarptı, minik bir sıyrıkla kesti ve o şiddetle duvara doğru sekti. Korkuyla bana fırlatılan cisme bakarken olayın ciddiyetini o an idrak ettim.

Bu manyaklar şaka yapmıyordu!

Kadın ileri atıldı ve yere düşen makası alıp dış kapıya koştu, bana saplamak üzere elini havaya kaldırdı.

Öylesine şok olmuştum ki sanki dünya, makasın tenimi kestiği anda takılı kalmıştı. Bu kadın bunca zaman desteğimi esirgemediğim, her sabah kendi elleriyle hazırladığı ballı sütü yatağıma getiren, güzel cümlelerini benden bir an olsun esirgemeyen yardımcım mıydı? Hayır, bu vahşi bakışlar ona ait olamazdı.

Makası saplamak üzere kaldırdığında bedenimi bahçeye doğru atıp boğazımı delen bir çığlık attım.

"İmdat!"

Tökezledim, panik beni ele geçirdi, düşmek üzere birkaç kez sendeledim ki sert bir el kolumu sıkıca tuttu.

Karanlıkta iri bir bedenle çarpıştım ve ona bakakaldım. O adamdı.

Aman Allah'ım, gitmemişti. Gitmemişti, buradaydı!

"Bağırdığını duydum."

"Beni öldürecek!" dedim korkuyla birkaç saat önceki senaryoyu tekrarlamaya başladığımızda.

"Kim?"

Gözleri şüpheyle kısıldı, bakışları omzumun üzerinden açık bıraktığım villa kapısına kilitlendi. Çok kısa bir süre sonra çığlık atarak bize doğru koşan kadını gördü, hızla yanımıza yaklaşıyordu.

"Yardımcım," dedim titreyen ellerimle ona tutunup bir kez daha arkasına saklanırken. "Hüsna abla."

"Bu nasıl bir akşam ulan?"

Ağzının içinde bir homurtu yükseldi, canı hayli sıkkındı. Derin bir nefes verdi, beni tek hamleyle arkasına doğru çekti ve bedenini önümde siper etti.

Sadece birkaç saniye sonra kadın üzerimize çullanırken gözlerimi sımsıkı kapattım. Hiç tanımadığım bu adamın sırtına sarıldım, büzüştüm.

Sonum gelmişti. Bu gecenin sonu yoktu.

"Günahlarımı kaç günde sayarlar acaba?" diye mırıldandım korkuyla.

Neden ses yoktu?

Göğsüm hızlı nefeslerle indi, kalktı, indi, kalktı. Dudaklarım aralandı, adama tutunan ellerim kasıldı, kulaklarım dikkat kesildi ancak hiçbir şey duyulmadı.

"Aç gözlerini."

Sesinin tuhaf bir etkisi vardı. Hem yumuşak hem sert bir ton barındırıyordu; hem hükmedici hem de sevecendi. Neden olduğunu bilmediğim bir şekilde usulca göz kapaklarımı araladım.

Sırtıyla bakıştığım birkaç dakikanın sonunda, "Buraya bak," diye devam etti.

Korkum tamamen yatışmamış olsa da yavaşça başımı uzattım ve kolunun yanından suratımı uzattım. Hüsna abla şaşkınlıkla adama bakıyordu.

Adam, onun ellerini tek eliyle sıkıca kavramıştı. Az evvel bana saldırmak için kullandığı makas, bahçemdeki çimlerin arasında duruyordu.

"Sana mı saldırdı?"

Adamın sorusuyla Hüsna abla ondan kurtulabilmek için direndi, çırpındı. Ellerini kurtarmak için uğraştı ancak çabası sonuç vermedi.

"Bırak!" dedi suratımı görür görmez. "Ver bu kadını bana, onu bitireceğim!"

"Bak," diye fısıldadım adama arkasından. "Görüyor musun? Bunların hepsi kafayı yemiş."

Adam, sözümü bitirdiğim an kadına doğru eğildi, ellerini daha sıkı tuttu ve sert sesiyle net bir soru sordu:

"Ona neden saldırıyorsun?"

Hüsna abla şımarık bir kahkaha attı. "Canım öyle istedi!"

Adam hiç beklemediğim bir şey yaptı ve ben müdahale edemeden diğer eliyle de Hüsna ablayı boynunda kavradı. Dudaklarımdan bir çığlık kaçarken adamın kolunu tuttum.

"Hayır, boğacaksın!"

"Sen çekil," derken benden tarafa bakmadı. "Cevap verecek."

"Kadına bir şey olacak, bıraksana! Sakinleşsin, öyle konuşalım. Ben çocuklarını mı arasam acaba? Of Allah'ım, ne yapacağım? Of!"

Telaşıma karşılık adam dümdüz bakmakla yetindi. Ardından yeniden güçlü bir kavrayışla hareketsiz bıraktığı, suratı bembeyaz kesilmiş Hüsna ablaya yöneldi.

"Sana son kez soracağım," dedi tehlikeli bir tonla. "Evinde çalıştığın bu kıza neden aniden saldırdın? Bize mantıklı bir açıklama yap." Sonra sıktığı dişlerinin arasından fısıldadı: "Hemen."

Kadın nihayet istenilen kıvama gelmişti. Gözleri korkuyla büyüdü, kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırdı, soluk alıp verişi hızlandı. Yutkundu. Bir süre nefes alamaz gibi bir ses çıkardı ancak sonradan başka çaresi olmadığını anladı.

Boğazına yapışan bu adam son derece gaddardı.

"Bilmiyorum," dedi ağlamakla ağlamamak arasında gidip gelen bir ses tonuyla.

Şaşkınca Hüsna ablaya bakakaldık. Ne demek bilmiyordu?

"Bu ne biçim cevap?" dedim kendime hâkim olamayarak. "Bana makas saplıyordun!"

Kadın bana baktığı an yeniden nefretle bilendi, bakışları âdeta bunca zaman tanımadığım birinin bakışlarına dönüştü.

"Bilmiyorum dedim ya," diye haykırdı. "İçimden geliyor!"

Sinirden kendimi parçalayacaktım. Hayatım bu kadar ucuz muydu gerçekten?

"Ha boku bokuna öldürecektim, sebepsiz, diyorsun! Öyle mi?"

Kendimi zapt etmekte giderek zorlanırken adam pürdikkat kadını izliyordu. Tatmin olmamıştı, yüz ifadesindeki karmaşadan belliydi.

"Yürü," dedi kadını omzundan itekleyip arabaya doğru götürmeye çalışırken. "Polise gidiyoruz. Senin cezanı gereken kişiler verecek."

"Hah!" dedi kadın küstahça. "Bakalım, birazdan annesi bu kızı gebertmek için geldiğinde de aynı şeyi yapabilecek misiniz?"

"Annemi karıştırma!" diye öfkeyle atıldığımda Hüsna abla sinir bozucu bir şekilde gülüyordu.

"Göreceğiz. Bak, farları görünüyor. Geldi bile."

Bahçe yoluna yaklaşan araba uğultusu hepimizin oraya dönmesine sebep oldu. Gerçekten de gelen annemin arabasıydı, inanamıyordum.

"Kamera nerede?" dedim ağlarcasına. "Bitsin bu aptal gece."

Adam kadını sertçe itip yere fırlattığında Hüsna abla tutunamadı ve düştü. Orada bir saniye bile beklememize fırsat vermeyen genç adam, beni kolumdan kavradı ve arabama yönlendirdi.

"Hemen içeri geç."

"Annemden mi kaçacağım?" dedim olay giderek korkunç bir boyuta sürüklenirken. "Gerçekten mi?"

"Kalıp bu kadın gibi seni öldürmek için hevesli naralar savurmasını mı dinleyelim? Hava hoş!"

Neler olduğuna anlam veremeyen adam da çileden çıkmak üzereydi. Yanıtımı beklemedi ve kolumdaki tutuşunu fazla gevşetmeden beni ileriye doğru yürüttü, bahçenin girişindeki yola yöneldik.

Arabama yaklaştığımızda hemen arkamızda annem park ediyordu, şoför koltuğundan iner inmez gözlerini gözlerime kenetledi.

Adam kapımı açtı ve beni hızla içeri itti. "Sen gir. Ben konuşurum."

"O benim annem," dedim gözlerim dolu dolu. "Bana zarar vermek istemez. Belki başka bir şey vardır... Ne bileyim? Bir şey olmuştur. Acaba bir konuşsam mı? Ya da-"

"Geç dedim. Riske atamayız."

Adam beni arabamdan içeri soktuktan sonra kendisi şoför koltuğunun olduğu tarafa doğru ilerledi. Bir yanım neler olacağını bilemediği için telaşa kapılmıştı, uzanıp arabanın anahtarlarını yerine yerleştirdim. Arabayı çalışır duruma getirdim ve camdan dışarıyı izlemeye başladım.

Annem adamın karşısına dikildi, içeride olduğumu biliyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Adam cümlesini bitirmesini bile beklemedi. "Kıza ne yapacaksın?"

Annemin yanıtı çok netti, eğildi ve arabanın içindeki korkmuş hâlimle yüz yüze geldi.

"Öldüreceğim."

Bölüm 4:

BAZI ANILAR ANLAMSIZDIR

Hayatımın hızına yetişemediğim çok an olmuştu.

Böyle anlarda şöyle bir durup soluklanır, her şeye nasıl yetişeceğimi uzun uzun hesaplardım.

Mesela ilk şarkımı çıkardığımda susmayan telefon bildirimlerimi hatırlıyordum, o zamana dek medyanın herhangi bir türüyle ilişkisi olmayan sıradan bir genç kız olarak şaşkına uğramış ve olanlara yetişememiştim. Arkadaşlarımın aradığını, bazılarının tebrik ederken bazılarının benimle alay ettiklerini, ülkenin herhangi bir yerinden hiç tanımadığım insanlar tarafından aranıp durduğumu, telefon numaramın nasıl dağıtıldığını dahi bilmediğimi, benimle tanışmak için can atan yüzlerce insan olduğunu hatırlıyordum.

Üstelik tüm bunlar, henüz çok da popüler değilken başlamıştı. Şarkımın çıkışından önce geceleri, uyumadan ne çok dilek dilediğimi hatırlıyordum, sahiden emeğimin karşılığını almak için çok uğraşmıştım.

Sonra... Sonra çok kısa bir süre içinde randevulara yetişemez hâle geldiğimi; ikinci ve üçüncü şarkılarımdan, büyük ses getiren albümlerimden sonra kimsenin tahmin edemeyeceği bir ivme yakaladığımı, bu süreçten sonra hayatıma kimi alıp almayacağım konusunda oldukça kararsız kaldığımı ve telaşlı olduğumu hatırlıyordum.

Sosyal medyada takibe aldığım her yeni insanla aşk dedikodularının başladığını, bir süre ölü taklidi yaparak özel hayatımı korumaya çalıştığımı...

Ailemle vakit geçirmek için dışarıda olduğumuzda magazinin bizi eliyle koymuş gibi bulduğu anları, babamın hazırlıksızken ve yemek yerken görüntü vermekten hiç hoşlanmadığı için bir süre sonra pazar kahvaltılarımızı evde yap-

maya karar verişimizi, nihayetinde etrafta flaşların patlayıp durduğu bu hayattan soğumaya başladıkları için benimle dışarı çıkmaktan sıkılmalarını... Evet, hepsinde hayatım bir film şeridi gibi hızla akıp gidiyor ve yirmili yaşlarının başındaki toy bir genç kadın olarak ne yapacağımı düşünüp duruyordum.

Bir defasında hiç beklemediğim bir saçmalığın içinde kalmıştım! Saçımı yaptırdığım esnada kuaförümün telefonumla ilgilenmemi fırsat bilip ekranımın görüntüsünü benden izinsiz şekilde kaydettiğini, yetmezmiş gibi yüksek bir meblağ karşılığında basına servis ettiğini hatırlıyordum! Arkadaşlarımla olan tüm geyiklerim ifşa olmuş, profesyonel kimliğim kısa süreliğine kaybolmuştu. Elbette adamı dava edip kazanmıştım, görüntüler her yerden silinmişti.

Çok uzun bir süre hiçbir kuaföre güven duyamadığımı hatırlıyordum! Ne günlerdi... İnsanın gülesi geliyordu.

Pahalı takılarım yüzünden linç edilip stilistimi değiştirdiğim, hayvan barınaklarında poz verdiğim için duyar kasmakla itham edildiğim, eski bir mahallede bulunan apartman dairemden villaya taşındığım için "görmemiş" ilan edildiğim tüm o zamanlarda nasıl da korkulu, telaşlı ve ne yapacağını bilemez hâldeydim sahi! Şimdi dönüp baktığımda her şey çok tuhaf geliyordu, sanki birkaç yıldan ziyade koca bir ömürden söz ediyorduk.

Hayatımın hızlı aktığı, olanlara bir türlü yetişemediğim tüm bu çılgın zamanlarda bile kontrolü böylesine kaybettiğimi hatırlamıyordum.

Hiçbiri şimdiki kadar korkunç değildi.

Annem, arabamın yanında dışarıda bekliyor ve beni, bu gece annem gibi kafayı yemiş insanlardan koruyan genç adam aracılığıyla tehdit ediyordu.

Annem ölmem gerektiğini söylüyordu.

"O benim kızım," dediğini duydum. Sesi buz gibiydi, kelimeleri nefretle harmanlanmıştı. "Sen kimsin? Çekil önümden."

"O sizin kızınızsa ona zarar vermekten söz etmemeniz gerekirdi, kendinize gelin."

Annem tek kaşını kaldırıp adama meydan okurcasına bir adım ilerledi.

"Sana son kez çekilmeni söylüyorum," derken kelimelerini tek tek heceledi.

Hâlâ burada olup beni kurtardığına inanamadığım adam kımıldamadı.

"Evinize dönün, hanımefendi," dedi sesi giderek sert bir tona bürünürken. Sonra anneme meydan okudu. "Kızı vermiyorum."

Annem bu cümleyle beraber çileden çıktı ve sinir bozucu bir şekilde güldü. Yüz ifadesinden ne hissettiğini okumaya çalıştığım o gergin an içinde hiç beklemediğim bir şey oldu.

Arabaya saldırdı, benim bulunduğum taraftaki cama yumruğunu indirdi. Cam bu orantısız güçle çatırdar gibi olunca çığlık attım.

"Ver onu bana!" dedi gırtlağı yırtılırcasına. Bir yumruk daha.

Bir yumruk daha, bir yumruk daha, son bir tane daha...

Annem durmuyordu, kafayı yemiş gibi saldırıyordu. Zombi filmlerinde seyrettiğim sahnelerin bir benzeriydi fakat bunun benim başıma geleceğini kim tahmin ederdi ki?

"Dur!" dedim anneme korkuyla. Arabanın camını kırsaydı beni parçalamaktan bir an bile geri durmazdı, yetmezmiş gibi işler daha da kötüleşti ve yardımcım Hüsna abla da annemin yanına koşarak ona eşlik etmeye başladı.

Birlikte, "Aç!" diye haykırıyorlardı. "Açacaksın! Onu bize ver!"

"Anne!" dedim beni duyacağını bilerek, duymasa bile dudaklarımı okur diye bir umut dilenerek...

"Anne, ne yapıyorsun? Dur."

Sesim giderek kısıldı, sonra duyulmaz bir hâl aldı. Öyle üzgün, öyle şaşkındım ki bu gece hafızamdan yıllarca silinmezdi. Mümkün değildi.

"Ben senin annen değilim," dedi hırçınca. Gözleri büyüdü, arabanın camına yaklaştı ve işaret parmağını suratıma doğru salladı.

"Ben. Senin. Annen. Değilim. Pislik!"

"Anne, ne oluyor?" dedim nihayetinde duygularıma ket vuramayarak.

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Gözyaşlarım sicim gibi akıyor, yanaklarım yaşlarla ıslanıyor, kalbim sancıyordu.

Annemin camın diğer tarafına vurduğu eline dokundum, içeriden onu usul usul okşadım.

"Benim," dedim hıçkırarak. "Papatya. Dursana."

Annem ağladığımı gördüğü an duraksar gibi oldu, o an içime öyle büyük bir umut doğdu ki bu kâbus son bulacak zannettim.

Fakat öyle olmadı, annem camı titrek bir dokunuşla okşayan elime karşı taraftan sert bir darbe indirdi.

"Kes sesini!" dedi boğazı acıyacak kadar bağırırken.

Vahşi görünüyordu, her zaman zarif bir tebessümle kıvırdığı dudakları şimdi farklı görünüyordu; teni öfkeyle gerilmiş, kırışmasın diye mimik yapmaktan kaçınan yüzü delicesine kızarmıştı. Derin derin soluyordu, beni sahiden öldürmek istiyordu. Kaşları öyle çatıktı ki korkunçtu.

"Korkuyorum," diye fısıldadım küçük bir kız çocuğu gibi.

Annemden yanıt gelmedi. Hemen karşısında gizlemeye çalıştığı bir şaşkınlıkla onu izleyen adam benden tarafa bakmaktan kaçındı, sanırım daha fazla utanmamı istemiyordu.

"Gidin artık."

Annemi omuzlarından tuttu ve geriye çekti. Annem direnince adam güç kullandı ve onu zorla arabadan uzaklaştırdı. Tek eliyle onu engellerken diğer eliyle Hüsna ablayı çekiştirdi. Kadın zaten az evvel ölümden döndüğü ve boğulmaktan kurtulduğu için adama daha az direndi, kaçıp gitti. Annem kendi arabasına doğru götürülürken beni çok şaşırtan bir manzaraya daha şahit oldum. Orada biri daha vardı, bahçenin girişindeydi. Babamdı.

"Gel artık," der gibi olduğunu duydum anneme. "Uğraşma."

"Baba," dedim hayal kırıklığıyla. Anneme nasıl engel olmazdı?

Telaşla camı açtım, kafamı dışarı doğru uzattım ve ağlamaya devam ederken babama seslendim: "Baba, buradayım! Bir şey yap, anneme bir şeyler olmuş!"

Öyle çok ağlamaya başladım ki ailem beni yanına alsın, sıkıca sarılsın ve *berbat bir akşamdı ama hepsi geçti,* desin istedim. Saçımı okşasınlar ve her şeyin bir saçmalık olduğundan bahsetsinler... Beni kurtarsınlar istedim.

Bu arabada bırakılmamak istedim. Korkmamak istedim.

"Yalnız bırakma beni," dedim babama doğru yalvararak. "Baba, anneme bir şey yap. Yanınıza geleceğim."

Bunu duyan yabancı adam hızla araya girdi. "Hayır! Çıkma."

"Ailem," dedim gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken. Fısıltım güçsüzdü. "Onlar benim ailem."

"Hiç öyle görünmüyor."

Adam başka bir şey söylemeden babama baktı. Bakışlarını takip edip babama baktığıma anneminkine benzer bir nefretle beni seyrettiğini gördüm.

Annemi omuzlarından tutup arabaya götürdü, kapıyı açtı ve onu zorla içeri soktu. Ardından kendisi binmeden önce şöyle bir dönüp yeniden bana baktı.

Karanlık bahçemde nefesimi tuttuğum o an yaşandı.

Babam dudaklarını kıpırdattı. "Canını seviyorsan bir daha karşımıza çıkma."

Kalbim acıyla tekledi. Keşke dursaydı, dursaydı da bu zavallı kulaklar bunu duymasaydı.

"N- Ne?" dedim öncekilerden daha büyük bir hayal kırıklığıyla.

"Bir dahakine bu kadar insaflı olmam. Ne hâlin varsa gör, bizim için bittin."

Annem arabadan çıkmak için kapıyı açmaya çalıştı, var gücüyle haykırdı:

"Nereye gidersen git, seni bulacağım! Seni mahvedeceğim!"

"Ölümün elimizden olur," diye destekledi babam. "Bu adama dua et."

Sonra arabasına bindi ve gaza basıp gitti. Gitmeden önce annemle son kez bakıştık, bana hakaretler yağdırdığını duymasam da anlıyordum.

Ailem beni terk etti. Geriye sadece gözyaşlarım kaldı...

Babamın az evvel *ona dua et,* dediği genç adam, onların arkasından bakakaldı. Sonra sakince döndü ve uzun bede-

niyle karanlık bahçemde hareketsizce dikilmeye devam ederken bir süre bana baktı.

Bana acıyor olmalıydı. Başka ne yapılırdı ki?

"Ben neyin içine düştüm?" dedim hüngür hüngür ağlamaya devam ederken, koltuğa doğru bacaklarımı çekip saklanmaya çalıştım.

Küçüldüm, küçüldüm, küçüldüm. Yok olmak istedim. Telefonum çalmaya başladığında bakacak mecalim bile kalmamıştı, omuzlarım hıçkırıklarımla sarsılıyordu.

Evden kaçarken sımsıkı tutmaktan parmaklarımı acıtan telefona baktım, ailemi ararım ve beni kurtarırlar diye ummuştum. Bundan sadece yarım saat önce... Şimdi bu noktaya nasıl gelmiştik?

Telefon ısrarla çalmaya devam ettiğinde Çevik ağabeyin aradığını gördüm. Ekranda yazan isim oraya uzanmama sebep oldu.

"A- Alo?" dedim hıçkırmamak için dudaklarımı kapatırken. "Çevik ağabey."

"Beni bir daha arama."

Duymaktan ölesiyle korktuğum ancak bunca şeyden sonra beklediğim bir cümleydi.

"Neden?" dedim sessizce ağlamaya devam ederken. "Seni de mi kaybettim? Ben ne yaptım ki? Gitme."

"Arama. Kendi yoluna..."

Telefonu suratıma kapattı. Kalbim göğsümü dövüyor, hıçkırıklarım bedenime ağır geliyor, gözyaşlarım etrafı bulanıklaştırıyordu.

Kabullenemiyordum, isyan edercesine telefonu yeniden aldım ve sertçe numarayı tuşladım. Bunca zamandır bir dağ

misali arkamda duran, bir nevi korumalığımı yapan bu adama hesap sormak istedim.

Açmadı. Israrla aramaya devam ettiğimde hat kesildi, numaramı engelledi.

"Allah kahretsin!" dedim telefonu fırlatıp bağırarak ağlamaya başlarken.

Başımı ellerimin arasına aldım, alnımı dizlerime yasladım, saçlarım omuzlarımdan aşağı döküldü ve beni gizledi. *Bir akşam vakti, arabanın koltuğunda yalnız başına böyle ağlayacaksın,* deseler inanmazdım.

İnanamadığım her şey başıma gelmişti, beni bitirmişlerdi.

Hayatım bitmişti.

Şoför kapısı açıldığında başımı kaldırmadım. Adam sessizce içeri geçip kapıyı kapatırken içeriye soğuk hava girdi.

Gözlerimi açtığımda yatağımda uyanmış olmayı ne çok isterdim...

"Gidelim."

Sesi tereddütlüydü. Başımı kaldırıp bakacak mecalim yoktu, salya sümük olmuştum. Burnumu çektim, saçlarımı geriye ittim ve kendime çektiğim dizlerime yanağımı yaslayıp usulca adama döndüm.

Öyle çaresizdim ki bana bakınca ne düşündüğünü tahmin etmek pek zor değildi.

"Nereye gideceğim ki?" diye fısıldadım. "Terk edildim."

Adam bir süre yanıt vermeden bana baktı. Oysa evime girmeden önce ona ne büyük bir küstahlık yapmış, nasıl da ağzının payını verdiğimi sanmıştım.

Koyu renk gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Bilmiyorum," derken dürüst bir itirafta bulunuyordu. "Ama şu an senin için hâlâ tehlike devam ediyor. Evinde kalamazsın."

"Ne yapacağım ben şimdi?" dedim titreyen dudaklarımla.

Sonra beklemediğim bir iç dökme anı yaşadım. "Hiçbir şey anlamıyorum. Sanki beynim durdu. Ailem böyle insanlar değildi, ben... Ben onları tanımamış olamam ki... Annem işte o, her yardım istediğimde koşa koşa gelen kadın. Sevecen ses tonuyla yanımda olan, beni küçük bebeği gibi şımartan... Daha birkaç gün önce konuştuğumuzda sesim kötü geliyor diye beni azarlayan, vitaminlerimi almamı tembihleyen... Ne bileyim, gazetede kötü bir şey yazılırsa benden önce menajerimi arayıp öfke kusan, *kaldırt şu haberi, Papatya etkilenir,* diye hassas davranan... Kötü bir gün geçirdiysem hiç düşünmeden doğruca yanına gidip sohbetiyle mayıştığım, battaniyenin altında karşılıklı kahvemi yudumladığım, neşeli hâlleriyle beni yumuşacık yapan annem," dedim.

Kalbim acıyordu. Gitmeden önceki son bakışını hatırladım.

"Babam," diye fısıldadım. "Babam hayatım boyunca benimle asla böyle konuşmadı. Konuşmayı geç, sesini bile yükseltmezdi ki. Nasıl olur?"

Sonra delirmiş gibi başımı salladım, saçlarım savruldu.

"Bir şey olmuş. Bir şey olmuş. Ama ne? Ne olmuş? Kafayı yiyeceğim! Allah'ım, aileme ne oldu? İnsanlara ne oldu?"

Bir süre sessizliğini koruyan adam ağzının içinde mırıldanarak yanıtladı:

"Anlamıyorum."

Delirmiş olmam artık onu şaşırtmıyordu, direksiyonu tutan parmaklarını sıktı ve kendini bir şeyler bulmaya zorladı.

"Anormal bir durum var ve belli ki açıklaması yok."

"Farkındayım," dedim yeniden gözyaşlarımı silerken.

"Eğer yanlış anlamayacaksan yapılabilecek tek şey var. Bu gece yanımdan ayrılma, sabaha kadar benimle kal. Sonra-"

"Seni tanımıyorum ki!" dedim tüm çaresizliğimle. "Hoş, tanıdığım insanlar beni hiç tanımadığım bir adama bırakıp gittiler. Kâbusta mıyım?"

Önce kaşlarını çatsa da harap olmuş hâlimi gördüğü için derin bir nefes vermekle yetindi. Gözlerini gözlerime sabitlediğinde sesi yumuşak çıkıyordu.

"Sana zarar vermediğimi görüyorsun. Yapacak başka bir şey yok. Her yer senin için tehlikeli."

Öyle haklı bir cümleydi ki verecek cevabım yoktu.

Ailem beni öldürmek isterken onlara mâni olan kişi yanımda oturuyordu. Bu nasıl bir saçmalıktı? Kafam zonkluyordu, ağlamaktan gözlerim acıyordu.

"Gidelim o zaman," diyebildim yalnızca.

Mırıltım havada kayboldu, utanıyordum. Sesim kısıktı.

"Seni zorlamıyorum. Sadece daha güvenilir bir şey bulana-"

"Gidelim," dedim ikinci kez.

Sonra sustum, susmak zorunda kaldım.

Araba yolculuğu boyunca gözlerimi bir an olsun telefondan ayırmamıştım. Yarım saattir yoldaydık ve nihayetinde hıçkırıklarım küçük iç çekişlere dönüşmüştü. Sürücü koltuğunda oturan, bugün iki kez beni kurtardığını görmezsek hâlâ yabancı olduğum adam sessizliği bozacak herhangi bir girişimde bulunmuyordu.

Fırsattan istifade dinleniyordum. Neredeyse birkaç saat sonra güneş doğacaktı. Gece bitmemişti ve kolay kolay bitecek gibi de durmuyordu. Başım yorgunluktan koltuğa düşmüştü, parmaklarımın arasında tırnaklarımı sürtüp durduğum telefon ekranından bir bildirim gelsin diye pürdikkat ona odaklanmıştım.

Nafile, aradığım hiç kimse geri dönmüyordu.

Acaba herkesin bildiği ancak benim bilmediğim bir sorun mu çıkmıştı? Adım bir olaya mı karışmıştı ya da biri insanların beni silip atmalarını sağlayan güçlü bir iftira mı atmıştı? Hakkımda bir haber yayılmış olmalıydı. Bunun başka açıklaması yoktu.

"Benzin istasyonunda durmam gerekiyor."

Sesiyle birlikte sola döndüğümde adamı ilk kez sakince inceledim. Uzun parmakları direksiyonu kavramıştı, koyu renk gözleri hâkimiyeti kaybetmemek adına yoldan ayrılmıyordu. Kaşları kalın ve hafifçe çatıktı. Güzel diyebileceğim bir burnu, burnunda suratına yakışan hafif bir çıkıntı vardı. Alnı, kaşları yüzünden biraz kırışmıştı, bir tutam koyu saç oraya düşmüştü. Saçın geri kalan kısmı mükemmel biçimlendirilmiş, özellikle yan tarafları kısa kesilmişti. Öne doğru uzanan geniş çenesinde tek tük sakal vardı, akşam yaptığı görev için ne çok hazırlanmış ne de çok hazırlıksız olmuştu. Üzerinde, mekânda giymiş olduğu takımı vardı. Ceketi çıkarmış, arka koltuğa atmıştı. Gömleğinin kıvrılmış kumaşının açıkta bıraktığı kolları, gerilen damarlarını görebileceğim bir biçimde direksiyona uzanıyordu.

Onu incelemeye devam ederken yarattığı havayı anlamaya çalışıyordum. Beni fark etmemesi için hemen önüme dönüp camdan dışarıyı izliyor gibi davransam da görüntüsü hafızama kazınmıştı.

Serseri biri gibi durmuyordu ancak çok da tekin olduğunu söyleyemezdim. Hareketlerinden, çevremdeki erkeklerde

daha az tanık olduğum kabalığa yakın açık sözlülüğünden, duruşundaki asabiyetten bunu anlıyordum. Yine de yanında olmak anlamlandıramadığım bir şekilde kötü değildi. Aksine, birkaç kez uzatmış olduğu elini baş ucumda bulduğum için iyi bile hissediyordum.

Hayatın beni getirdiği nokta ironikti, adam resmen beni ailemden kaçırıyordu.

"Bir şey istiyor musun? Su alabilirim."

"İçtim," dedim camdan dışarı dalgınlıkla bakarken.

"Yiyecek bir şeyler?" diye sordu.

Yine ona bakmadan başımı olumsuz anlamda salladım. "Aç değilim."

"Emin misin? Saatlerdir pek bir şey yemedin. Yorgun-"

"Eminim," dedim hissiz bir sesle. "Teşekkür ederim."

Birkaç saniye sessizce bekledikten sonra başka bir şey sormadan arabanın kapısını açtı. İnmek için hareketlendiği sırada dayanamayıp konuşma ihtiyacı hissettim, aniden ona baktım.

"Özür dilerim."

Bakıştık. Bu birkaç dakika sürdü. Benzin istasyonuna bir araba yanaştı, karanlığı delen farlar aniden suratımıza çarpıp geçti. Adamın siyaha yakın gözlerinde de aynı yansıma meydana geldi, cam gibi parladı. Uzun kirpiklerini kırpmadan bana bakarken benden ne için özür dilediğimi açıklamamı ister gibiydi.

"Söylediklerim için özür dilerim. Çok gergindim ve acısını senden çıkardım. Haksızdım."

Adam kaşlarını çatıp sorguladığını belli ederek baktığında kötü tavrımı hatırladım ve doğal olarak utandım. Önüme dönüp istasyondaki arabaları izlemeye başladım.

"Bahçedekileri diyorum," diye ağzımın içinde birkaç kelime yuvarladım belli belirsiz duyulan sesimle.

"Anladım," dedi kısa bir süre sonra. "Önemli değil."

Konuyu uzatarak üzerime gelmedi, daha fazla utanmamış olduğuma sevindim. Zaten yaptığımı savunmuyordum, o cümlelerden birkaç dakika sonra Allah belamı vermiş gibi görünüyordu.

Adam kapıyı kapatıp uzaklaştıktan sonra, "Ya bahçede beklememiş olsaydı?" diye fısıldadım korkuyla.

Resmen şans yüzüme gülmüştü. Bir başkası olsa, söylediğim o cümlelerden sonra bir dakika durmaz, sövüp giderdi. Herhâlde sabah vakti de polisler beni bulmuş olurdu. Ölümüm kimin elinden olurdu, o kısmı bilemiyordum. Muammaydı.

"Niye açmıyor bu Çağrı?" dedim umudumu kaybetmeden yeniden ararken.

Tüm bunların mantıklı bir açıklaması varsa onu yapabilecek tek kişi Çağrı'ydı. Ne de olsa konserden birkaç dakika önce kuliste dibimden ayrılmamış, heyecanla omuzlarımdan tutup her zamanki enerjikliğiyle yüzüme bağırmıştı.

"Harikasın, kızım!" diye cesaretlendirmişti ışıldayan gözleriyle. "Bu adamlar sana tapıyor. Sadece bu konserden sonra üç organizasyon daha ayarladık. Adamlar seni paylaşamıyor, şaka gibi."

Resmen heyecandan nefes nefese kalmıştı. "Papatya Parlar kimin sahnesinde söyleyecek kavgası yapıyorlar, ortada büyük şeyler dönüyor. Aklın almaz!"

"Yorgunum," diye sızlanma girişiminde bulunduğumda beni geri püskürtmüştü.

"Öyle bir hakkın kalmadı, kusura bakmayacaksın, hanımefendi! Bali'ye giderken bana sormadın. Şimdi çalışma vakti."

"Tamam," diye mırıldanmıştım mızmız bir sesle.

Sonra dayanamayıp omzuna bir tane vurmuştum.

"Yaptıkların için teşekkürler. Çıtayı ne kadar yükselttiğimizin ben de farkındayım. Sen olmasan başaramazdım."

Çağrı kırk yılda bir meydana gelen iltifat tutulması karşısında altın bulmuş madenci gibi sırıtmıştı. Yanağımdan bir makas alıp göz kırptıktan sonra kulağıma eğilip fısıldadığını hatırlıyordum.

"Bak gör, daha neler yapacağız! Bırakmam seni kızım, uçacağız demedim mi?"

Cümlesini bitirdiği saniyelerde bir çığlık tufanı kopmuştu. Sahnemi bekleyen hayranlar çıldırıyor, içeriden adımı haykırıyorlardı.

Bulunduğum ana sert bir düşüş yaşadım, benzin istasyonundaki tiz sesle çalınan korna beni irkiltti.

"Şimdi neredesin?" dedim hüzünle iç çekerken.

Ben birkaç dakika ortadan kaybolsam ortalığı velveleye veren adam şimdi yoktu. Nasıl olurdu?

"Bayan! Hey!"

Birisi sertçe arabanın camını tıklattığında irkildim.

"Hih! Yavaş!"

"Arabayı biraz çekmen gerekiyor, çıkamıyorum."

İri yarı bir adam eğilmiş, öfkeyle suratıma bakıyordu. Arka tarafa baktığımda kamyonet diyebileceğim büyük bir arabanın geçmek için beklediğini gördüm. Arabanın anahtarı üzerinde mi diye baktığımda adamın onu da götürdüğünü fark ettim.

"Şu an çekemiyorum maalesef," diye açıklamaya kalmadan dışarıdaki adam camıma yeniden tıklattı.

"Acelem var!"

"Burası benzin istasyonu, farkında mısınız?" dedim sinirlerim zaten tepemde olduğu için.

"Benim geçmem gerekiyor, haydi bayan haydi!"

Arabanın içinden çemkirdim. "Sence şu an sürücü koltuğunda oturuyor gibi miyim? Şoför henüz gelme-"

"Başlatma şimdi şoförüne, acelem var diyorum, bayan! Çabuk ol." Sonra öfkeyle benzin istasyonunda çalışanlara ve markete doğru bağırdı: "Şu araba kiminse asabımı bozmadan alsın! Bu bayan ağzımı bozacak."

Saatlerdir içimde biriken enerjiyi atıp rahatlayamamıştım, bu adam kim oluyordu da böyle konuşabiliyordu? Arabadan dışarı fırlayıverdim.

"Bana bak, kelimelerini dikkatli seç!"

"Sabır, sabır, sabır... Ya sabır! Kim ulan bu arabanın sahibi? Alsın şu bayanı karşımdan!"

Ellerimi belime yerleştirdim ve karşısına dikildim.

"Ne o? *Bayan* deyince kibar mı oluyorsun sen? Tanımadığın birine sesini yükseltemezsin, hele ki bana hiç! Zaten sinirlerim tepemde."

Adam inat eder gibi suratıma bağırdı: "Zaten ufacık bir şeysin, çekil karşımdan, pestil olma."

"Aaa!" diye büyük bir çığlık attığımda adam irkilerek geri adım attı. "Terbiyesiz!" diye haykırıp omuzlarından ittim.

Adam iri cüssesiyle dikilmiş, bana tepeden bakıyordu, avaz avaz bağırmamı beklemiyor olmalıydı.

"Halkın ortasındayız falan dinlemem, çarparım bak sana! *Aman magazin görür, aman şarkı çıkacak,* diye diye feleğim şaştı, yeter! Şu arabanın torpidosunda sağlam bir çantam var,

ağzının ortasına indirdiğim gibi öteki tarafı görüp gelirsin. Ahlaksız adam! Kimsin yahu sen?"

Ağzımı büzüp onu taklit ettim. "Bayan, bayan, bayan... Ne bayanı lan? Hödük gibi üzerime yürüyüp sonra bayan diyerek bayma beni!"

"Çattık yahu!" diye bağıran adamın boynundaki damarlar şişerek belirgin bir hâl almaya başladı.

Her an *Hulk*'a dönüşmek üzere gibi görünürken iç çekti. "Bak, sabrımın son demleri..."

"Beyefendi, bir sorun mu var? Hanımefendiyi rahatsız ediyorsunuz."

Benzin istasyonunda çalışan yeşil tişörtlü, görevli adamlardan biri yanımıza yaklaştığında nefes nefese kalmıştım, öfkeyle burnumdan soluyordum.

"Evet, hadsizliği katlanılacak gibi değil!" diye çığırdım. "Lütfen şu adama söyleyin, kendisiyle muhatap olmayacağım. Eğer daha fazla burada-"

"Bir saniye," diye araya girdi yirmili yaşlarında görünen görevli çocuk. "Siz... Sizi tanıyorum."

Öfkeli adam ve ben şaşkınlıkla aramızda duran görevliye bakakaldık.

"Ne?"

Bu akşam ilk kez normal bir şey mi duyacaktım yoksa?

"Papatya Parlar."

Adam adımı söylerken gözlerime bakıyordu, onay ister gibiydi. Bir anlığına her şeyi unutup gülecek gibi oldum, içimi nedensiz bir mutluluk kapladı.

"Evet," dedim heyecanla. "Ben Papatya!"

Onca hayranın beni öldürmek üzere kovalamasının ardından bu çocuğun heyecanla parıldayan gözleri ilaç gibi gelmişti.

"Tüm şarkılarınızı biliyorum," dedi anlık bir aydınlanmayla. Sonra düşünür gibi yaptı ve gözlerini kapatıp mırıldandı: "Hatta... Hatta o sonuncusu... Kutuplarda-"

"Evet, evet," dedim alışık olduğum şımarık tavrım beni anında ele geçirirken. Çocuğun sözünü keserken gülümsüyordum, bu ilgi hayatım boyunca en kötü anlarımda bile beni iyileştirecekti.

Genç çocuk beklemediğim bir anda üzerime atlamaya çalıştı. "Lütfen, lütfen bir-"

"İmza mı?" diye tebessüm etmeye devam ettim. "Ay bütün gerginliğimi aldın, tatlım. Kalemim arabada sanırım, bir saniye beklersen..."

"Bir tokat, lütfen!"

Her şey çok hızlı gelişti. Genç adam âdeta can havliyle üzerime atıldığında işittiğim şeyle donakalmıştım. Ne demişti o? İçimde bir yer, sonunda sıradan ve alışılagelmiş bir mutluluk yaşayacağım diye umut ederken paramparça olmuştu. Bugünün sayamadığım kaçıncı saçmalığı yaşanmak üzereydi?

İstemsizce geriye kaçarken sırtım arabamın kapısına değdi. Açtım ağzımı, yumdum gözümü!

"Pardon? Beyefendi, kendinize gelin! Ne dediğinizi kulağınız duymuyor sanırım."

Nazik bir şekilde durumu izah etmeye ve anlamlandırmaya çabalıyordum ki cümlemi yarıda bırakan okkalı bir şamar yanağımda patladı. Acıyla çığlık atarken elimi yüzüme götürdüm.

"Size tokat atmak için öyle çok bekledim ki!" diye bağırdı karşısında olduğuma inanamıyor gibi elleriyle ağzını kapatan genç.

"Ulan, sen bayana ne hakla vuruyorsun, it herif!"

Yaşananlara anlam vermek beynimin art arda hatalı işlem uyarısı vermesine neden oldu.

Az evvel camımın dibinde bana bağırıp duran iri cüsseli adam iki eliyle görevlinin yakasına yapıştığı gibi onu havaya kaldırdı. Oğlanı halı silker gibi birkaç kez salladı. Nutkum tutulmuştu. Suratım cayır cayır yanarken havaya kaldırılmış görevliye bakıyordum.

"İndir beni!"

"Seni yerin dibine kadar indireyim mi ha? Söyle, bakma öyle!"

"Bırak, anlamıyorsun. Onu çok bekledim! Şarkılarının hepsi ezbe-"

"Bayana vurmak ha? Ben şimdi seni buraya gömmez miyim?"

"Beyefendi, durun," dedim telaşla havaya kaldırılmış görevliye koşarken. "Sakin olun, bir saniye, ona zarar vermeyin."

"Çekil, bayan!"

"Bayılamam!"

Anlık bir sessizlik oluştuğunda son kelimemi anladım.

"Ay pardon, çekilemem diyecektim. Çekilemem!"

"Şuna dersini vereyim, yaptığının hakkını alsın!"

"Siz hâkim değilsiniz," dedim bir umutla ikna etmeye çabalarken. "Boş verin. Ben şikâyetçi olurum, siz adamı boğmayın."

Ortalık iyice karışmıştı; etrafımıza insanlar toplanıyor, toplandıkça sorular soruyorlardı.

"Adam niye havada?"

"Kadın kim?"

"Karısı galiba, kocasını mı kızdırmışlar?"

"O bizim görevlimiz İsmail!"

"İsmail, in oradan."

İsmail adamın ellerinin arasında çırpınıp, "Papatya!" diye haykırıyordu. "Papatya Parlar."

"Hay sana! Adımı bağıracak zamanı mı buldun?"

İnsanlar fısıldaşıp duruyor, etrafımız giderek kalabalıklaşıyordu. İstemsizce başımı yere eğerken çaktırmadan etrafı kolaçan ettim, arabamı tanıyan bir kameraman, çalışanın haykırdığı ismimi duyan bir magazin görevlisi var mı diye karanlıkta çevreyi yokladım. Karanlıkta bir flaş patladı mı suyum ısınırdı! Ellerimi yüzüme siper edip saklanmaya çalışırken iri cüsseli adamın boyuna yetişmeye çalışıyordum.

"Beyefendi, vallahi rezil olduk, indirin şu çocuğu. Bırakın, gitsin!"

"Özür dile!" diye bağırdı adam öfkeyle, yakasından tuttuğu oğlanı silkmeye devam ediyordu.

"Özür dilerim," dedim telaşla.

Adam alev saçan gözleriyle bana baktı. "Siz değil! O!"

"Ay kafa mı kaldı bende?" dedim ağlarcasına isyan ederken.

Adamın elleri arasında can çekişen çocuk tepeden beni işaret etti.

"Özür dilemem! O çirkin şarkılarıyla kulağımızı kanatırken bizden özür diledi mi? Asla!"

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye çemkirdim aşağıdan. "Zorla mı dinlettik sanki? Hem hepsi ezberimde diyorsun hem de *antilik* yapıyorsun!"

"Adilik mi yaptın bu bayana? Ulan ben seni şimdi-"

Hemen iri cüsseli adamın koluna asıldım. "Yok beyefendi, *antilik*. Bir durun siz de yahu!"

Adam kızarmış suratıyla bana baktı, havada tutmaya devam ettiği çocuğu sallandırıyordu.

"O nedir?" diye sorunca hevesle açıkladım.

"Ben bir şarkıcıyım, beni sevmeyenlere de *anti* diyorum. Şey gibi düşünün bunu..."

"Hah, sen kendine şarkıcı mı diyorsun? Kıçımın kenarı!"

Oğlan canına susamış gibi bana laf yetiştirmeye devam ediyordu. Etrafımız giderek kalabalıklaşıyor, benzin istasyonuna yeni gelen araç sahipleri de arabalarını terk edip yanımıza geliyordu.

"Şimdi çıldıracağım," dedim panikle. "Şuradan bir gitseydim!"

İri cüsseli adamı ikna edemiyordum. Katiyen çocuğu salmıyordu.

"Yahu içinden gelmese de olur, ağzının kenarıyla özür dile de bıraksın işte," dedim başka bir çözüm yolu bulamayarak.

Oğlan hiddetle bağırdı: "Hak etmediğin bir hayat yaşıyorsun!"

Artık ne yapacağımı şaşırmıştım, bu nefret beni dehşete düşürüyordu. Hayatımın ne kadarına hâkim olabilirdi ki? Sonuçta beni yalnızca magazinden takip etme fırsatları vardı. Nasıl bir insan olduğum, iyiliğim ya da kötülüğüm, neyi hak edip etmediğim onların bilebileceği bir paylaşıma açık

değildi. Bu insanların böylesi ön yargılı olması beni çileden çıkarıyordu.

O an içimden onu kurtarmak gelmedi, bencil ve inatçı yönüm her zamanki gibi hızla devreye girdi.

"İsmail!" diye bağırırken işaret parmağımla havada sallanan çocuğu gösteriyordum. "Adam neredeyse senin canını alacak, hâlâ diretiyorsun, ben sana ne yapmış olabilirim sahiden?"

"Bırakın, pestilini çıkarayım bu hergelenin, tutmayın beni!" İri cüsseli benim öfkemle iyice gaza geliyordu. "Tutma!"

"Tutmuyorum ağabeyciğim, al!"

"*Tutmayın,* dedim!"

Bu kez kim duyar, kim görür diye düşünmeden adama bağırdım: "Ağabey, halı gibi salla, çırp, fırçala adamı. Tutmuyorum diyorum, tutmuyorum!"

İsmail bir şey diyecek gibi olunca parmağımı yeniden suratına salladım. "Sen bunu çoktan hak ettin, bana vurmadan önce düşünecektin."

Arkamı dönüp sinirle arabaya ilerlerken ellerimle yüzümü kapatmaya devam ediyordum. Şayet bu zamana kadar sorun yoksa bile şu andan sonra kesinlikle vardı, magazine düşmeme ihtimalim artık sıfırdı! Karanlığın içinde hangi simaların beni telefonuna kaydettiğini, kaç bin liraya cazgırlık yaptığım fotoğraf ve videoları servis edeceğini düşünmeyi bıraktım.

"Koruması hayranına saldırdı!" diye koca bir başlık atarlardı. Ya da önce yeni bir sevgilim olup olmadığıyla ilgili birkaç sayfa bir şeyler zırvalarlardı. Hayranlar nihayetinde hangisine inanırdı, bilemiyordum ancak hiçbir ihtimalde kariyerim iyiye gitmezdi. Bu haberlerin izlerinin silinmesi

en az birkaç ayı alırdı. Sonra bu adamın korumam ya da sevgilim olmadığını nasıl anlatacaktım?

Her ne kadar düşünmemek istesem de bir zincir misali boynuma dolanıp beni daraltan bu ana küfretmek istedim.

"Allah böyle akşamın belasını versin ya!"

Kapıyı açtım, ön koltuğa saklanmak üzere arabaya geçmek için yönelmişken artık tanıdık olan bir ses düşüncelerimi böldü.

"Ne oluyor burada?"

Âdeta kurtarıcımın sesini işitmişim gibi geriye dönüp haykırdım. O gelmişti.

"Sonunda! Ya sen neredesin? Şu adam İsmail'i dövüyor."

Sadece birkaç saat önce tanıştığım yabancı, ortamdaki en tanıdık kişiydi. Tüm çelişkiler beynimin işleyişini artık yavaşlatmaya başlarken adam hiçbir şey anlamamış, elindeki küçük market poşetiyle suratıma bakıyordu.

"İsmail kim?" diye sorarken işaret ettiğim yere, zavallı çocuğa bakıyordu.

"Havadaki," dedim çabucak. "Diğeri de benimle kavga ederken bir anda taraf değiştiren değişik bir adam."

"Kavga mı? Seninle kavga mı etti?" Sesinin toklaştığını, kaşlarının çatıldığını fark edince hemen atıldım:

"Yok, öyle değil! İsmail bana vurana kadar tartışıyorduk sadece." Bir süre susup olayı toparladım. "Tokadı yiyince işler değişti tabii, adam İsmail'i tuttuğu gibi iki metre kaldırdı. Şimdi de bir türlü bırakmıyor."

Nefes nefese anlatmaya devam ediyordum.

"İşin kötüsü birileri kaydettiyse çok fena pozlar verdim, dayanamayıp çocuğa bağırmış olabilirim. Tamam... Tamam, gerçekten tuhaf bir akşam olduğunu kabul ediyorum

ama magazin bu kısma salyalı akbabalar gibi üşüşür! Şu manzaraya acilen son verelim."

Dudağımı ısırdım, telaşla arabaya baktım.

"Ya da boş ver, bas gaza, gidelim."

Esmer tenli adam ne olduğuna ve hızıma asla yetişemiyordu. Giderek öfkelendiğini, derin derin nefesler aldığını ve sakinleşmek için gözlerini kapattığını gördüm.

"İsmail sana vurdu mu?" derken sesi normalden daha gergindi.

"Vurdum!" dedi bir kuş misali havada süzülmesine rağmen bizi dinlemekten geri durmayan nefret yumağı İsmail.

Sonra ortalığı kaosa sürükleyecek bir şey daha haykırdı:

"*Kutuplarda Yanalım* diye şarkı mı olur ulan? Senin yapacağın işin içine-"

"Bak, yine emeğime dil uzatıyor, ahlak yoksunu!" diye çemkirdim.

Bu sırada onu havada tutan iri cüsseli şaşkınca bana döndü. "Şarkının adı *Kutuplarda Yanalım* mı?"

Çağrı'nın parlak fikri üzerine isim dikkat çekici olsun diye biraz sıra dışı olmaya karar vermiştik. Sonuç ortadaydı.

"Bir dakika, anlamıyorum," diye araya girdi pelerinsiz kurtarıcım.

Hâlâ olanları çözmeye çalışıyordu. Az evvel kapattığı gözlerini yeniden açtı ve temkinli bir şekilde diğerlerine baktı.

"Şu havadaki sana vurdu ve diğeri de o vurana dek seninle kavga ediyordu. Doğru mu?"

"Kendine haksızlık etme, ne güzel anlamışsın işte," dedim tatlı bir tebessümle. "Son kısmı da tekrar edeyim mi? Hemen gitmeliyiz, hem de hemen!"

Adamı ikna etmek düşündüğüm kadar kolay görünmüyordu.

"Önce bir haddini bildireyim beylere. Bekle."

Bunun olacağını tahmin ediyordum, bir çırpıda koşup önüne dikildim. Topuklu ayakkabılarım olmadığı için yüzüne yakın bile sayılmazdım ancak beni görebilmesi için parmak uçlarımda yükseldim.

Koluna yapıştım. "Eğer birkaç kişi daha beni tanırsa saldırma ihtimalleri doğabilir. Mantıklı davranalım ve gidelim."

Bir umut çekiştirdim, karar verme anı beklediğim kadar uzun sürmedi. Hızlı bir muhakeme yapmış olmalı ki sakince başını salladı.

"Savunmasız bir insana saldırmak ne demekmiş, güzelce öğretirdim de şanslarına küssünler. Bugün vaktim yok."

"Tabii!" diye cesaretlendirdim onu şoför koltuğuna çekiştirirken. "Toz alır gibi süpürürsün vallahi hepsini! Ama ne gerek var, değil mi? Zaten yeterince tehlikedeyiz."

Benim onu çekiştirmeme daha fazla müsaade etmedi ve tek elini omzuma atıp beni güçlü bir hamleyle ön koltuğa yönlendirdi.

"Sen geç haydi."

Beni koltuğa oturttu ve dışarıdaki kaosu duymamı engelleyecek sert bir hamleyle kapımı kapattı. Tam da beklediğim gibi oldu ve ses çok net bir şekilde kesildi. Bağırışlar yok oldu. Kısa bir süre sonra sürücü koltuğuna yerleşti ve arabayı çalıştırdı.

"Emniyet kemeri," diye hatırlattığında hâlâ şaşkınlığın etkisinde olduğumu anladım.

Araba hızlı bir şekilde ileri atıldığında koltuğa yaslandım. Kemeri taktım ve bana verdiği poşeti kurcaladım.

"Sana çikolata aldım."

Gözlerini yine yoldan ayırmamaya, hedeflediği istikamete tam gaz sürmeye devam ediyordu. Yüzünün tamamını göremesem de sesindeki yumuşaklık kendini ele veriyordu.

"Sevip sevmediğini bilmiyorum ama belki biraz..."

"İyi hissettirir," diye onayladım başımı sallayarak.

Sonra bu minik şeyin beni neden bu kadar mutlu ettiğini bilmeden hunharca çikolatayı açtım ve ısırdım. Ağzım dolu olmasına rağmen normalde yapmayacağım bir şekilde tekrar ısırdım. Çikolatayı üç lokmada yok ettim.

"Çok ihtiyacım varmış," dedim ağzım dolu dolu. "Tatlı iyi geldi!"

"Boğulacaksın."

"Bana bu gece hiçbir şey olmaz!" dedim ona yandan bir bakış atarken. "Ölümlerden döndüm. Bir çikolata ne yapabilir ki?"

Birkaç dakikanın sonunda sessiz arabada beklemediğim bir soru duyuldu:

"Gerçekten... *Kutuplarda Yanalım* mı?"

Sabaha karşı arabayı durduğumuzda, neredeyse şehrin dışında diyebileceğim bir uzaklıkta yol katetmiştik. Güneşin doğmasına çok vakit kalmamıştı, arabayı park edip indiğimde gece en zifirî hâliyle beni kucakladı.

"Şuradan geçeceğiz."

Adam bana yol gösterdiğinde iki katlı bir apartman dairesinin arka bahçesine giden tarafı inceliyordum. Çevrede buna benzer tek tük ev bulunuyordu, bu kadar sakin bir muhite geleceğimizi düşünmemiştim. Sokağın başındaki lamba, bu evi ve diğerlerini olabildiğince aydınlatıyordu,

nedensizce bu kez görüntülenme kaygısı hissetmek yerine güvende hissettim. Işık bana umut verdi.

"İkinci kata çıkıyoruz," diye açıkladıktan sonra apartman kapısını açtı ve benim için tuttu.

Önünden geçtim ve temkinli adımlarla basamakları çıkmaya başladım. Her katta iki daire vardı, ikinci kata geldiğimde hangi kapının önünde duracağımı bilmediğim için onu bekledim.

İki büyük adımla basamakları bitirdi ve soldaki kapıya yaklaştı. Anahtarlığını çıkardı ve sessizce kapıyı açtı. O bununla uğraşırken çevreyi ve diğer daireleri inceliyordum.

İçeri girmeden önce çıplak ayaklarıma baktım. Saatler süren koşturmaca yüzünden resmen pislik içinde kaldığımı unutmuştum, can havliyle koşturduğum için bu bile gözüme normal gelmeye başlamıştı.

"Böyle girmeyeyim istersen," diye diğer dairelerdeki insanları gecenin bu vaktinde rahatsız etmemek için ona doğru eğilerek fısıldadım.

"Sıkıntı yok, silerim."

Adam kapıyı tutup beni içeri davet ettiğinde halısıyla bakışıyorduk; açık tonlarda, kreme yakın bir renkti.

"Yok," dedim hemen. "Çok kirlenir. Bir bez ya da terlik-"

Bir şey söylemeden bana yöneldi ve eğildi. Kollarını bacaklarıma doladı ve bir anda havalandığımı hissettim, beni tek hamlede omzuna attı. Çığlık atmamam için uyardı.

"Sakın ses çıkarma, annem uyuyor."

Şaşkınlıktan sesim soluğum kesilmişti, annesi mi uyuyordu? Bunu bana evin önüne geldiğimde de mi söylüyordu? Çok erkendi!

"Şu odada kalacaksın."

Üç adım sonra kapının hemen sağında kalan odanın önünde beni indirdi. Kaşlarımı çatmış, yukarı kıvrılan eteğimi indirmek için agresifçe kumaşla cebelleşiyordum.

"Öyle sırtına atamazsın beni," dedim dişlerimin arasından. "Kendine gel!"

"Annem uyuyor, sesini alçalt."

Saçlarımı geriye atıp başımı dikleştirdim. "Kadıncağız sabah beni görünce korkacak! Madem evdeydi, neden söylemiyorsun?"

Dikleştirdiğim çeneme, ateş eden gözlerime ve son olarak dudaklarıma baktı. Sonra lafı ağzıma tıkadı.

"Baş başa kalmak istediğini düşünmemiştim."

Böyle ustaca bir yanıt almak resmen çenemi kapattı, öfkeyle kaşlarımı çattım, dudaklarımı büzdüm; elimi kaldırdım ve ona doğru salladım. Fısıldıyor olsam da son derece kavgacıydım.

"Ne münasebet? Ayıp olur diye dedim!"

"Diğer türlü sana ayıp olacaktı. Beni tanımıyorsun, böyle biraz daha iyi hissedersin diye düşünmüştüm." Sonra derin bir iç çekip başını iki yana salladı. "Fakat görüyorum ki sana iyilik yaramıyor. Kibarlık nedir, haberin yok."

İkinci kez laf yemiş olmak çenemi kapatmak için yeterliydi. Bu, benim ondan beklediğim bir hassasiyet değildi. Gerçekten de yol boyu beni kaç farklı şekilde öldürebileceğinin, cesedimi nasıl yok edebileceğinin hesabını yapmadım diyemezdim. Birkaç kez beni en yakın otele bırakmasını teklif etsem de bunu geri çevirmişti.

"Onların kim olduğunu ve sana saldırıp saldırmayacağını bilmiyorsun. Bu anormal duruma anlam verene kadar bu riski alma."

Cümlesi tam olarak bu olmuştu. Verecek hiçbir cevabım da yoktu, anksiyete krizlerimle beraber yola devam etmek zorunda kalmıştım.

Şimdi topraklı ayaklarımla odasında dikilirken göz göze duruyorduk, kötü hissetmemem için yaptığı hareketi bile saçma bir şekilde yorumlamıştım.

"Böyle düşündüğünü anlayamadım," dedim kısık bir sesle. "Kafam yerinde değil."

"Görüyorum."

Derin bir nefes verdi ve odadaki diğer küçük kapıyı gösterdi.

"Şurası diğer lavabomuz. Ayaklarını yıka, duş almak istersen koridorun karşı ucunda banyo var."

"Yok," dedim bu fikre kanım ısınmayınca. "Sabaha giderim zaten, idare edeceğim. Sağ ol."

"Sen bilirsin," derken beni baştan aşağı süzdü. "Temiz tişört getireyim."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Kapıyı kapattığı gibi gösterdiği kapıya koştum, ufak bir klozet ve lavabodan oluşan dar bir yerdi. Biraz tuvalet kâğıdı koparıp kir içinde kalan yerleri sildikten sonra avucuma aldığım suyu tenime çarptım. Her yeri iyice ovalarken hunharca tuvalet kâğıdı koparıyordum.

"Şükürler olsun," dedim birkaç dakika sonra temiz hissedebildiğimde.

Elimi yıkadım, ardından suyu yüzüme ve boynuma çarptım. Dağılmış uzun saçlarımı topladım ve bol bir örgü yaptım, yanımda toka olmadığı için öylece bıraktım. Ensem biraz rahatladı, saatler sonra ilk kez daha ferah hissettim.

Yeniden odaya geçip gönül rahatlığıyla halının üzerine basmaya başladığımda gözlerim fıldır fıldır etrafı inceliyor-

du. Tek kişilik bir karyola, iki kapaklı bir dolap ve iki minik sehpa vardı. Yatağın baş ucunda bir pencere bulunuyordu, perdeleri halıyla uyumlu olan krem rengi seçilmişti. Mobilyalar ahşaptı, içeride kahve tonları hâkimdi.

Sehpanın üzerindeki kolonyayı alıp bileklerime döktüm, bileklerimi burnuma götürüp koklarken bir yandan tenimi de ovalıyordum. Neden olduğunu bilmediğim bir sebepten burası yıllar önce, çocukluk zamanlarımda babaannemi ziyarete gittiğimiz küçük köy evine benziyordu. Orada da baktığım her şeyin ahşap olduğunu, geleneksel motifler kullanıldığını anımsıyordum.

Kapımı tıklattı ve ses gelmeyince usulca içeri girdi. Uzun boyuyla kapıdan geçmek için neredeyse eğilmesi gerekiyordu, bunda dairenin ve genel olarak içerideki her şeyin dar yapılı olmasının etkisi vardı. Onu kendi evimdeki yüksek tavanlı odamda hayal etmekten kendimi alamadım.

"Sana şunları getirdim."

Yatağın üzerine bol bir tişört ve eşofman altı bıraktı. Gözlerim kumaşları incelerken o gitmek yerine tepkimi bekliyordu.

"Eğer giymek istemezsen annemin temiz kıyafetlerinden seçeceğim."

"Yok," dedim çabucak. "Yoruldun, sağ ol. Bunlar gayet iyi."

Aniden sakinleşmiş olmam onu şaşırtmıştı, dengesiz hâlime kendim bile yetişemediğim için onu garipsemiyordum.

"Başka bir isteğin var mı?" diye sordu. "Açsan sandviç hazırlayabilirim."

"Zaten sabah olacak," dedim açık perdenin ardından doğmaya başlayan güneşe bakarken. "Kahvaltı yapıp çıkarım. Hiçbir şey yiyecek iştahım yok."

Sesimin giderek kısılması, camdan dışarı dalıp giden gözlerim ve üzgün ruh hâlim adamın yüzünde hoşnutsuz bir ifade yaratmıştı.

"Sen giyin o zaman. Ben yan odada olacağım, bir şey olursa tıklatırsın."

Dikkatli bir şekilde dinledikten sonra başımı salladım, bu sırada istemsizce gözlerim etrafı tarıyordu.

"Sıkıntı yok," diye ekledi. "Burada başına kötü bir şey gelmez. Güvendesin."

"Teşekkür ederim, bu akşam sana denk gelmesem herhâlde yarın helvamı kavuracaklarmış."

Söylediğim cümle son derece yıkıcı olmasına rağmen bu hâlime gülmeye başladı. Yan yana geçirdiğimiz tüm akşam boyunca ilk kez sırıttığını gördüm hatta bir ara kendini tutamayıp göğsü hareket edecek kadar çok güldü. Parmaklarıyla ağzını kapatırken kendini tutuyordu.

"Kimse helvanı kavurmazdı, her yerde güvenlik vardı, merak etme."

"Sen öyle san," diye homurdandım. "Senden önce o kadar çığlık attım, kimse gelmedi! Sana komik gelebilir ama öyle değil." Sonra iç çektim. "Bu geceki travmalarım için yıllarca psikolojik destek almak zorunda kalacağım."

"Sen dinlen, sabah neler olduğuna bakacağız," derken güven verici bir tınıyla, sıcak bir sesle konuşuyordu.

Bense onu duymuyordum bile.

"Çocuklarıma, *anneniz böyle zorlukların ardından başarılı bir sanatçı oldu,* diyeceğim bir anı kaldı resmen... Şöminenin başında onların saçlarını okşarken beni korku hikâyesi dinler gibi dinleyecekler."

Adam biraz abarttığımı düşünür gibi kaşlarını kaldırdığında ben kendimi kaptırmış gidiyordum.

"Sonra hayatla ne büyük mücadele verdiğimi, bu yüzden çok çalışmaları gerektiğini anlatacağım! *Dünyada herkes sizden nefret etse bile kendinizi sevmelisiniz, yavrularım,* diyeceğim." Kollarımı birbirine bağlayıp omzumu okşadım. "Canım kendim."

"Öyle, öyle," dedi adam derin bir iç çekip muzipçe gözlerime bakarken. "Tiyatro oyuncusu olsan da olurmuş aslında."

Beni şöyle bir süzdükten sonra yeniden sordu: "Hiç düşünmüş müydün?"

Omuz silkip umursamaz bir tavra büründüm. "Yok, bebek bezi reklamında oynamıştım sadece."

"Bebek bezi mi?"

"Evet, çok istediler."

"Orada bebeği olan ünlü anneleri oynatmıyorlar mıydı genelde?"

"Hamile kalacak vaktim yoktu."

Adam açık sözlülüğüm karşısında şaşkınca suratıma baktı. Kaşlarını kaldırmış, ciddiyet seviyemi algılamaya çalışıyordu. Dayanamayıp sırıttım.

"Çüş artık! Reklam için hamile kalacak kadar korkunç bir sektör değil. Uydurdum."

"Çok komikmiş."

"Hayırdır, yüreğine iniyor gibi oldu?" diye sırıtmaya devam ettim.

"Ne inmesi?" diye homurdanırken bir şeyler düşündüğü belliydi.

Ortalığı biraz bulandırmak istedim.

"Yoksa kız arkadaşın hamile ve içine bir şüphe mi düşürdüm?"

Bana ters bir bakış attığında gözlerimi kısmış, şüpheyle onu inceliyordum.

"Yoksa... Yoksa daha kötüsü, karın mı?"

"Saçmalamaya son versen nasıl olur?"

İyiden iyiye bozulunca sırıtmayı kestim. Belli ki duymaktan pek hazzetmediği bir konuydu. Yoksa yarasına tuz falan mı basmıştım?

"Şu gözlerinin fıldır fıldır oynayışına bak." Beni incelerken başını iki yana salladı. "Dramatik bir senaryo çıksın diye için içini yedi resmen. Öyle bir şey yok, sadece hamilelik gibi özel bir şey reklam malzemesi olduğu için rahatsız oldum."

Başımıza taş mı yağacaktı?

"Tövbe estağfurullah," dedim ağzım açık kalırken. "Bu dünyada fikirlerini imasız, dümdüz ifade edebilen insanlar kalmış. Türünün son örneği."

Bu hâllerime dayanamamış olacak ki bir anda püskürüverdi!

"Sen angutlara denk geldiysen ben ne yapayım, kızım?"

Ağzımın açıklığı giderek büyüyordu, o bana *kızım* mı demişti?

Söylediğini şöyle bir düşününce hak vermemek imkânsızdı. Furkan iyi hoş çocuktu ama bir küstü mü tam küserdi, neye üzüldüğünü zaten kolay kolay söylemezdi! Bazı zamanlar set çekimlerini durdurup onun yanına koştuğum olurdu, sırf sesi kötü geliyor diye ne çok dert ederdim kendime! Ondan bir öncekini düşününce yine benzer konular olduğunu anımsadım.

Sonra bir önceki, ondan daha önceki, üniversite... Evet, evet, lisedeki de. Bir bakayım, ortaokul nasıldı? Onu tam hatırlayamıyordum.

"Maşallah. Say, say, bitmiyor."

Parmak hesabı yetmeyince, "Flörtleri de dâhil ediyorum," diye açıkladım. "Yoksa hepsini denemedim, canım. Üç beş diyeyim."

"Dokuz parmağın havada."

"Hızlı zamanlarımdı," diyerek tebessüm ettim. "Artık duruldum."

"Ne mutlu sana! Ben uyumaya gidiyorum, iyi geceler."

Adam konuyu daha fazla uzatmadı, belli ki sohbet edesi yoktu. Canıma minnetti, yatağa devrilip uyurdum. Kapıdan çıktığı an arkasından kilitledim. Ne demişlerdi? Bu devirde babana bile güvenmeyecektin, nihayetinde babam da birkaç saat önce beni öldürebileceğini açıkça söylemişti.

"Düştüğüm hâle bak!" dedim öfkeyle. "Tamam, tüm prenses masalları bazı zorluklarla doludur ama benimki bir tık ağır oldu. Ne bileyim, çirkin cadı falan yeterdi. Neden beni bununla sınıyorsun, Allah'ım?"

Üzerime yapışmış olan sahne kıyafetini sökercesine çıkardım. Elbisenin kaç bin dolar olduğu, henüz sadece bir kez giyilmiş olması umurumda dahi olmadı. Kıyafeti fırlatırcasına attıktan sonra adamın getirdiği eşofmanı zıplayarak giydim. Sonrasında tişörtü örgüsü dağılmış saçlarımdan geçirip kafamı soktum, kollarımı kaldırıp geçirdiğimde dünyanın en rahat hissi her yanımı sarmaladı.

Huh! Dünya vardı.

"Parfümü ne güzelmiş," dedim kendi kendime.

Yakasından tutup burnuma doğru çekiştirdiğim kumaşı yarınlar yokmuşçasına kokluyordum.

"Ay hangi koku ki bu? Aroması..."

Yeni bir bildirim sesi duyduğumda gözlerim telefonuma kaydı. Kokuyu boş verip aradığım kişilerden herhangi birinin dönüş yapıp yapmadığını kontrol edebilmek için yatağa uçtum. Fakat gelen bildirim arama değildi.

"Bu ne ya? Bana ne *Instagram* yorumlarından? Şimdi ona ihtiyacım vardı sanki!"

Dertli bir iç çekip ekranı kaydırırken erkek arkadaşım Furkan'ın ne zaman olduğunu bilmediğim bir arada sesli mesaj yolladığını fark ettim.

"Bebeğim, arayacağım. Müsait değilim."

Sesli mesaj bundan ibaretti. İnanamıyordum, onca cevapsız çağrı ve mesajıma yapılan dönüş bu muydu? Üstelik Bali'ye gittiğimi duyduğunda da hiç şaşırmış gibi değildi, yokluğum hayatında hiçbir şey fark ettirmiyordu anlaşılan.

"Senin arpan fazla gelmiş, at kılı fırçası," dedim hırsla. "Sana gösteririm. Sıranı bekle."

Diğer bildirimleri kontrol ettiğimde neredeyse tamamının hayranlarıma ait olduğunu gördüm. Bir ara anneme mesaj atacak gibi olsam da vazgeçtim.

"Şimdi yerimi bilmiyor, eğer numara yapar da ağzımdan laf alırsa kesin inanıp öterim. Küçükken de beni tatlı diliyle kandırırdı. Bu kez hayat memat meselesi, olmaz Papatya!"

Gözlerim aile grubumuzun fotoğrafında takılı kalsa da kendime engel olup hiçbiriyle iletişime geçmedim. Yeniden hayranlarımdan gelen bildirimlere döndüğümde gecenin bu saatinde olmamıza rağmen bana mesaj atan binlerce kişiye bakıyordum.

Saniye saniye ana ekrana düşen yorumlar yağmur gibi yağıyordu.

"Bu zamana kadar sesini duymamıştım, son şarkın tüm ön yargılarımı yıktı."

"Allah belanı versin, neden bunca zaman hayranın oldum ki?"

"Sesi güzel."

"Şarkı isimleri berbat, aklımızla dalga geçiyor. Linç edilmeli."

Gözlerim ardı ardına gelen yorumları tarıyordu. Birisi bana hakaret eden yorum sahibine yanıt vermişti ve yeniden bir tartışma başlatmışlardı. Hemen devamını görmek için tıkladım.

"Hey! Onun hakkında saygılı konuş."

"Sana ne? İstediğim gibi konuşurum."

"Bu hakkı sana kim verdi? Her insanın bu ülkede özgürce yaşama ve sanatını yapma hakkı var. Umarım seni hakaretlerin yüzünden dava eder!"

"Haha, çok komik! Pahalı ayakkabılar seçmekten, yüzüne bir ton boya sürüp sahneye çıkmaktan ve şımarıklıklarından vakit bulursa burayı inceler ve dava eder. Sizin ona verdiğiniz vaktin birazını bile hayranlarına ayırmıyor. Körsünüz."

İnanamıyordum! Bu kimdi ve benim hakkımda nasıl böyle çirkef konuşabiliyordu? Hırsla dudağımı ısırdım, hemen sonraki satırı okumaya başladım. Benim biricik hayranım ağzının payını vermişti.

"Herhangi bir dizi oyuncusu senin sevdiğin bir projede yer aldığında onu bayıla bayıla izleyip özel hayatını överken, sana hitap etmeyen bir şarkıcı pahalı giyimi ve tavrıyla hakaretlerine meze oluyor. Gerçekten ikiyüzlüsünüz. Sana yanıt bile vermeyeceğim."

"Emin ol, eğer şımarık olmasaydı ona bunu söylemezdik! Yakın bir zamana kadar onun büyük hayranıydım. Sıklıkla takip ediyor, işlerini destekliyordum. Ancak bugün profilini yeniden ziyaret ettiğimde tüm fikrimin değiştiğini anladım."

"Saçmalık. Onu eskisi gibi sevmiyorsun diye hakaret edemezsin. Ayrıca bunun için geçerli bir sebebin bile yok! Kelimelerin havada kalıyor. Neden hayranlığın bitti, biri gökten mesaj mı gönderdi? Haha."

"İstediğini düşün, umurumda değilsin. Bugün onu sevmemem gerektiğine karar verdim ve sonuna kadar burada, profilinde olup haddini bildirmeye devam edeceğim. Hak etmediği paraları kazanıp hak etmediği şöhretin kaymağını yiyemeyecek!"

"Bak, nefretinin sebebini anlayamıyorum, arkadaşım. Sana daha güzel bir üslupla açıklayayım. Onu yakın zamana kadar hatta neredeyse düne kadar ben de senin gibi eleştiriyordum. Fakat bugün biraz düşündüm, eski yorumlarımı okudum ve öfkemin çok şiddetli olduğuna karar verdim. Kimse bu kadar kötü yorumu hak etmez. Bu yüzden bugün onu daha iyi anlıyorum, bence gayet tatlı bir kız. Başarılarına başarılar katacağına eminim, onu artık destekleyeceğim. Doğal davranması şımarıklık sayılmaz. Daha önce ondan nefret eden birkaç arkadaşım da bugün benzer şeyleri söyledi. Bu kadar popüler olması onu suçlu yapmaz. O bir insan."

Son yorum birkaç saniye önce gönderilmişti ve karşı taraftan henüz yanıt gelmemişti. Burada kesinlikle tuhaf bir şeyler dönüyordu ve beynim erimek üzereydi. Beni oldukça güzel bir şekilde savunan ve sadece bir insan olduğumu, üzülebileceğimi anlatan bu hayranıma minnet duyuyordum. Onun profilinin üzerine tıkladım ve daha önce bana yazmış olduğu mesajlara baktım.

Tıkladığımda açılan ekran gözlerimi şaşkınlıkla büyütmeme sebep oldu. Okuduklarım korkunçtu.

Üç gün önce: *Gerçekten zorlama bir kadınsın, bu surat ifadelerin kimseye şirin gelmiyor. Kendini kasmayı bırak! Utanç dolu.*

Bir hafta önce: ***Tenis oynarken paylaşım yaptığında insanlar iyi bir sporcu olduğunu mu düşünecek sanıyorsun? Aptal görünüyorsun.***

Nasıl olurdu, bu az evvel beni savunan kişiyle aynı insan mıydı? Mümkün değildi! Alt tarafı tenis oynarken heyecanımı paylaştığım bir fotoğraftan ibaretti!

On gün önce: ***Senden hoşlanmıyorum. Müziğinden, sesinden, fotoğraflarının sürekli önüme düşmesinden... Gerçekten bu başarıyı nasıl elde ettiğini anlamıyorum, böyle aptal birinin ünlü olmuş olmasını aklım almıyor! İnsanlar gereksiz kişilere para kazandırmaya bayılıyor.***

Bir ay önce: ***Haha, az önce bir müzik mağazasında ne kadar çirkin bir sesin olduğu konuşuluyordu! Sohbete eşlik ettim. Benim için büyük keyifti. İnan bana, seni popüler yapan bu saçma kesim bir hiç! Ben ve benim gibi kulak zevki olanlar senden hazzetmiyor, sesini duymaya tahammülümüz yok. Kulağımızı kanatıyorsun. Umarım piyasadan silinip gidersin.***

Son cümlesini okurken dehşete düşmüştüm. ***"Hatta mümkünse tüm galaksiden, uzay boşluğundan bile silin. Gereksiz bir varlıksın."***

Kadının profiline yeniden döndüğümde az önceki mesajlarına rastladım. Sadece bir insan olduğum için beni savunması, bana hakaret eden herkese karşı dimdik durması, başarıyı hak edip etmediğime onların karar veremeyeceğine dair nutuk çekmesi!

"Bu nasıl bir çelişki böyle?" dedim şaşkınca.

Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Bugün olanlar yeterince tuhaf değilmiş gibi kafam iyice bulanmıştı. Sosyal medya hesaplarıma bildirimler yağmaya devam ediyor, insanlar bu saatte bile bana bir şekilde ulaşmaya, mesaj atmaya çalışıyorlardı.

Bazıları oldukça çirkin yorumlarken bazıları son derece kibardı.

"Düne kadar onu sevmiyordum. Bugün ise çok tatlı bir kız olduğunu fark ettim."

"Sana daha önce neden kötü yorumlar yazmışım? Gerçekten sempatiksin!"

"Bu zamana kadar nasıl seni dinleyebilmişim? Kaybettiğim dakikalara acıyorum."

"Çok güzelsin. Fiziğinin böyle çekici olduğunu yeni fark ettim."

"Başarılarının devamını dilerim, artık ben de takipteyim."

"Gereksiz birisin, kibirli tavırların beni senden soğuttu!"

Üç güzel yorum varsa elli tane kötü yorum vardı! Hızla diğerlerini okudum.

"O salmede, senden daha çok hak eden insanlar olmalıydı. Seni desteklediğim için kendimden özür dilerim."

"Şarkıların bok gibi."

"Telefonumdan tüm listelerini sildim, seni birazdan engelleyeceğim! Çevremde seni dinleyen kimseyle arkadaş olmayacağım. Zevksizlik!"

"İnsanlara seni neden takip ettiğimi açıklayamıyordum. Aptal kafam, güle güle şımarık."

"Papatya Parlar... Seni solduracağız, emin olabilirsin!"

"Sadece bana mı itici gelmeye başladı?"

"Tüm kötü yorumları beğenmekten parmağım koptu, haha!"

"Eskiden onun fan grubundaydım. Neyse ki aydınlandım, çok daha iyi şarkıcılara şans vereceğim! Bu kadar ünlülük yeter, solma vaktin geldi Papatyacığım."

"Hepimizin gerçekleri aniden fark etmesi çok komik değil mi, çok eğlendim, haha."

Bu bir kâbus muydu? Kötü yorum yapanlardan birinin profiline tıkladım ve bana geçen ay attığı mesajları okudum.

"Seni çok seviyorum. Her zaman destekçinim."

"Selam Papatya'm, seni çok seviyorum. Beni görmeyeceksin çünkü binlerce, yüz binlerce hayranın var. Ama varlığımı hissedebilirsin, seni sonsuza dek destekleyeceğim."

"Canım! Senin için bir doğum günü sürprizi yaptım, iyi ki doğdun! Fanların olarak bir vakfa bağışta bulunduk. İyi ki varsın, iyilik meleğim!"

"Canım Papatya, bugün sahnede parladın. Seni soluksuz izledim."

Bunlar çok eski değil, yakın zamanda atılmış övgü dolu mesajlardı. Ne olmuştu da bu insanlar böylesine bir akıl tutulması yaşamıştı? Benden nefret edecek kadar ne yaşamışlardı?

Magazin sayfalarına tıklarken, "Biri bana mantıklı bir şey söylesin," dedim.

Telefonu duvara fırlatmak, yatağa gömülmek istiyordum. Gerçekten yazdıkları şeyler akıl alır gibi değildi.

Sonra yorumlardan biri zihnimde yankılandı. Ne diyordu sahi? Hepimiz birden aydınlanma yaşadık! Evet, evet... Gerçekten böyle olmuştu. İnsanlar konser anında da tıpkı söz ettikleri gibi aniden üzerime saldırmışlardı.

Ne olduysa birdenbire gerçekleşmişti.

"Bulacağım!" dedim hırsla.

Nereden başlamam gerektiğini konusunda çok net bir fikrim olmasa da adım adım gitmem gerektiğinin farkındaydım. Beni sonuca götürecek olan şey kesinlikle sakinlik ve temkinli adımlarım olacaktı.

Yatağa gömüldüm, sonra yorganı dizime kadar çektim ve kim olduğunu bile bilmediğim adamın odasında, yabancı bir evde dedektif misali iz sürmeye başladım.

"İki ayrı liste olmalı. Beni aniden sevenler ve benden ölesiye nefret edenler."

Bir yandan telefonu kurcalıyor, bir yandan gördüklerimi başka bir bölüme not ediyordum. Geri sayım yapar gibi tüm yorumların tarihlerini hesaplamaya koyuldum, takvim yaprakları geriye gittikçe sıkıntı azalıyordu.

Aynı şekilde tam tersini yaptım ve bu kez benden nefret edenlerin yorumlarını araştırmaya koyuldum. Bana attıkları özel mesajlar, konserlerimle ilgili paylaşımları ve diğer her şey... Burada da aynı şekilde tarih geriye gittikçe her şey normalleşiyordu. İnsanlar önceden beni fazlasıyla seviyordu.

Fakat tüm bu yorumların ortak özelliği dündü! Neredeyse binlerce insan, ayarlanmış gibi dün normalde yaptıkları yorumun tam tersini yapmaya başlamıştı.

"Sabah dokuzda sorun yok," diye mırıldandım. "On, on bir, on iki..."

Ekranı kaydırıp yorumları, mesajları, paylaşımları kontrol ettim. Benden yıllardır nefret eden herhangi bir kişi dün akşam sularına kadar nefret etmeye devam etmişti. Fakat olayın patlak verdiği ana giderek yaklaştığımı hissediyordum.

"Akşam altı, yedi, sekiz, sekiz buçuk..."

Dudağımı dişliyor, bir yandan da ekrandaki yorumları okuyordum.

"Sekiz kırk beş, hâlâ her şey çok normal."

Ve işte o andaydım. Tüm mesajların, halka açık yorumların ve paylaşımların birbirine girdiği o an. Devranın tersine döndüğü, her şeyin birbirine girdiği o an.

"Dokuz buçuk. Dokuz kırk beş. Evet, konser saati!"

Ekrana bir süre baktım. Yorumlar bu saat itibariyle değişmeye başlamıştı; her şey tersine dönmeye başlamış, önceki günlerde olumlu şeyler söyleyen insanlar bir anda bana cephe almıştı.

"Burada bir şey olmuş ama ne?"

Evirdim, çevirdim, tıklayabileceğim her şeye tıkladım, kurcalayabileceğim her bölümü kurcaladım ancak o saatte olan herhangi bir şey dikkatimi çekmedi. Neredeyse kafayı yemek üzereydim.

"Konserden önce de her şey gayet normaldi," dedim kendi kendime.

Karanlık odada duvarı seyrediyordum, bu öyle uzun bir süre devam etti ki ufuktan doğan güneş pencereden içeri sızdı ve duvarı aydınlatmaya başladı. Kızıllık her yanı sardı. Dakikalar birbirini kovaladı ve ben derin düşünceler içindeyken zaman su gibi akıp gitti.

"Tuhaf hiçbir şey yok," dedim esefle.

Başımı ellerimin arasına aldım ve uykuya teslim olmadan önce öylece duvarı seyrederken sınırlarımı zorladım. Yoktu. Koca bir boşluktu. İnsanların bu tuhaf durumunu açıklayacak hiçbir şey yoktu!

Gözlerim yavaş yavaş kapanırken çaresizce uykuya yenildim. Beni nasıl bir kâbusun beklediğini bilseydim uyumamayı yeğler miydim?

Ertesi sabah uyandığımda etrafta büyük bir sessizlik hüküm sürüyordu. Önce yattığım yatağı garipsedim, ardından gözlerim iyice açılıp etrafı yokladığında ve usul usul kendime geldiğimde nerede olduğumu anımsadım. Evet, o yabancının evindeydim.

Gözlerim duvardaki saate ilişti, öğle vaktini geçiyordu. Ne çok uyumuştum!

"Olanlardan sonra bu kadarı normal," diye fısıldadım ürkekçe. "Uyandığıma bile şükretmeliyim."

Yatakta doğruldum ve bacaklarımı aşağı sallandırıp bir süre daha ayılmaya çalıştım. Bir umut telefonuma uzandım, herhangi bir bildirim olup olmadığını, çevremden bir yakınımın bana destek olup olamayacağını görmek istedim.

Sonuç koca bir hiçti, bir kez daha kimsenin olmadığını görmek beni yıktı ve bir küfür savurmama sebep oldu.

"Ne yapacağım böyle?" diye sordum boş odaya. "Ben nasıl kurtulacağım bu saçma döngüden? Kime gideceğim?"

Güvenebileceğim kimse yoktu, ağır adımlarla ayaklarımı odadaki lavaboya sürükledim. Musluğu açtım, dağılmış hâlime bakmaksızın yüzümü yıkadım ve soğuk su beni biraz kendime getirdiğinde derin bir nefes verdim.

"Kurtarın beni. Bitsin bu saçma çile."

Odaya dönüp pencereyi açtığımda biraz temiz hava almak için bedenimi aşağı doğru eğdim. Acaba evdekiler uyanmış mıydı? Adamın annesi de evdeydi, uyanınca ona nasıl bir açıklama yapmam gerekirdi?

"Pardon, sizi hiç tanımadığım hâlde bu gece evinize girmek zorunda kaldım. Yanlış anlamayın, kötü bir niyetim yok, ailemden saklanmaya çalışıyordum. Ha, neden mi? Onlar beni öldürmek isterken oğlunuz çok yardımcı oldu, o yüzden..."

Sinirle söylendim: "Çok mantıklı bir açıklama!"

Pencereden aşağı bakmaya devam ederken apartmanın hemen girişinde bir hareketlilik olduğunu sezdim. Bu da neydi? Hızlı hızlı bir yerlere koşturan adımların sesi, insanların mırıltıları, bana gizli kapaklı gibi gelen değişik şeyler...

Gözlerimi kısıp oraya doğru iyice uzandığımda apartmanın girişindeki ağacın altında birkaç adam gördüm. Birbiriyle konuşuyorlardı.

Biri ötekine, "Sen hallet," dedi. "Ben peşinden geleceğim."

"Tamam, işini kesin bitiriyoruz. Değil mi?"

"Evet. Hızlı ol, acıma."

İşittiğim şeyler nefesimi keserken biraz daha aşağı eğildim, kimden bahsediyordu bunlar? Neden apartmanın girişindeydiler, yoksa birileri beni bulmuş muydu?

"Dün gece onu takip ettiğimiz çok iyi oldu. Şehrin bu kadar dışındaki bir yeri hayatta bulamazdık. Fena azar işittirdik."

"Hanımefendi *kimse duymadan bitirin,* dedi. Elimizi çabuk tutmamızı istiyor. Sabahı beklemek bile hataydı, artık girelim."

"Evet, Rahşan Hanım öyledir."

Korkuyla geri çekilirken perdenin arkasına saklandım. Adamların kimden bahsettiğini işitmiştim.

Annemdi. Annem göndermişti.

"Yerimi bulmuş," dedim panikle. "Ne yapacağım? Nereye saklanacağım?"

Telaşla kapıya koşarken adamın uyanmış olmasını diliyordum. Uyuyorsa bile hemen uyanıp beni korumalıydı. Değil mi? Evet, evet, korurdu!

"Uyan," dedim can havliyle kapısını yumruklarken. "Uyan, geldiler!"

Adam odasının kapısını açıp içeriden çıkarken korkuyla evin kapısını yokluyordum. Ne kadar zorlamayla açılırdı? Hemen kırılır mıydı? Kaldığım rezidanslara, sağlam binalara hiç benzemiyordu. Üfleseler uçacak gibiydi.

Adam uyku sersemliği hâliyle kapıyı açınca ne diyeceğimi bilemedim.

"Annem yerimi bulmuş, kurtar beni. Öldürmeye gelmişler!"

"Ne diyorsun sabah sabah? Anlamıyorum, yavaş anlat."

"Gelmişler diyorum!" dedim üzerine atılırken. "Duymuyor musun?"

Çok kısa bir süre içinde dış kapının zili çaldı, biz henüz olanları konuşup plan yapamadan kapı yumruklanmaya başlandı.

"Sakın açma," dedim ağlarcasına. "Benim için geldiler."

Adam derin bir iç çekip başını salladı. "Seni bulmaları imkânsız, çekil de bir bakayım."

Koluna yapışıp çekiştirdim. "Sakın! Sakın açma! Yemin ederim, duydum!"

Adam toz silkeler gibi beni tek hamlesiyle ittirdi. "Sakinleş. Çocuk gibisin."

Sözlerinin üzerine hiçbir şey söyleyemedim. Gitti, kapıyı açtı ve az evvel aşağıdaki ağacın altında gördüğüm adamlarla yüz yüze geldi. Nutkum tutulmuştu, büyük bir hata yaptığının farkında değildi.

"Kimsiniz?"

Uyku sersemliğiyle sorarken adamlar ona değil, doğruca bana bakıyorlardı.

"Seninle işimiz yok. Kızı alacağız."

Korku dolu bir feryat dudaklarımdan kopup gitti. "Söyledim sana, açma dedim!"

"Bir dakika durun. Evime giremezsiniz, önce bir-"

"Çekil!"

İki kişi birden eve daldı ve onu kapının arkasına doğru itekledi. Boyları son derece uzun olduğu için iri bedenleriyle içeri dalmaları hiç zor olmadı, sert bir hamleyle yumruk attıkları kapı duvara çarptı.

Hiçbirimiz tepki veremeden içlerinden biri elini beline attı, oradan bir silah çıkardı. Koridora doğru kaldırdı, doğruca bana yöneltti.

Alnımın tam ortasına doğrulttu. "İşin bitti."

Çığlıklarla odanın içine koşarken ağlıyordum. "Hayır, hayır, hayır!"

Adam koridordan bağırdı: "Kaçma!"

Onu kimse tutamadı, göremesem de biliyordum. Sesi giderek yaklaştı, çığlıklarım öyle yüksekti ki tizliğim artık kendimi duyamayacağım bir hâl aldı. Nefes nefese penceremin önünde durduğumda adam odaya girmişti.

Ya onun ellerinden ölecektim ya da direnecektim. Direnmeyi seçtim.

"Kaçma!"

"Git," dedim ağlamaya başlarken. "Hepiniz gidin!"

Silahı yeniden yüzüme doğrulttuğunda bir an bile beklemedim. Ona bir seçenek sunmadım, kendimi onun insafına bırakmadım.

Geriye ittiğim bedenimi odanın açık penceresinden aşağı bıraktım.

Çarpma sesi kalbimi durdurdu, duyduğum son şey bu oldu.

Bölüm 5:

BAZI SIRLAR SINIRLARI ZORLAR

Dudaklarımdan büyük bir çığlık koptu, sesim bir yerlerde yankı buldu ve bana döndü, kulaklarım uğuldadı, zihnim bir anlığına durdu.

Boğazım haykırışımla acıdı.

"Hayır!"

Bir süre derin bir sessizlik oldu. Evren ışıkları kapattı, yaşadığım her şey anbean gözlerimin önünde belirdi. Hayatım boyunca verdiğim tüm çaba, emeklerim, mutluluk ve hüzünlerim, iyi ve kötü anlarım...

Annem mezuniyet günümde bana gülerek el sallıyordu, babam ilk arabamın anahtarını verirken neşeyle kıkırdıyordu, kardeşlerim ilk sahnemde seyircilerin arasında zıplıyordu; arkadaşım Firuze beni kolumdan tutmuş, zorla bir yerlere sürüklüyordu. Her şey karman çormandı, zaman kavramım yoktu. Muhtemelen yine seyahat ediyorduk, doğru ya, neresiydi? Bali... Beni o adaya götürüyordu.

O anı beni bir diğerine götürdü, zaman biraz daha geriye aktı ve Firuze'nin odama daldığı sabaha gittim. Uğradığım saldırı sonucunda ne kadar yıkılmış olduğumu, fiziksel ve psikolojik çöküşümü anımsadım. Sanki her bir anı tek tek seyrediyordum, uzaklaşmıştım ve kendimi seyre dalmıştım.

Ne yani, her şey bitmiş miydi? Tüm bunları yaşamış ve ölmüş müydüm?

"Hayır," diye haykırdım yeniden acıyla. "Olmaz. Hayır!"

Sonra bir el usulca omzuma dokundu, öyle sıcak ve öyle güven verici bir dokunuştu ki tüm o korkuyu unutturdu. Bir süre orada kaldı, okşadı, okşadı, okşadı. Nefesim düzene girerken beni bırakmadı, diğer anılar gibi toz olup uçmadı.

Orada bekledi, öylece kaldı. Koca bir sessizliğin içinde bildiğim ve anladığım tek şey bu dokunuşun gerçekliğiydi.

Yüzünü görmüyordum ancak sesini iyi tanıyordum, bir kez daha beni kurtarmaya gelmişti.

"Buradayım," diye fısıldadı.

O hoş tını kulağımı okşadı, nefesi yüzüme çarptı. Ben, ona tutunmak isteyince o, bana daha çok uzandı; sıcaklığını buram buram hissettim ve yok oldum. Şimdi yalnızca bu dokunuştan ibarettim.

Bir süre sonra, "Geçti," dediğini duydum. "Buradayım. Geçti."

Buradaydı. Hayır, bu yok oluşa ait bir an değildi. Sessizliğin içinden ve zihnimden gelmiyordu, her zerrem bu adamın gerçekliğiyle kavruluyordu. Bu da neydi?

Güven verici sesiyle mırıldanmaya devam etti: "Güzel... Haydi, şimdi aç gözlerini. Buradayım. Geçti."

Sonra usul usul gözlerimi araladım, yarı karanlık odada yanımda bir nefes duydum. Yakınımda bir beden hissettiğimde korkuyla irkildim.

"Benim," dedi hemen. Sonra dokunuşunu gevşetmek yerine iyice dibime sokuldu, birkaç dakika içinde kendime gelmeye başladığımda neler olduğunu anladım.

Yatağın dibinde diz çökmüştü ve üzerime doğru uzanmış, omzumu okşuyordu. Avuç içi bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, beni yatıştırıyordu. Nefesim düzene girdi, dokunuşu beni gerçekten de sakinleştirdi. Beklemediğim bir dinginlik her yanımı sarmaladı ve kendimi onu izlerken buldum.

Pürdikkat bana bakıyordu. Aramızda bir nefes ya vardı ya yoktu.

"Kâbus gördün," dedi pürüzlü bir sesle.

Şiş gözlerini, dağılmış saçlarını ve bir araya getirmekte güçlük çektiği kelimelerini fark ettim. Yeni uyanmıştı. Korkuyla duvar saatine baktım, öğle vaktini göreceğim diye ödüm koptu. Oysa saat sabahın altısıydı, etraf yarım yamalak aydınlanmıştı.

Uyuyakalmıştım, hepsi buydu. Başka hiçbir şey yoktu.

"Çok korktum," dedim karanlıkta dibimde duran adama bakarken.

Neden yaptığımı bilmiyordum ancak çok çaresizdim, uzandım ve beni tutan kollarına dokundum. Onu hissetmeye, her şeyin bir kâbus olduğuna inanmaya büyük bir ihtiyaç duydum.

"Geçti," dedi yumuşak bir sesle beni telkin ederken. "Buradayım. Bir sıkıntı yok."

"Vardı," derken ağlamak üzereydim.

Ona daha çok tutundum ve gözlerine baktım, siyaha yakın koyu gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu.

"Sen, beni onlara teslim ettin. Beni öldüreceklerdi."

Kaşları çatıldı, rüyamın korkunçluğunu anlaması birkaç dakika aldı. Ne kadar büyük bir acı yaşadığımı anlaması için ailesinin ihanetini tatması, bu korkuyu bir kez olsun yaşaması lazımdı.

Bir süre beni izledi, göz bebeklerimizin küçülüp büyüdüğü her anı takip ettik. Soluk alıp verişlerimizi beraber dinledik, göğsümüz beraber inip kalktı. Her şey akıp giderken tek bir şey sabit kaldı: Elleri...

Bana dokunmayı bırakmadı.

"Seni kimseye teslim etmeyeceğim," derken sesi toktu.

"Söz ver," dedim panikle.

Kâbusun etkisi yeni yeni kaybolurken bilincim henüz tamamen açılmamıştı. Belki sonradan saçma gelecek, pişman olacağım bir şey yaptım.

Uzandım ve ona sımsıkı sarıldım. Diz çöktüğü yerde öylece kaldı, ellerinin sırtıma uzanması birkaç saniyesini aldı.

"Söz," dedi.

Henüz yirmi dört saattir bile tanımadığım bu adam, sabahın altısında bana ne haltın sözünü veriyordu, hiçbir fikrim yoktu ancak hüngür hüngür ağlamaya başladım. Kâbustaki her şey öylesine gerçekti ki o çaresizliği her zerremde hissetmiştim.

Ellerim boynuna daha sıkı dolandı, adama daha sıkı sarıldım. O benim son kurtuluş umudumdu. Kendimi koruyamayacak kadar derin bir çöküş yaşadığımı o an yeniden anladım.

"Kimse yok," dedim hıçkırırken. "Kimse kalmadı."

"Beni adamdan saymıyor musun?"

Burnumu çekip geri çekilirken muzip bir bakışla bozulmuş gibi yaptığını gördüm. Bu duygusal anı bozması işime gelmişti, iri vücuduna şöyle bir bakıp omzuna vurdum.

"Öyle şey olur mu? Çarpılırım."

Patavatsızlığıma bir anlık şaşırsa da aynı anda gülmeye başladık. Aradaki gerilim yok olmaya başladığında hissettiğim gevşeme rahat bir nefes almamı sağladı.

Gülerken biraz fazla abartınca, "Peçeteyi uzatır mısın?" diye rica ettim.

"Gözyaşlarını bana mı sildireceksin şimdi de?"

"Burnum akıyor, acele et."

Adamın uzattığı peçeteye çabucak burnumu silince dakikalar sonra beynime oksijenin ulaştığını hissettim. Şimdi daha iyi düşünüyor, kendime geliyordum.

İlk işim aramızdaki teması azaltmak, bedenimi biraz geri çekmek oldu.

"Ne biçim rüyaydı ya?" dedim hırçınca. "Allah belasını versin böyle bilinçaltının!"

"Çok bela okuyorsun," derken bıkkınlıkla iç çekti.

Ona göz kırptım. "Sana olmadığı müddetçe sorun yok."

Sırıtır gibi oldu. "Ne kadar iyi biri!"

"Senin kadar olmasam da," diye şirinlik yaptım.

Sabahın altısında kuş yuvasına dönmüş saçlarım, üzerimde omuzlarımdan aşağı sarkan bol tişört, zırladığım için akan burnum ve şişmiş gözlerimle ne kadar şirin olabildiğim muammaydı.

"Anneni uyandırdım mı?" diye sorarken tedirginlikle kapıya baktım.

Başını iki yana salladı. "Yok. Derin uyur."

Sonra başını yana eğip bekledi; hâlâ aynı pozisyonda, diz çökmüş vaziyetteydi.

"Ama sağlam bağırdın, ödümü kopardın. Bir koşuşum vardı ki görmen lazım!"

Hâlâ dolu dolu olan gözlerime rağmen kıkırdadım. "Özür dilerim."

"Biri gerçekten seni boğuyor sandım!" Sonra hemen ekledi: "Sonra *rüyadır,* dedim, muhtemelen odana biri girseydi en kuvvetli silahınla onu vururdun."

"Ne silahı?"

Sırıttı. "Çeneni diyorum. Öyle bir konuşurdun ki adam kendi canına kıymaya karar verip namluyu kendine doğrulturdu. Bunu hatırlayınca rahatladım."

Gerçekten de rahatlamış gibi bir nefes verince gözlerini devirdi.

"Sabahın altısında ne tatlı şakalar! Bir süre silah kelimesini duymasam iyi olur."

Fazla yakın olarak tanımladığım az önceki sahneyi geçiştirebilmek adına yataktan kalktım ve saçlarımı omzumun gerisine ittim.

"Kahvaltımı erken saatlerde yapmayı severim, uyandığım iyi oldu."

Az evvel orada zırlayan ben değilmişim gibi hâlimden memnun bir tavırla odadan çıktım. Adamı tam arkamda, yatağın dibine diz çökmüş hâlde şaşkınlık içinde bıraktığımı biliyordum.

"Buzdolabına bakmamda sakınca var mı?"

Açık mutfak kapısından içeri girdiğimde peşimden yürüyordu.

"Yok," dedi şaşkınlığını attıktan sonra. "Takıl istediğin gibi."

Buzdolabının kapağını açık tutarken kaşlarımı kaldırdım ve ona baktım.

"Aa, kahvaltıyı sen hazırlamayacak mısın?"

Hâlâ biraz uyku sersemi görünüyordu, doğru duyup duymadığını anlamak için bana bakmaya devam etti. Bu kadar garip olan neydi?

"Yardımcın bahçede seni kovalayınca beni işe almaya karar verdin sanırım. Teşekkürler, kalsın."

Bana dün akşamki rezaleti hatırlattığı için kinlensem de istifimi hiç bozmadım.

"Ama ben uzun süredir böyle şeylerden çok uzağım... O yüzden yardımını rica etmiştim."

Bir buzdolabına bir bana baktı. "Nasıl şeyler?"

"Kahvaltı hazırlamak, yemek yapmak, belki temizlik..."

"Şimdi anladım," derken dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. Sonra aklına parlak bir fikir gelmiş gibi parmağını şıklattı ve gülümsedi. "Hatta sen zahmet etme, yiyeceğin şeyleri önce ben çiğneyeyim, sonra senin ağzına bırakalım. Nasıl olur?"

Midem bulandığı için suratımı buruşturduğumda adam önümden yürümüş ve buzdolabının karşısına geçmişti.

Eğilip göz kırptı ve bebeksi bir sesle konuştu: "Senin dişlerin yorulmasın."

"Ay dağ gibi adamın taklitlerine bak," derken öfkeyle dolabın yanından kaçtım. "Sanki canını istedik. Alt tarafı kahvaltı hazırlayacaksın."

Amacıma fazlasıyla ulaşmış olmanın gururunu yaşıyordum. Şimdi yeniden sulu gözlü, ağlak hâlimi değil de şımarık tavırlarımı görüyordu. Hakkımda kötü şeyler düşünmesi, bana acımasından çok daha iyiydi.

Nihayetinde tüm bu kaos bittiğinde beni bir daha görmeyecekti, bir süreliğine işimi görse yeterdi.

"Şimdi bencil olmayacaksam ne zaman olacağım," diye mırıldandım. Kendi vicdanımı rahatlatma çabam muazzamdı.

"Ne dedin?"

"Badem sütü var mıydı acaba?"

Adam bu kez gerçekten şaşırmış bir ifadeyle buzdolabına dönük olan yüzünü bana çevirdi.

"Af buyur?"

"Hindistan cevizi sütü peki?"

"Öyle bir şey mi varmış?" derken sesi sıkıntılıydı.

"Tamam," dedim teslim olmuş gibi ellerimi kaldırırken. Bir süre düşündükten sonra, "O zaman yumurta alayım ben."

"Sonunda normal bir şey-" diyecek olduğunda sözünü kestim:

"Sadece bıldırcın yumurtası yiyebiliyorum. Diğerleri dokunuyor." Hassas olduğum konulardan biriydi.

Adam sabır çeker gibi derin bir nefes verdiğinde ben çoktan sıradaki talebimi düşünüyordum. Gerçekten de tüketebileceğim hiçbir şey yoktu.

Eline büyük bir yoğurt kovası alıp masama koydu.

"Al!" dediğinde şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum. "Manda yoğurdu."

"Aaa, gerçekten mi?"

"Geçen gün indirim reyonunda buldum, mahalledeki markete getirmişler."

Uzattığı kaşıkla yoğurdun ucundan alırken dilimi uzattım ve minik bir dokunuşla tadım yaptım.

"Hmm," diye ilgiyle başımı sallarken adam tepemde dikiliyordu.

"Annem mayaladı. Ev yoğurdu bu." Gözlerimi kaldırdım ve adama baktım, gayet ciddiydi. "Manda yoğurdundan güzel olduğuna eminim."

Benimle dalga geçmesi hiç hoşuma gitmese de yoğurdun hakkını yiyemeyecektim.

"Şimdi eğri oturup doğru konuşalım, gerçekten güzel olmuş. En son ne zaman ev yoğurdu yediğimi hatırlamıyorum."

Adam benimle çok işi varmış gibi iç çekip yeniden dolaba döndü. Ardından bana sormadan kahvaltılıkları çıkarmaya başladı. Peynir, zeytin, salatalık, domatesi tezgâha koyduğunu gördüm.

"Peki, meyve salatası yapabileceğim bir şeyler var mı?" diye yeni bir soru yönelttim. "Mesela mango, ananas, ejder meyvesi..."

"Sabahın altısında ejder meyvesi mi yiyeceksin?"

Sorusu karşısında sakince başımı salladım. "Eğer varsa evet, çok severim. Badem sütü yokmuş ama olsun, normal sütle karıştırırım artık."

"Tamam," dedi buzdolabını kapatırken.

Sonra mutfaktan çıkmak için kapıya yürüdü.

"Markete mi?" diye sırıttığımda kısa sürede büyük bir gelişim gösterdiğini görüyordum.

"Ejderha mesaiye başlamış mı diye kontrol edeceğim, sana birkaç tane yumurtlasın."

Esprisi karşısında beynimden vurulmuşa döndüm.

"Hayatımda duyduğum en kötü espri," derken gerçekten başım dönüyordu.

Sırıttı. "Hayatımda gördüğüm en kötü kahvaltı tercihi."

Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığımda elini uzattı ve beni susturdu.

"Annem bir saat sonra uyanır, sana güzel bir gözleme yapar. Tamam mı? Sonra dışarı çıkıp yapmamız gerekenleri

yaparız. İstersen biraz balkona çık, temiz hava al. Beynine iyi gelir, olanlara anlam vermek için kafanı daha iyi çalıştırırsın." Kaşlarımı çatıp çirkefleşecekken, "Annemin gözlemesi gerçekten süperdir," diyerek sırıttı.

Sonra koridora gitti ve orada kayboldu. Son duyduğum şey huysuz sesiydi.

"Uykuya ihtiyacım var."

"Nasıl oldu da senin bana ejder meyvesi almaya gideceğine ihtimal verdim acaba? Neyse, akşam eve geçince kendime bir şeyler hazırlarım."

Açlık dayanılmaz bir hâl almaya başladı, karnım guruldamaya başlıyordu, yemek masasında duran ekmeği ortadan ikiye böldüm ve arasına elime geçen şeyleri doldurdum. Bolca domates, peynir, salatalığı içine yerleştirdikten sonra dolapta gözüme kestirdiğim çilekli sütü aldım ve mutfağın balkonuna çıktım.

Balkon arka bahçeyle cadde arasında bir yere bakıyordu. Bir süre etrafı incelemeye koyuldum, balkonun diğer ucuna kadar yürüdükten sonra aşağı sarktım.

Aşağıda renk renk çiçekleri gördüğüm çok hoş bir alan vardı, belli ki özenle bakımı yapılmıştı. Bu benim yaşadığım ve seyahat ettiğim beton yığını binaların, rezidansların bahçelerinden sonra mis gibi gelmişti. Apartman çok yüksek olmadığı için aşağıdan uzanan bir ağacın dalı neredeyse korkuluklara değiyordu, bunun dışında yine oradan uzanan bir sarmaşık balkonu çepeçevre sarmış, dışarıdan bakıldığında kulemin balkonunda kurtarılmayı bekleyen bir prenses gibi hissetmeme sebep olan yemyeşil bir şölen sunmuştu. Resmen içim açılmıştı, gökdelenlerin tepesinde seyredip durduğum şehrin kaosu burada bir anda yok olmuştu. Siyahtan beyaza geçiş gibi keskin bir fark yaşamıştım.

Sandalyeye oturdum ve elimdeki ekmekten kocaman parçalar ısırmaya başlarken telefonu kurcalamaya koyuldum. Bir yandan da şu anki ruh hâlimle az önceki ruh hâlimi kıyaslamadan duramıyordum.

"Ne biçim rüyaydı ya!" diye homurdanırken ağzımdaki büyük lokmayı çiğniyordum.

Gece birkaç saatliğine de olsa dinlenebilmiş olmak, üzerimde rahatsız sahne kıyafeti yerine bol bir tişört ve eşofman olması, şu an açlıktan birbirine yapışmış mide duvarımı çilekli sütle yumuşatmaya başlamak sinirlerimi de gevşetmişti.

"Baksana! Çocuk maşallah!" dedim. "Beni kimseye vermez harbiden bu. Rahat ol sen, kızım."

Zihnimdeki heybetli görüntüsü bana daha çok güven verirken domatesi ısırıyordum.

"Acaba korumam olmasını mı teklif etsem? Ya da direkt yardımcım mı olsa, Çevik ağabeyin olmadığı yerde bu yetişir."

Salatalığı ağzıma atarken kendime kızdım. "Sanki şu sorunları halledebildim de çocuk kaldı! Ne saçmalıyorum ya?"

Karnımı doyurmayı başardıktan sonra telefonu kurcalamaya döndüm. İlk işim dün yarım bıraktığım gizemi çözmekti, yeniden profilime tıkladım ve tartışmaların döndüğü paylaşımımı buldum.

Her şeyden habersiz, zavallı ben, Bali'deyken kumlara *"Smile!"* yazıp zıpladığım bir fotoğraf paylaşmıştım.

"Yazık bana," dedim hüzünle. "Böyle olacağını bilebilir miydim?"

Sonra başımı iki yana sallayıp hüzünle fotoğrafımı büyüttüm. Suratımdaki kocaman sırıtış beni benden alıyordu.

"Ay nasıl da mutluyum, bana bak ya!" dedim duygu yoğunluğu beni duvardan duvara çarparken. "Hiç kıyamıyorum kendime. Umarım düzelirim."

Mutlu olduğum son fotoğrafa veda ettikten sonra gece kurduğum plana bağlı kalarak yorumlara tıkladım. Orada, işlerin renginin değiştiği konser saatine dek beni son derece seven bir kullanıcıyı seçtim. Bu, beni insanlara karşı canla başla savunan fanlarımdan biriydi.

"Ne olduysa cin çarpmış gibi değişmiş," dedim şüpheyle.

Çilekli sütümden bir yudum aldıktan sonra artık benden nefret ettiğini bildiğim kullanıcının ismini kopyaladım, çabucak sahte bir hesap oluşturdum ve kullanıcıya bir mesaj gönderdim.

"Merhaba, Papatya Parlar linçlerini paylaştığınız bir grup var mı? Nefretim çok yoğun, varsa beni de alabilir misin?"

Bence mesajım gayet mantıklıydı. Evet, bunu düşünmek için çok vakit harcamıştım!

"Gayet iyi," diye onayladım kendimi. "Şimdi sıra diğerinde."

Bu kez de daha önce benden nefret eden ve her şeyin bir anda değiştiği o saatten itibaren profilimi övgülere, sevgi sözlerine, kalplere boğan bir kullanıcıyı seçtim. Sahte hesabıma giriş yaptım ve aynı şekilde ona yeni bir mesaj gönderdim.

"İnanamıyorum, Papatya'nın son konserindeki hayranlarına mesajını gördün mü? Bu kız bir başka... Duygulandığım için videosunu diğer fanlara gönderiyorum, canım."

Sonra hemen videoyu yolladım.

Bir video iletildi, yazısı beni karşıladığında operasyonu gayet iyi başlattığımı düşünüyordum.

Buradaki işlerim biter bitmez neredeyse iki gündür ortalarda olmayan erkek arkadaşımın numarasını tuşladım. Telefonu kulağıma götürürken fevri yanım hemen kendini gösterdi ve öfkeyle dişlerimi sıktım.

"Eğer bugün de bu telefon açılmazsa..."

Hiç ummadığım bir şey oldu ve telefon bir kez bile çalmadı. Bunun yerine bambaşka bir ses kulaklarımı doldurdu: *Aradığınız numara artık kullanılmamaktadır.*

"Ne?" Balkonda sesimin fazla yüksek çıktığını fark edince şaşkınca dudaklarımı kapattım. "Numarasını mı değiştirmiş? Bu bir şaka mı?"

Furkan'ın ortalardan kaybolması bazen yaşanan bir durum olsa da bu kadarına da pesti! Dün başıma gelenleri öyle ya da böyle duymuş olmalıydı. Bu çocuk kafayı mı yemişti?

Öfke içimde yükselirken endişe duygusu, onu bastırmaya başlamıştı.

"Belki onun da başına bir şey gelmiştir," diye mırıldanırken kara kara düşünüyordum. "Neyse, kötü düşünmeyeyim. Belki gerçekten kaza falan geçirmiştir, o yüzden açamıyordur. Yoksa beni böyle sap gibi bırakmazdı."

İçim bir nebze rahatlayınca yeniden operasyon yönetimine devam ettim. Hem tüm tanıdıklarımı arıyor hem de haberleri, sosyal medyayı kontrol etmeye devam ediyordum. Oklar, beni yeniden Bali'de çekilmiş fotoğrafıma gelen yorumlara götürünce kendimi akışa bıraktım.

"Haha, siz fanlara acıyorum! Bu kız şu anda sizi biraz bile umursamadan keyifle hayatını yaşıyor. Siz konser biletine verdiğiniz son kuruşunuz sayesinde zengin ettiniz onu. Çok komik."

Bir başka kötü yorum şuydu:

"Bali ne ki? Cebini doldurmaya devam edin, yakında tamamen yurt dışına yerleşecek ve onu rüyanızda göreceksiniz. O adadaki maymunlar kadar değeriniz kalmayacak!"

Tam sıradaki kötü yoruma geçmek üzereydim ki beynimde bir şimşek çaktı.

"Maymun mu?"

Şüpheyle kıstığım gözlerim aynı kelimeyi birkaç kez okudu. Evet, *maymun* yazıyordu. Korkunç bir çağrışım zihnimde yankı buldu. Gözlerim bir anlığına kapandı ve kendimi hiç olmaması gereken bir yerde, olmaması gereken bir anda buldum.

"Maymun!" dedim heyecanla. "Evet, evet, hatırladım!"

Sonra anılar hiç beklemediğim bir hızla zihnime hücum etti. Her şey çok hızlı hareket ediyordu; kötü bir günün sonunda kendimi odama atışım, sabah uyandığımda valizimi alıp uçağa yetiştiğim anlar, adaya inişim, otel odası, ertesi sabah hissettiğim yoğun duygular, adanın bir ucuna ilerleyen adımlarım... Evet, o esintiyi bile yeniden hissediyor gibiydim. Ormandaki sesler sanki tekrar canlanmıştı. Olayların garipleşmeye ve hayatımda bir şeylerin ters gitmeye başladığı o dakikaları çok da uzakta aramaya gerek yoktu. Henüz iki gün önce o saçma adada, saçma bir enerji uzmanıyla, yine dünyanın en saçma fikirlerine sahip olabilen arkadaşımla beraber vakit öldürmüştüm! Yoga matına uzanıp o tuhaf giyimli kadının karşısına geçtiğimiz saniyeler şimdi tüm canlılığıyla bir video misali zihnimde oynuyordu.

Ve maymun... Maymunla bakıştığım anı şimdi hatırlıyordum. Nasıl unutabilirdim ki? Farkındalığına eriştiğim şey, hayatımın nasıl kaydığının özeti gibiydi.

"Bir dilek hakkım vardı," diye fısıldadım.

Farkındalık büyüdü, büyüdü, büyüdü. Her yanımı sarmaladı, bir sarmaşık misali bedenime dolandı ve beni çaresiz bir bedenden ibaret kıldı. Ben ne yapmıştım? Şayet bu bir hataysa ben dünyanın en büyük ahmaklığına imza atmıştım!

Kendime okkalı bir tokat atarken bağırdım: "Bir dilek hakkım vardı, Allah kahretsin! Peki, ben ne yaptım?"

İşte, şimdi tüm taşlar yerine oturuyordu. Maymunla bakıştığım o tehlikeli anda, ben arabanın içindeyken aniden saldırı gerçekleştiren hayranımı anımsayıp içimden ne büyük sövgüler yağdırmıştım! Yetmemişti, hızımı alamayıp böyle sevgi yerin dibine batsın diye isyan etmiştim.

"Yanlış dilek diledin, Papatya," diye fısıldadım dehşetle. "Aptal Papatya! Sen ne yaptın?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Telefonu tutan ellerim titriyor, gerçek bir sır perdesinin aralanışı geride kalır gibi gün yüzüne çıkıyordu.

"Hem mümkün hem imkânsız."

O ana dek Firuze'yi yalnızca bir kez aradığımı, bana tekrar dönmediğini fark ettim. Büyük bir telaşla telefona saldırırken içim içimi yiyordu. Birinin bu saçma tezi acilen çürütmesi lazımdı yoksa gerçekten kafayı yemişim gibi hissedecektim.

"Bana gerçekleşecek dememişlerdi ki!" diye isyan ettim.

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Her şey o günü işaret ediyordu, dileğin yirmi dördüncü saati konserdeki karmaşanın doğmasına yakın bir saate denk geliyordu.

"Bana böyle bir bilgi verilmemişti, sayılmaz!"

Firuze'yi ararken korku içindeydim. Ellerim titremeye devam ediyor, zihnimdeki çarklar deli gibi dönüyordu. Tüm ihtimalleri hesaplıyordum. Eğer böyle bir şey gerçekleşmişse ne yapacaktım? Bugüne dek alay ettiğim tüm o enerji zırva-

hkları doğru mu çıkmış olacaktı? Peki ya doğru değilse? O zaman doğru olan neydi, tüm bunlar nasıl düzelecekti?

Firuze telefonu en sonunda açınca haykırdım.

"Firu! Firu, çabuk yardım et! Bali'de görüştüğümüz enerji bakanını bulmamız gerekiyor! Firu, hayatım tepetaklak oldu, çabuk ol!"

"Ne oluyor ya?" diye bir mızmızlanma işittiğimde hâlâ yatakta olduğunu anladım.

Nefes nefese tekrar konuşmaya başladım: "Enerji bakanının numarasını ver, Firuze acele et. Her şey daha da kötüleşebilir."

"Enerji bakanı kim ya?" diye esnedi.

"Bali'de orman yogasına gittiğimiz kişi!"

"Ha, enerji uzmanını diyorsun."

"Evet!"

"Peki, sen kimsin?"

Beynim mavi ekran hatası vermiş gibi bakakaldım. "Ne?"

"Daha sabahın köründe kargalar bokunu yemeden-"

"Firuze, benim! Papatya!"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından telefonda hışırtılar duyuldu. Sanırım yataktan kalkıyordu.

"Ya sen beni neden arıyorsun?" diye çıkıştı beklemediğim bir anda. "Hiç hazzetmiyorum senden, kızım! Arama beni bir daha, kapatıyorum."

Dünyamın başıma yıkılmak üzere olduğu o andaydım. Her şey düşündüğüm gibiydi, Firuze de diğer herkes gibi bana düşman kesilmişti. Bununla ilgili geçerli bir sebep sorsam da muhtemelen altı dolu bir cümle kuramayacaktı.

"Firuze," dedim hayal kırıklığıyla. "Firuze, sen yapma..."

"Ya sen ne bencil bir kadınsın! Hayır, sorun ne, biliyor musun? Hep böyleydin. Maalesef. Varsa yoksa kendi isteklerin, kendi arzuların! Tabii, senin tuzun kuru. Dün gece fazla mesai yapmış olmam, sabaha karşı uyumuş olmam ne kadar umurunda ki? Arama beni kızım, arama!"

"Firuze bir dakika!" diye bağırdım kapatmaması için son bir kez yalvarırken. "Şu an sağlıklı düşünemiyorsun. Lütfen beni dinle, yalvarırım güzel arkadaşım. Bak, seninle Bali'ye gittiğimiz günden beri her şey ters gidiyor. O kadın var ya, uzman diye zırvaladığın o kişi! Hayatımı değiştirmiş olabilir, Firuze. Yanlış bir dilek diledim. Nasıl olduğunu bilmiyorum, çok saçma, çok aptalca... Çok, çok tuhaf! Ama oldu. Herkes benden nefret ediyor. Konserde bana saldırdılar. Hatta şu an beni kurtaran bir adamın evindeyim, belki inanmayacaksın ama o olmasaydı bu gece sağ salim eve-"

"Ya sen ne aptal bir kadın oldun ya? Şu anlattığın saçmalıklar sana mantıklı geliyor mu? Seninle bunca zaman arkadaşlık yaptığıma bile inanamıyorum. Kendime yaptığım en büyük saygısızlıkmış meğer! Arama beni, son kez uyarıyorum. Bir kere olsun kendini değil, çevreni düşün, arkadaşım ne yapıyor diye hâlini hatırını sor. Ama nerede? Varsa yoksa senin ünlülük kaprislerin, değil mi?" Öfkeyle ekledi: "Dünya senin etrafında dönüyor çünkü."

"Bunlar senin düşüncelerin değil," dedim ağlarcasına. "Olamaz... Olmamalı. Canım arkadaşım, beni yalnız bırakma. Lütfen bir dakika daha dinle, lütfen o kadına-"

"Seni engelliyorum. Seninle işim olmaz artık, Papatya Parlar."

Son cümlesiyle sabır taşım çatlamış, ok yaydan çıkmıştı; oturduğum sandalyeden fırladım.

"Bana bak, yelloz!" diye bağırdım. "Beni dinleyeceksin! Duydun mu? Kes sesini!"

Telefonun suratıma kapanmasını beklediğim o anda her şey farklı gelişti. Çığlığım karşısında şaşırmış olan arkadaşım telefonu kapatmadı.

"Öyle yola gel!" diye bağırdım. "Evini basar, seni saçından tuttuğum gibi yerlere çalarım, Firuze. Beni kolumdan tutup enerji diye sürüklerken en iyi arkadaşındım hani? Şimdi ne oldu?"

Karşıda yine derin bir sessizlik olmasından güç aldım.

"İşine gelmedi, değil mi? Aklın bir günde mi yerine geldi, tüm bu düşünceler bir gecede mi değişti? Yemin ederim, seni boğarım!"

Öyle çok öfkelenmiştim ki yumruk yaptığım elimi ısırdım ve tekrar bağırdım, balkonda tepiniyordum.

"Bana! Hemen! O! Kadının! Numarasını! Yolla!"

"Sen ne..."

"Seni öldürürüm! Hayatıma sıçtın kızım, hayatım değişti diyorum! Allah seni kahretsin ya! Duyuyor musun? Anneme silah versen şakağıma dayayacak, anlamıyor musun?"

"Seninle daha fazla muhatap olamayacağım. Sakın evime gelmek gibi bir hata yapma, pişman olursun. Yoluna bak."

Burnumdan derin bir nefes verdim ve tehlikeli bir sesle fısıldadım:

"Arkadaşlığın batsın. O numarayı hemen gönder, sonra nereye gidersen git, defol."

Onu beklemedim ve telefonu suratına kapattım. Ellerim titriyor, göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Büyük bir risk aldığım o saniyelerdeydim. Ya batacaktım ya da çıkacaktım. Bu ihtimalin doğru olması korkunç, olmaması ve başka bir açıklama bulamadan böylece yaşayıp gitmek çok daha korkunçtu.

Saniyeler geriye aktı, içimden saydım. Beş, dört, üç, iki...

"Bir," diye fısıldarken ekrana bakıyordum.

Sayılar bitti, dudaklarım hafifçe aralanmış hâlde kaldı, nefesimi tuttum ve bekledim. Gözümü dahi kırpmıyordum, kalbim duracaktı.

Firuze numarayı mesaj attı.

"İşte bu!" diye bağırıp yumruğumu havaya salladım. "İşte bu! Şimdi benden kurtuluşun yok, kadın."

Can havliyle numarayı kaydettikten sonra hiç düşünmeden aradım. Çaldı, çaldı, çaldı. O birkaç saniye sanki bana bir ömür gibi geldi ancak açan olmadı. Bu kadar kolay değildi, elbette pes etmeyecek, peşini bırakmayacaktım!

Bir elimde sandviç, bir elimde telefonla mutfağa koştum. Kendimden beklemediğim bir maraton hızıyla adamın odasına uçtum, âdeta kapıyı kırarcasına bir kuvvetle içeri daldım.

Mışıl mışıl uyuyan zavallı adam gürültümle yataktan fırladı ve bağırdı:

"Kim o?"

Yatağına koştum ve omuzlarından tuttuğum gibi sarstım. "Benim! Kalk, çabuk gitmeliyiz! Buldum!"

Adam ne olduğunu bile anlamazken ben yetmişinci cümlemi kuruyordum.

"Kalk. Kalk. Kalk! Ne olur, çabuk ol! Buldum diyorum!"

"Alt tarafı biraz uyuyacağım dedim be kızım..."

"Enerji uzmanı yapmış," dedim telaşla. "Biz Bali'ye gitmiştik, tamam mı? Kadın *tam da gerçekleşmek üzere, bir şey dileyin,* dediğinde ben ne yapsam beğenirsin? Maymunla bakıştım! Maymunla bakışınca ne oldu peki? Aklıma maymundan farksız, takıntılı, sapık bir hayranım geldi! O gelince ne olsa beğenirsin? *Böyle sevgi olmaz olsun; şöhreti, ünü, parası batsın,* dedim."

Adam kafası karışmış hâlde beni dinlerken saçı başı dağılmış, göz kapakları yarıya kadar bile açılmamıştı.

"Anladın mı?" dedim tekrar omuzlarını sarsarken. "O yaptı! Enerji uzmanı yaptı. Numarasını buldum, kalk haydi, gidiyoruz."

Adam, "Anlamıyorum... Çok hızlı konuşuyorsun," diye bir şeyler homurdanırken dayanamadım ve onu yatağa fırlatıp üzerine çıktım.

"Bana. Büyü. Yapıldı."

"Ne?" diye gözlerini açtı, hortlak görmüş gibiydi.

"Hah, büyünün bir benzeri işte! Bunu bozmamız lazım. Anladın mı? Haydi!"

Tam da beni anlamak üzere olduğuna emin olmuşken dünyamı başıma yıkacak bir şey meydana geldi. Adamın kapısı usulca aralandı, şaşkın bir kadın nidası odayı doldurdu.

"Polat." Cümlenin devamı beni mahvetti. "Oğlum, sen misin?"

Bölüm 6:

BAZI KAHRAMANLAR PELERİN TAKMAZ

Annesi! Annesi tarafından basılmıştık! Kadın içeri girdiğinde gördüğü manzara dehşet vericiydi. Yataktaki oğlu, oğlunun üzerinde oturan ben, omzundaki kollarım, hortlak görmüş suratlarımız, üzerimde onun kıyafetleri...

Kadın, "Bismillahirrahmanirrahim," dedi.

"Anne."

Altımdaki adamın nefesini tuttuğunu karnına oturduğum için hissedebiliyordum. Ateşe değmiş gibi irkildim, adamın üzerinden fırladım ve yataktan uzaklaştım.

"Hanımefendi, çok pardon, ben hemen açıklayayım," diye atıldım.

"Oğlum," dedi kadın yeniden şaşkınca. "Bu kız kim?"

Hemen hemen elli yaş üstü her hanım teyzede görebileceğimiz ensede kesilmiş küt saçlar, yavaş yavaş kırışmaya başladığı için tonton bir hâl alan sima, şaşkınca açılmış gözler ve mütevazı bir gecelik. Kadın, oğlu gibi koyu renkli gözleriyle bana bakarken buradan nasıl kaçabileceğimi hesaplıyordum.

"Anne," dedi yeniden adam.

"Polat!" dedi kadın tekrar, bu kez sesi daha tok, bakışları sertti.

Keşke biri beni yerin dibine gömseydi, eminim o his bundan beter değildir. Ortamı yumuşatabilmek adına şaşkınlıkla adama döndüm.

"Ay inanamıyorum, ismin ne kadar şey... Şey..."

Adam bana baktı. "Ne?"

Telaşla konuşuyor, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemediğim için etrafta sallıyordum.

"Polat Alemdar gibi. Böyle duruşu sağlam!" Anne ve oğul öylece beni izliyordu. "Kalıplı," dedim beğeniyle dudağımı büzüp başımı sallarken.

Hâlâ aynı şok ifadesiyle bana baktıklarını fark ettiğim için kadına yöneldim ve açıklama yapmaya devam ettim:

"Maşallah, oğlunuzun ismi de kendi gibi pek güzel." Dudaklarımdan neler dökülüyordu böyle? Can çekişen suratımda bir gülüş peyda oldu.

"Yani inanır mısınız, adını dahi yeni öğrendim. Üstüne çıktığıma bakmayın lütfen, yoksa sizin oğlunuzla öyle bir münasebetimiz katiyen olamaz. Hani pozisyon biraz şey olduğu için aklınızda soru işareti kaldıysa ben çok mahcup-"

Polat araya girerek, "Susar mısın bir dakika?" dedi.

Kadının şaşkınlığı azalacağı yerde artmıştı! Hemen beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Hanım kızım, yanlış anlama. Açıklamayı sizden değil, oğlumdan rica ediyorum."

Ne güzel bir yaklaşımdı bu böyle?

"Siz çok iyi bir kaynana olursunuz, eminim," dedim dürüstçe.

Hislerime zincir vuramıyor, gümbür gümbür taşıyordum. Kendime gelmek için sağlam bir tokat yemem gerekiyordu.

"Anne, ben sana açıklayacağım," dedi adının Polat olduğunu öğrendiğim esmer adam, benim daha fazla ortamı germeme engel olup yeniden araya girmişti.

Yataktan hızla kalktı, saçını başını düzeltti, yakası kaymış tişörtünün önünü kapattı ve derin bir nefes verdi.

"Öncelikle bu Papatya, kendisini henüz tanıtamadım. İşler biraz garip gelişti, Papatya dün zor durumdaydı. Evinde kalmaması gereken bir an gelişti, o yüzden buraya gelmesi daha uygun olur diye..."

Annesi başını iki yana sallarken sıkıntılı görünüyordu. "Oğlum, keşke bana da haber verseydin. Misafirimizi daha münasip ağırlardık evladım, değil mi?"

"Çok haklısınız!" dedim utancımdan yerin dibine girerken. "Aslında ben de söylemiştim, bak böyle çok münasebetsiz oluyor. Anneniz uyanır Polat Bey, ne bileyim hoşnut olmayabilir. Lütfen ısrar etmeyin, katiyen kabul edemem!"

Sonra kendimi role fazla kaptırıp kolumu tuttum.

"*Bırakın,* dedim. *Bırakın lütfen! Ben başımın çaresine bakabilirim, başka bir yer bulurum. Canımı acıtıyorsunuz, anneniz uyanacak!*"

Kadın dehşete düşmüş şekilde bana bakarken tek kişilik tiyatromu sonlandırdım ve sustum. Yüzümde nazik bir tebessüm belirdi.

"Aynen böyle söyledim efendim, inanın ki dinlemedi. Ne inatmış!"

"Aslında öyle çok ısrarcı bir oğlan değildir," diye geveledi kadın ne diyeceğini bilemez hâlde.

Görev başarılıydı, avı oyalamış, kadının dikkatini epey dağıtmıştım! Şimdi oğlunun yakasına yapıştığım görüntü zihninden usul usul silinmeye başlıyordu, şaşkınlıkla şu anki hâlimi inceliyordu.

O sırada boşluktan faydalanarak çok merak ettiğim bir soruyu sordum: "Acaba oğlunuzun burcu neydi? Bir de doğum saati... Yükseleni Akrep olabilir mi? O hissi veriyor."

"Asıl senin dilin akrep!" diye atıldı Polat kendine hâkim olamayarak. "İki dakika müsaade et, kadıncağız olayı anla-

yamıyor." Sonra hemen annesine dönen adam tişörtün yakasını gevşetti. "Kendisi sahne sanatlarıyla meşgul olduğu için böyle yetenekleri var, anne."

Kadın zoraki şekilde gülümsedi. "Maşallah, ne güzel. Evladım, benim anlatmaya çalıştığım geç bir saatte gelseniz dahi beni uyandırmanız..."

Kadın sıkıntılı bir şekilde iç çekince olayın tüm suçunu adama atıp kaçma fikri daha cazip gelmeye başladı. Bu yüzden tekrar kıvırmaya çalışırken kendimi kaptırdım.

"Tabii. Onu da dedim, *bakın sabah anneniz şaşırır. Sonuçta yaşlı başlı insan, rahatsız olabilir, Polat Bey...*"

Ani bir sessizlik oluşunca ne söylediğimin farkına vardım, anne-oğul yine aynı şaşkınlıkla suratıma bakıyordu.

"Ay ben yaşlı mı dedim?"

Battı balık yan gider misali toparlamaya çalıştım.

"Tabii, siz o sırada uyuyordunuz! Ben nereden bileyim böyle güzel, bakımlı, modern..."

Kelime dağarcığımı genişletmek üzere farklı şeyler düşünürken dudağımı dişliyordum. "Efendime söyleyeyim alımlı, dipdinç görünen, çıtır..."

Polat hızla araya girdi: "Papatya, yalvarırım sus."

"Sustum," dedim başımı aşağı yukarı sallayıp ağzıma fermuar çekerken.

Kadın o sırada hâlâ elimde duran bir parça ekmeği fark etti.

"Kızım, elindeki ekmek arası domates sanırım. Hay Allah, kırıntısı odaya dökülür. Onu ben alıvereyim."

Sonra oğluna ters bir bakış attı. "Sen hanım kızımıza ekmek arası mı verdin, yavrum? Daha ne kadar şaşırtacaksın beni acaba? Ayıp!"

Polat kendini annesine karşı küçük bir çocuk gibi savundu. "Anne, ben vermedim ki!"

Gülümsedim. "Ben aldım, efendim."

Kadın hızlı ama minik adımlarıyla yanıma geldi ve ekmeği elimden aldı. Sahne giderek garipleşiyordu, evinde tanımadığı bir kadın bulan zavallı anne, kadını oğlunun vücudunun üzerinde bulmayı eminim ki beklemiyordu! Daha kötüsü tanımadığı bu kişi ona hem çıtır hem de yaşlı demişti. Yetmezmiş gibi bu manzarayla son derece alakasız olan ekmek elimizdeydi.

Buna son vermek hayatımda aldığım en iyi karar olacaktı. Öksürdüm.

"O zaman ben gideyim," dedim yapacak başka bir şeyim kalmadığında.

Kadıncağız hâlâ olanlara anlam vermeye çalıştığı saniyeler içinde bir bana bakıyor bir oğluna dönüyordu. Tatmin edici bir açıklama duyamıyordu, hâliyle şaşkın suratı giderek sıkıntılı bir ifadeye bürünüyordu. Duygularını maskelemekte iyi olamadı.

Polat, "Gitmene gerek yok," derken beni durdurmaya niyetli bir şekilde olduğum yere yöneldi.

"Kızım, sana güzel bir kahvaltı hazırlayalım. Oğlum seni pek iyi ağırlayamamış, sen mutfağa geç, biz yanına geleceğiz. Sakince konuyu anlatsın."

"Ay hiç zahmet etmeyin," dedim aynı sahte tebessümümle. "İnanın, beni çok büyük bir dertten kurtardı. Kendisi size anlatacaktır. Sağlıcakla kalın efendim, ellerinizden öperim."

Kadın bu paniklemiş hâlim karşısında hiçbir şey söyleyemedi, ben de hızlı adımlarla odadan kaçtım. Ayakkabılarım olmadığı için dışarı neyle çıkacağımı düşünürken zihnim çabucak bir çözüm üretmek için çırpınıyordu.

Telaşla az evvel çıktığım odaya döndüm.

"Efendim, yanlış anlamazsanız son bir sorum olacak."

Kadın odanın ortasında bıraktığım gibi şaşkın şaşkın dikiliyordu, bana baktığında yeniden şirinlik yaptım ve gülümsedim.

"Yanlış anlamazsanız ayakkabı numaranız kaçtı acaba?"

"Na- Nasıl evladım?"

"Benim terlik ya da ayakkabı gibi bir şeye ihtiyacım var da..."

Kadın çıplak ayaklarıma baktı. Bu saatten sonra anlam vereceği varsa bile o da kaçmıştı!

"Şey, otuz sekiz evladım," dedi.

"Süper, süper! Ben terliklerinizden birini alıyorum o hâlde, kusuruma bakmayın. İşim bitince muhakkak gönderirim."

"Al, evladım," dedi şaşkın kadın. "Al tabii, sende kalsın."

"Çok sağ olun, kaçarken Polat ayakkabılarımı çıkarmıştı da."

"Polat mı çıkardı?"

"Yanlış anlamayın, ayakkabılarımı diyorum."

Yeniden bir sıçıp sıvama durumu yaşadığımı fark edince onları baş başa bırakıp kaçtım.

Kadının terliklerinden birini ayağıma geçirdikten sonra arabamın anahtarını vestiyerde buldum ve alıp evden kaçarcasına çıktım. Apartmandan koşarak ayrılırken merdiven basamaklarını beşer onar atlıyordum.

"Ay ben ne yapacağım şimdi? Rezil oldum."

Tam arabaya koşmuş, kendimi içine atacakken yukarıdan bir ses duyuldu:

"Hey! Papatya, bir dakika! Nereye gidiyorsun? Dur!"

"Sevgilime!" diye uydurdum. "O beni aradı da... Her şey için çok teşekkür ederim!"

"Bekle," dedi Polat şaşkınca.

Koskoca adamı balkondan aşağı sarkıtmış, kendime çığırtıyordum.

"Emin misin? Ya bir terslik..."

"Yok, yok! Çok sağ ol, görüşürüz!"

Ona telaşla el salladıktan sonra kendimi arabaya attım. Aslında pek de yalan söyledim sayılmazdı, Furkan'ın numarasına ulaşamadığım için yapacağım en mantıklı şey evini basmaktı. Hem şaka bir yana, başına bir şey gelmiş midir diye endişelenmeye de başlamıştım.

"Arardı," dedim arabayı çalıştırırken. "Kesin bir şey oldu!"

Hayatımdaki herkesin hisleri tam tersine döndüğü için biraz korkmuyor değildim ancak içimden bir ses Furkan'ın her zamanki gibi bana destek olacağını, asla bana zarar vermeyeceğini söylüyordu. Ayrıca yazdığım mesaja diğerlerinin aksine *beni bir daha arama, karşıma çıkma* gibi fevri tepkiler vermemişti ki! O mutlaka beni dinler ve bir çözüm bulmama yardım ederdi. Tek sorun ona ulaşamamış olmamdı.

Öyleydi, değil mi? Tabii, tabii, öyleydi!

"Lütfen öyle olsun," diye fısıldadım korkuyla.

Arabayı hemen çalıştırdım ve az evvel tanımadığım adamın tanımadığım annesine karşı yaşadığım mahcubiyeti unutmaya çalıştım. Gaza tüm gücümle yüklenirken terlik ayağımdan kayıyordu. Büyük arabam, dar yolda lastiğinden duyulan bir çığlıkla köşeyi dönüverdi.

Her şey bir yanaydı ama bazı şeyler katlanılmazdı işte! Göz ucuyla ayağıma baktım.

"Keşke terlik yarım numara küçük olsaymış ya..."

Sıkıcı ve düşüncelerle dolu yolculuğum devam ederken yapacak bir şey bulamadığım için radyoyu açmaya karar verip kendimi daha az duyabilmeyi umarak kalan vakti geçirmiştim. Fakat bir süre sonra yine o saçma his her yanımı sardı. Yolunda olmayan şeyler vardı. Hayatımın normal akışında sürekli şarkılarımı duyduğum, hayranlarım tarafından oldukça sevildiğini bildiğim radyo kanalı, bugün önceki yayınlarından daha farklı bir yayın yapıyordu.

"Sabahtan bu yana öyle çok telefon alıyoruz ki! Evet, sayın dinleyiciler... Şimdi bir başka kişiyi Radyo Zagazuga'ya bağlıyoruz. Hazır mıyız?"

Klasik radyo efektlerinden biri olan alkış sesi duyulduktan sonra kanala bağlanan bir dinleyici heyecanla bağırdı:

"Alo?"

"Radyo Zagazuga'ya hoş geldiniz! Kiminle görüşüyoruz, efendim?"

"Allah o kadının belasını versin! Umarım ölür!"

Anlık bir sessizliğin ardından radyocu şaşkınca sordu. "Pardon, kimden söz ediyorsunuz?"

"Kim olacak, elbette Papatya denen o şarkıcı bozuntusundan söz ediyorum!"

Radyo yayınına kısa bir ses efekti girince hızlı bir müdahale yapılmaya çalışıldığını anladım. Çok geçmeden dinleyiciyi yeniden bağladılar.

"Evet, şimdi daha sakinsiniz. Düşüncelerinizi çok merak ediyoruz ancak lütfen onları bizimle sakince paylaşın, olur mu?"

Direksiyonu çevirip yol ayrımından sola dönerken kaşlarım çatılmıştı, dikkatli bir şekilde duyacaklarımı dinliyordum.

"Tamam, tamam, kusura bakmayın. Beni bağlayacağınızı düşünmemiştim, bu yüzden heyecanlandım. Size söyleyeceğim tek şey şu: O kadın asla hak ettiği yerde değil. Daha bu sabah birçok hayranla birlikte topluluklarımızda konuştuk, herkes aynı şeyi söylüyor."

Radyocu arkaya yüksek sesli bir "Aaa!" efekti ekledi, ortalığı iyice hararetlendirmeye çalışıyordu.

"Ne konuşuyorsunuz, efendim? Vallahi meraktan çatladık! Radyo Zagazuga olarak her-"

"Ay ne olabilir sizce? Elbette bu zamana kadar nasıl körkütük şekilde onu savunabildiğimizi konuşuyorduk. Hepimiz çok şaşkınız, âdeta bunca zaman basiretimiz bağlanmış. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse bu kadının işlerini desteklemez! Gerçekten buraya bağlanıp kendimizi ifade etme şansı bulmamız harika. Bunun için size teşekkürlerimi sunuyorum. Tüm PPS olarak size yaklaşık on bin kişilik bir gruptan sesleniyor olmak..."

Radyocu anlamadığı için sordu: "*PPS* mi? Affedersiniz, o da nedir?"

"Papatya Parlar Savar."

Ne? Ne savar? Beni mi savacaklardı?

"Yok artık!" dedim şaşkınlıkla radyonun sesini açarken. "Ay bunlar tarikat olmuş, imdat!"

Kadın tüm hararetiyle ve biraz gururlu, biraz da mağrur bir sesle devam etti:

"Biz binlerce, on binlerce kişilik bir grubuz. Çok yakında yüz binlere de ulaşacağız, bunun için çalışmalarımız sürüyor. Ulvi amacımız onu hak etmediği konumdan indirmek!

Bugüne kadar o konumda çok bile kaldı. Şimdi onu gerçek hayatla ve hak ettiği başarısızlıkla yüzleştireceğiz."

Radyocu çığlık attı. "İ-na-nıl-maz! Duyuyorsunuz, sayın dinleyiciler, Papatya Parlar hakkında birçok kişinin fikri ani olarak değişmiş durumda. Peki sevgili PPS üyeleri, siz bu durumu neye bağlıyorsunuz?"

Kadın hırçınca bağırdı: "Neye olacak? O şımarık tavrı, sürekli kendini bir şey zannederek ekranlarda boy gösterme çabası, bet sesiyle söylediği şarkılar ve dahası-"

"Hayır, hayır," diye araya girdi radyocu. "Bu ani değişimin söz konusu olmasından bahsediyorum, sonuçta binlerce kişilik bir hayran grubu olduğunuzu ifade etmiştiniz."

Kadın, "Eskidendi!" diye haykırdı.

"Ne kadar eski, efendim?"

"Düne kadar."

"Peki, dün sizin için ne değişti?"

Kadından bir süre yanıt gelmedi. Bu sırada yolu tamamlamış, Furkan'ın evinin otoparkına arabayı park etmiştim.

"Bilmiyoruz," dedi. "O kısım biraz belirsiz. Ama bir şekilde hepimiz aynı nefreti hissediyoruz!"

Adam, "Hmm, çok ilgi çekici," diye etkilenmiş gibi mırıldandı.

Tabii, birilerinin hayatlarını magazin malzemesi yapmak onların hiç umurunda değildi! Sanki ne olacaktı ki? Alt tarafı yine manyak bir hayran saldırısına uğrardım.

"Sebebin ne olduğunu çok merak etmiyoruz. Hislerimize güveniyoruz, konuştuğumuzda hemfikir olduğumuz ilk konu, bu kadının bu başarıları bir şekilde yalan dolanla elde etmiş olabileceği. Sesi, yeteneği, çabası asla bunlara yetecek kapasitede değil. Bu zamana kadar aldığı tüm ödüllerle il-

gili kapsamlı bir araştırma yürütmeye karar verdik. Bu sebeple tüm şirketlerle, yapımcılarla iş birliği içine gireceğiz. Edinebileceğimiz tüm bilgileri edinerek gerçekleri herkesin görebilmesi adına halka sunacağız. Emin olun, daha başlamadık!"

Nutkum tutulmuştu. Bu psikopat neler diyordu böyle?

"Hak edilmemiş başarılarımmış! Öyle mi? Yıllarca onca enstrümanı çalmayı siz öğrendiniz, şan ve ses eğitimlerini siz aldınız, konservatuar sınavlarında siz dirsek çürüttünüz, stüdyolarda siz sabahladınız. Öyle değil mi? İnanamıyorum ya, olanlara inanamıyorum!"

Hırsla direksiyonu kırdım, gaza daha çok yükleniyor olmama rağmen dikkatli sürüşüme devam ediyordum. Bu insanlar için canımdan olmaya değmezdi!

"Kulağa incelenmesi gereken sosyolojik bir vaka gibi geliyor," diye mırıldandı radyocu. "Paylaşımlarınız için teşekkür ederiz! Çalmamızı istediğiniz bir parça var mı?"

"Papatya Parlar'a ait olmayan herhangi bir şarkı."

"Elbette efendim, sağlıcakla kalın."

Adam yine değişik ve komik ses efektlerini kullandıktan sonra dinleyiciyi uğurladı. Bir süre bu konuyu yorumladı. Sahiden herkes en az benim kadar şaşkındı, hayranlarım bilinmez sebeplerden ötürü bana cephe almış, hayranım olmayan insanlarsa bana yanaşmaya başlamıştı. Dünyanın en garip olayıydı!

"İnanamıyorum, sevgili dinleyicilerimiz! Şimdi de PPS grubu üyeleri, bilmeyenleriniz için grubun açılımını Papatya Parlar Savar olarak açıklayan bu kişiler, bizi linç ediyor! Eğer tekrar ünlü şarkıcının adını anarsak ve radyomuzda şarkılarına yer verirsek bize siber saldırı düzenleyeceklerine dair tehdit mesajları atıyorlar!"

Adamın paniği gerçek olsa da durumun yarattığı kaos son derece işine gelmişti, eminim ki olayı duyan herkes bu kanalda bekleme süresini uzatıyordu. Böylece adam kazancına kazanç katıyordu.

"Sevgili PPS üyeleri, lütfen sakin olun, profillerimizi şikâyet etmeyi ve saldırı düzenlemeyi bırakın. Sizlere söz hakkı vermeye, sesiniz olmaya devam edeceğiz. Şimdi sırada yeni bir şarkımız var, huzurlarınızda *Sert Düşüş*! Keyifli dinlemeler."

"Hah!" Dedim direksiyona bir yumruk indirip. "Olaya bak, seçtikleri şarkı bile imalı bir isim taşıyor. *Sert Düşüş*'müş, onu sert tokat yapın da hepinizin ağzının ortasına bir tane çakayım, dangalak sürüsü!"

O sırada öfkeyle etrafta dolanan gözlerim parmaklarıma takıldı.

"Ay olamaz, manikürüm de gecikmiş, daha kötü ne olabilir dediğim her an beş katı feci bir şeyle karşılaşıyordum."

Söylene söylene arabadan inerken radyoya bağlanan hayranımın konuşmalarını düşünüp duruyordum. Sadece bir günde ne değişmiş olabilirdi? İnsanları bu kadar gaza getiren şey neydi? Resmen bir tarikat oluşumuna, bir örgüt diyebileceğim korkunç topluluğa doğru evriliyorlardı.

"Her saniye hakkımda bir haber mi çıktı diye bakmaktan göbeğim çatladı!" dedim kendi kendime söylenirken. "Yok işte! Yok! Sanki bir sır doğmuş ve yerin dibine girmiş. Bulamıyorum."

Çantamdan anahtarları çıkardım ve apartmana girdim. Asansöre girip sekizinci kata çıkarken adının Polat olduğunu yeni öğrendiğim adamın annesinin terlikleriyle bakışıyorduk, oradan oraya çıplak ayaklarla koşturmaktan zavallı tenim hiç olmadığı kadar yıpranmıştı. Acilen bir bakıma, rahatlatıcı bir masaja ihtiyacım vardı.

"Her şey bittiğinde kendime bakım ve masaj ısmarlayacağım, söz veriyorum."

Sekizinci katta duran asansörden indim, artık aynadaki yansımamı görmeye mecalim kalmamıştı. O yüzden kendimi hiç incelemeye gerek duymadan koridora attım. Furkan'ın dairesinin önüne geldiğimde anahtarı kapı deliğine sokuyordum.

"Ay neden açılmıyor bu?"

Birkaç kez daha zorladım ancak anahtarı çeviremedim. Öylece duruyordu, sanki sıkışmıştı. Öfkelenip tüm gücümle kapıya saldırınca minik bir *çıt* sesi duyuldu.

"Hih!" diye bağırdım. "Olamaz!"

Bundan sonra *üzerinde ne var,* diye soranlara *kem göz ve nazar var,* diyecektim. Bunun başka açıklaması olamazdı!

"Tırnağım bana bunu nasıl yapar? Hayatımdaki en önemli olaylar sıraya girecek zamanı bulmuştu. Gerçekten şaka gibi. Ühü."

Ağlamaya başlarken kırılmış tırnağıma ve sızlayan derime rağmen hâlâ kapıyı zorluyordum, nihayetinde dayanamadım ve kapıyı birkaç kez yumrukladım.

"Aç şunu Furkan, aç! Neredesin?"

Bir süre içeriden çıt çıkmadı, sonraki dakikalarda adım sesleri işitir gibi oldum. Biri mi koşuyordu? Kulağımı kapıya yaklaştırmış, duymaya çalışırken kapı aniden açılıverdi.

"Ha- Hayatım?"

Furkan nefes nefeseydi, panikle kafasından beyaz bir tişört geçirdi. Bir yandan şaşkınca bana bakıyor bir yandan da dağılmış saçlarını düzeltiyordu.

"Uyandırdım mı?" derken şüpheyle gözlerimi kısmıştım.

"Yok!" dedikten hemen sonra şüpheci bakışlarımı fark etti. "Var!" dedi.

"Ne var?"

"Var derken, uyuyordum ama uyanmak üzereydim anlamında. Kapıyı o yüzden geç açtım."

"Furkan sen telefon numaranı mı değiştirdin?" dedim konuya bodoslama dalarken.

Sonra doğruca açtığı kapıdan içeri girdim ve ellerimi hesap sorarcasına belime yerleştirdim. Bir ayağımla sabırsızca tempo tutmaya başlarken baştan aşağı onu süzüyordum.

"Bu orta yaş anne terliği de ne?" diye sorarken şaşkınlıkla ayaklarıma bakıyordu.

"*Gucci*'nin yeni sezon sınırlı üretimi," diye açıkladım.

Takdir edercesine başını salladı. "Süpermiş."

"Aptal!" dedim öfkeyle. "Sana sorduğum sorunun farkında mısın? Furkan, seni arıyorum ve numara kullanılmamakta diyor! Nasıl olabilir bu? Dünden beri bana dönmeni beklerken..."

Önüme düşen bir tutam saçı geriye atarken iç çektim. "Sana o kadar ihtiyacım olan bir anda..."

"Bebeğim!" diye bağırdı. "Tırnağın!"

Sonra bana az evvel sert bir hamleyle kırmak zorunda kaldığım tırnağımı gösterdi, bu konuda ne kadar hassas davrandığımı ve tırnaklarıma gösterdiğim özen sebebiyle fevri hareketlerde bulunmadığımı iyi bilirdi.

"Tırnağın kırılmış!" dedi dehşetle ağzını kapatırken.

Bir anda bocaladım. "E- Evet... Az önce..."

"Ben sana kıyabilir miyim? Gel buraya, gel çabuk."

Ne olduğunu anlamadığım kısa bir süre içinde beni göğsüne yatırdı. Kendimi başımı onun omzuna yaslamış, saçlarım okşanırken teselli edilmiş hâlde buluverdim.

Öyle tatlı okşuyor ve kulağıma öyle hoş şeyler mırıldanıyordu ki bir anda gözlerim doldu.

"Ay ben çok kötüyüm, Furkan, hiç iyi şeyler olmuyor..."

"Görebiliyorum, bebeğim," dedi saçıma bir öpücük kondururken. "Gel, gel haydi, şöyle geçelim."

Beni salondaki büyük koltuğa doğru götürdü, bir bebeğe gösterilen o tatlı hassasiyetle beni dizlerine yatırdı ve saçlarımı okşamaya devam etti.

"Ağla," dedi yumuşak bir sesle. "İçini dök, rahatlarsın."

"Yok," dedim burnumu çekip kendimi zor tutarken.

Saçlarımı yeniden okşadı. "Ağla kuzum, rahatla..."

Daha çok dolan gözlerimi sildim. "Yok yok, iyiyim ben."

"Ağlarsan belki rahatlarsın diye söy-"

"Ağlamayacağım dedim ya ulan!"

Bağırıp dizlerinden kalkarken aniden ağlamaya başladım. Bu kez gözyaşlarımı tutamıyor, hüngür hüngür ağlarken tırnağıma bakıyordum.

"Tüm kötü şeyler benim başıma geldi, mutlu musun? Ağlıyorum, al!"

"Ah hassas kalpli bebeğim benim, anlat haydi. Ne oldu?"

Saçlarımı okşuyor olmasına rağmen bakışlarında bir tuhaflık vardı, omzumun üzerinden kapıya doğru kaçamak bakışlar gönderdiğini fark etmem uzun sürmedi.

"Ne var orada, Furkan?"

Hızlı bir şekilde geriye dönüp kapıya baktığımda koridorda hiçbir şey yoktu. Yine de içime bir kurt düşmüştü, bu çocukta bir gariplik olduğu tartışmasızdı.

"Bir şey yok güzelim, uzan haydi şöyle dizlerime. Anlat bakalım..."

"Furkan!" diye çığırdığımda irkildi ve geriye sıçradı.

"E- Efendim, bebeğim?"

"Sana bir soru sordum, *numara kullanılamıyor* ne demek oluyor?"

Şaşkınca kaşlarını kaldırdı, ardından teslim olurcasına ceplerini boşalttı. Telefonunu çıkardı ve bana uzattı.

"Hiçbir şey anlamadım!" dedi çabucak. "Bir yanlışlık mı oldu acaba? Telefonum burada, açık işte güzelim."

"Hayır," dedim kesin bir dille. "Hata falan yoktu, bu numara kullanılamamaktadır dedi. Ben deli miyim, neden uydurayım?"

Sonra telefonumu çıkardım ve onu yeniden aradım. Şaşırtıcı bir şey oldu ve telefonu çaldı, inanamıyordum.

"Çalmaması lazımdı, bu böyle değildi. Eminim."

"Sen biraz kötü hissettiğin için yanlış mı anımsadın acaba, bilemiyorum ki hiç, güzelim..."

Koltuktan kalktım ve parmağımı ona salladım.

"Bu hiç iyiye işaret değil, çabuk ne olduğunu dökül, Furkan. Zaten canım burnumda, seninle uğraşamam ben. Çabuk!"

"Güzelim neden bu kadar sinirlenmiş? Birileri onu üzmüş, kıyamam. Gel, sana güzel bir masaj yapayım da rahatla."

Benim gibi ayağa kalktı ve omuzlarıma uzandı. Ellerini görür görmez lav sıçramış da yanmışım gibi geri çekildim.

"O telefonu bana ver. böyle gönlümü almana müsaade edemem. Sen kaç gündür neden yoksun ortalarda?"

Şüpheci tavrımın son bulmadığını gördüğü için derin bir of çekti.

"Ya ne saçmalıyorsun, Papatya? Anlıyorum, gerginsin ama bir dur istersen! Sana müsait olamadığımı söyledim ya, konuştuk!"

"Konuşmadık," dedim öfkeyle. "Öylesine bir mesaj atıp geçiştirdin. Böyle bir saçmalığı kabul etmemi beklemiyorsun herhâlde. Ya ben çok zor bir durumda olsaydım, ölüm kalım savaşı..."

"Abartma," diye araya girdi. "Sanki hiç haber vermeden arkadaşımla Bali'ye tatil yapmaya giden benmişim gibi yargılıyorsun! Bence biraz sakinleş."

"Konu benim tatilim değil Furkan, üste çıkmaya çalışma!"

"O zaman sen de alakasız şeylerle davranışlarımı çarpıtma! Geldiğinden beri şu gerginliğine, öfkeli hâline bir bak. Benim tanıdığım Papatya bu değil."

Sinirlerim iyice tepeme çıktığı için onu omuzlarından ittim.

"Hah! Tanıdığın Papatya'ya ulaşılamıyor canım, kusura bakma! İhtiyacı varken dönmediğin için bir miktar kafayı yemiş olabilir."

"Duyan da seni aylarca habersiz bıraktım zannedecek, alt tarafı iki gün iletişim kuramadık. Bu gayet insani ve doğal bir-"

"İnsanlığına başlatma," derken sözünü sertçe kestim. "Neredeydin sen? Hesap ver bana!"

Furkan çıldırmış hâlimi şaşkınlıkla izlerken beni tepeden tırnağa süzüyordu, neredeyse suçlu ben olmak üzereydim!

"Şu hâline bak, ne desem inanmayacaksın zaten, konuşmak istemiyorum."

Sonra başını iki yana salladı ve derin bir nefes verdi. O ulvi cümle dudaklarından büyülü bir biçimde dökülüverdi:

"Sen kafanda kurmuşsun, kızım."

Hah! Beyefendideki rahatlık ve pişkinlik başka kimsede yoktu, ellerini saçlarının arasından geçirip büyük, boydan pencereye doğru yürürken sıkıntılı görünmeye çabalıyordu. Nedense benim hiç inanasım yoktu!

Geriye dönüp koridora ilerlerken Furkan aniden arkamdan bağırdı:

"Dur! Dur, nereye?"

"Yatak odasına!" dedim sertçe. "Uyuyacağım."

Yalandı, karıştırdığı şey her neyse onu bulacaktım.

"Biraz dağınık bırakmıştım, beklersen toplayayım."

"Sen önce kafanı topla."

Kapıyı suratına kapattığımda onu yatak odasının dışında bıraktım. Telefonu elimdeydi, çok sık yapmayacağım bir şey yapıp kurcalamaya başladım. Kapının dışından konuşmaya devam ettiğini duyduğum için öfkem dinmek yerine arttı ve kapıyı kilitledim. Furkan daha da çıldırdı ve hiç yapmadığı bir şeyi yaparak bağırmaya başladı:

"Papatya, saçmalama! Saygısızlık yapıyorsun."

"Kes!" dedim. "Suyun ısındı."

"Sen böyle konuşmazdın, ne oldu sana? Kendine gel, bebeğim."

"Ne olduğunu merak eden dün telefonları açardı, laga luga yapma."

Kendimi tanıyamadığım bir versiyonuma erişmek üzereydim, az evvel onun kucağında tırnağı kırıldı diye ağlayan kız bensem bu kimdi? Bu bensem o kimdi? İkimiz de bensek ben kimdim?

"Sen kimsin asıl?" diye haykırdım kapıya.

"Ya ben sana bir şey mi dedim, kızım? Sakin olsana!"

Furkan kapıyı yumruklamaya devam ederken galerisini, mesajlarını, aramalarını, rehberini kurcalıyordum. Gördüğüm arama kayıtlarına göre dün gece çok sayıda yemek siparişi verilmişti. Bu çocuğun iştahı ne ara bu kadar açılmıştı?

"Bak, birileri senin sinirini bozmuş olabilir ama ben buradayım, hayatım. Duyuyor musun? Gel, konuşalım da halledelim sorunlarını."

Cevap vermedim ve araştırmaya devam ettim. Aramalarda, mesajlarda tuhaf bir durum söz konusu gibi görünmüyordu.

"Gel haydi," dedi yenide Furkan. "Kafana ne takıldıysa çözeriz."

Bir süre daha telefonu kurcaladım, içime doğan huzursuzluğu yok etmek için etrafı arayıp taradım. Benden gizlediği, buraya girmemi istememesine sebep olabilecek herhangi bir şey gözlemlemeye çalışsam da hiçbir sıkıntı görünmüyordu. Gerçekten da oda sadece dağınık bırakılmıştı, hepsi buydu.

O hâlde bu çocuk neden ortadan kaybolmuştu? Gerçekten burnuma kötü kokular geliyordu. Ya da sadece yaşadığım şeyler yüzünden paranoyaklaşmaya başlamıştım, bilmiyordum.

Odanın içindeki banyoya gidip sonra ellerimi ve yüzümü yıkadım. Soğuk su beni biraz olsun kendime getirirken derin nefesler veriyordum. Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra kapının arkasında asılı duran sabahlığımı üzerime geçirdim. Yeniden yatağa dönerken Furkan hâlâ dışarıda bekliyordu.

"Açmayacak mısın? Bana haksızlık ediyorsun."

Dayanamadım ve kapıyı açtım, pişman bakışlarla bana bakarken suçunun ne olduğundan bile bihaber görünüyordu.

"Altı dolu bir açıklama duyamadım," dedim sakince. "İhmal edildiğim bir ilişkiye ihtiyacım olmadığından eminim. Hepsi bu."

"Ben minik kelebeğimi ihmal mi etmişim? Kızmış demek, gel bakalım buraya..."

Ben sırtımı dönüp yatağa uzandığımda hemen peşimden geldi. Hemen öncesinde gardırobu açtığını ve bir şeyler aradığını işittim.

"Hava biraz serin, şunu da örtelim üzerine."

Birkaç dakika sonra üzerime ince bir battaniye örtüldü, bu bana sebepsizce kendimi güvende hissettirdi. Belki de yaşadığım tüm o korkunç şeylerden sonra ihtiyacım olan tek şey güvenli bir limanda soluklanmaktı.

"Furkan, dünden beri çok tuhaf şeyler oluyor."

Gözlerim kendiliğinden kapanırken onun arkama uzandığını, tek kolunu atıp bana sarıldığını hissettim.

"Çok yorgun ve öfkelisin. Biraz uyu, sonra hepsini çözeriz. Tamam mı?"

Tüm bunlar bir kâbus olsa ve uyandığımda Furkan, ailemi akşam yemeğine davet etse olmaz mıydı? Hayranlarım eski hâline dönse, bu saçma sapan nefret silsilesi bitse...

"Tamam," derken sesim küçük bir kız çocuğununki gibi masumdu.

Yabancı bir evde sabahlamış olmanın verdiği gerginliğin sonunda ilk kez kendini rahat hisseden vücudum bir anda

gevşedi. Sonra öyle hızlı uykuya daldım ki ne olduğunu kendim dahi anlayamadım.

Kuş tüyü kadar yumuşak yastık bana huzur vadediyordu.

Akşama doğru uyandığımda ayılmaya çalışıyor, etrafa bakınıyordum. Yanımda kimse yoktu ancak telefonumun titrediğini fark eder gibi oldum. Belli belirsiz araladığım göz kapaklarım açılmamak için direniyordu.

Ayaklarımı sürüyerek banyoya girdikten sonra kuş yuvasına dönen saçlarıma elimi daldırdım. İşler iyice karmaşık bir hâl alınca hızlı bir duşun daha iyi bir çözüm olduğunu fark edip soyundum. Yaklaşık on dakika sonra kendimi ferahlamış hissederek bornozla banyodan çıkarken elimdeki kıyafetlere bakıyordum. Polat denen adamındı ve ne zaman teslim edebileceğim konusunda bir fikrim yoktu.

Furkan'ın dolabını açtım ve kendim için buraya bıraktığım yedek kıyafetlerimden alıp giyindim. Elime gelen ilk şey straplez, pembe, simli bir üsttü; altına kombinleyebileceğim en iyi şey beyaz mini eteğim gibi görünüyordu. Kıyafetlerimi hallettikten sonra saçlarımın bir kısmını havluyla kuruladım ve kalanını nemli şekilde omuzlarımdan geriye attım.

"En azından bugün işler çözüldükten sonra açıklama yapmam gerekirse daha iyi görünmeliyim. Dünkü hâlim neydi öyle? Evlerden ırak."

Yatakta ısrarla titreyen telefona inat kafamda tüm aksilikleri gidermiş, tüm çıkmaz sokaklarda üçer beşer tur atmış, çözülmesi imkânsız görünen her düğümü çözmüş ve rahat bir nefes almıştım. Oh, ne güzeldi!

Planlarım basitti, önce o enerji uzmanı ya da bakanı olan kadına ulaşacaktım! Eğer bu rezaleti düzeltebileceği bir yol varsa birkaç dakika içinde halledebilmeyi umuyordum, eğer olay farklı bir boyuta kayarsa da ona göre bir B planı oluştu-

racaktım. İyice dinlenince kafam yerine gelmeye başlamıştı, bu derin bir nefes vermemi sağladı.

Ortalarda görünmeyen Furkan'ın mutfakta bir şeyler atıştırdığını tahmin ettiğim için uyuşuk adımlarla oraya ilerlerken ısrarla çalıp duran telefonumu açtım.

"Alo, buyurun."

"Papatya?"

Bu ses bir yerlerden tanıdıktı ancak çıkaramıyordum.

"Papatya Parlar?" diye tekrar edince mutfağa giden adımlarımı durdurdum.

"Kiminle görüşüyorum?"

"Benim, Taylan."

Birçok sahnemde gitarist olarak çalışan genç adamın sesini duymak beni çok şaşırttı. Onu en son hayatımın en karanlık gecesinde, yani dün gece görmüştüm!

"Taylan, Taylan, sensin!"

"Benim. Çok vaktim yok, önemli bir şey söylemem gerekiyor."

Koridorun ortasında öylece dikilirken erkek arkadaşım Furkan'ın omzunu görüyordum, sanırım salata hazırlıyordu. Bir yandan tıpkı benim gibi telefonda biriyle konuşuyordu.

"Ne oldu Taylan? Korkutma beni! Zaten dün geceden beri ancak toparlanabildim."

"Papatya, hiç normal olmayan şeyler var," dedi tek nefeste.

Bu çocuk öyle soğukkanlı, öyle sakin bir insandı ki telaşlı sesini duymak altıma sıçmam için güçlü bir sebepti!

"Burada ekipten birileri var. Başlarını da Yamaç çekiyor, kafaları güzel. Hiç iyi değiller, senin hakkında atıp tutuyorlar. Durum... Durum biraz kötü."

"Bunlar ne demek oluyor?"

Korku dolu sesim iyiyi çağırmıyordu, Yamaç en son dün gece baterinin sopasıyla gözümü oymak istercesine bana saldırmıştı.

"Papatya, anlamıyor musun? Senin peşine düşmüşler. Sadece Yamaç da değil, birçok kişi. Senin daha önce sahne aldığın yerde tanıştığın insanlar var, kuliste sohbet ettiğimiz, sektörden tanıdığımız... Birçok insan işte! Senin yerini öğrenmişler, geliyorlar."

"Allah'ım, sen sabır ver!" diye cırladım. "Yerimi nasıl bulmuşlar ya?"

"Sanırım magazinden. Kaç Papatya, orada kalma."

"Çok mu öfkeliler?" dedim tırnağımı kemirirken.

Fısıltıma karşı duyduğum cümle çok netti: "Ben şimdiden polisi aradım, onlardan önce gelip seni koruyabilsinler diye..."

Başka bir şey duymama gerek yoktu, bu yetmiş hatta artmıştı. Telefonu kapattığım gibi mutfakta salata yapan Furkan'ın yanına koştum.

"Tamamdır, ben birazdan aşağı iniyorum."

"Furkan, kapat telefonu, acele et!"

Sakince görüşmesini sonlandırıp bana anlamsız bakışlar gönderirken başını sallıyordu.

"Ne oldu?"

"Baskına geliyorlar!"

"Kim?"

"Son derece tehlikeli insanlar, kaçmamız lazım, Furkan."

Furkan elindeki bıçağı bıraktı ve derin bir nefes verdi, iki eliyle tezgâha tutundu ve geriye yaslandı. Bana bakarken gözlerinde yine o garip hissi görüyordum, ne düşünüyordu?

"Saçmalıyorsun artık, Papatya. Dinlenmek biraz iyi gelir diye düşünmüştüm ama öyle olmamış. Gel, yemek hazırladım. En iyisi sıcak bir çorba iç."

"Sen anlamıyor musun?" dedim göğsünü yumruklamaya başlarken. "Beni öldürecekler diyorum, aptal herif!"

Furkan birkaç adım geri çekildi ve şaşkınca bana baktı, gözlerindeki ifade bana deli olduğumu düşündüğünü haykırıyordu. Başını olumsuz anlamda sallayarak iç çekerken sıkıntılı bir nefes bıraktı.

"Papatya... Yapma, Allah aşkına! Kim, neden seni öldürsün ya? İyice hastalıklı gibi davranmaya başladın. Sen en iyisi bir süre sahneye ara ver, bu tempo sana iyi gelmedi, kızım."

Sonra beni hiç umursamadığını gösterir şekilde omuz silkti ve dış kapıya doğru yürüdü.

"Angut herif!" diye haykırdım. "İki dakika dinlesen ölür müsün? Ben iyiyim ama insanlara bir şeyler olmuş. Hepsi beni kesmek istiyor!"

"Bir siparişim vardı, aşağı bırakmışlar. Bekle, gelince bu konuyu konuşacağız."

Ben dünyamın tersine döndüğünden söz ediyordum, adam siparişten bahsediyordu!

"Açma kapıyı," dedim hararetle ellerimi sallarken. "Çıkmayalım. Kapat, kilitle çabuk. Ay ben nasıl kaçacağım buradan?"

Sonra yatak odasına koşmayı düşünüp o tarafa baktım. "Eğer dolaba saklanırsam gelenler evi ararken beni bulabilirler mi acaba?"

Furkan'ın sesi bıkkındı.

"Papatya, ben buradayım. Sakin ol artık. Kim gelecek? Gelse bile ne yapabilir?" Bana salakmışım gibi bir bakış attıktan sonra gözlerini devirdi. "Güzelim benim, dağ başında yaşamıyoruz. Haydi, bana yardım et de şu salatayı tamamla."

Cümlesini bitirdiğinde gözlerim ilk kez masadan tarafa, hazırladığı salataya kaydı.

Titrek sesimle cevabından korktuğum bir soru sordum:

"Furkan, burada neden bu kadar tabak var?"

Ayakkabılarını giydi ve kapatmak için kapıya uzandı, cümlemi işittiğinde ise son anda gülümseyerek yanıtladı:

"Annenleri davet ettim, birazdan burada olurlar. Onları görmek moralini yerine getirir diye düşündüm."

Yaptığı şeyden öylesine memnundu ki herhangi bir yanıt almaya ihtiyacı olmadığı suratından belliydi, keyifle kapıyı kapattı.

Gitti.

İnanamıyordum, hiçbir şey söylemeden kapıyı kapattı ve gitti. Ben işittiğim şeyin doğru olup olmadığıyla ilgili korkunç bir karmaşa yaşarken düşünceler beynimin içinde infilak ediyor, âdeta korkunç patlamalar yaşanıyordu!

"Ne?" dedim büyük bir çığlık dudaklarımdan koparken. "Annem mi?"

Bu, benim ölüm fermanımı imzalamaktan başka bir şey değildi.

"İyi bok yedin, aptal! Ya ben nereden geldim buraya? İnanamıyorum kendime! Bu safın beni anlayacağını, bana inanacağını nereden çıkardım ki? Benimle alakası bile yok, kendi dünyasında yaşıyor işte!"

Telaşla bir o yana bir bu yana koştururken dehşet içindeydim. Aklıma ilk gelen şey yanıma birkaç parça daha kıyafet almak oldu.

"Son koleksiyondan aldıklarımı getirseydim keşke!" dedim isyanım içimde büyürken.

Dolabı açtım ve tüm özel parçalara saldırdım, buradaki birçok kıyafet benim için tasarlanmıştı. Neredeyse hepsini hunharca kucakladım çünkü bu aptallığından sonra Furkan'ın evine yakın bir zamanda kolay kolay uğrayacağımı düşünmüyordum.

"Annemleri çağırmış! Manyak!"

Telaşla merdivene koşarken arkamda unuttuğum kıyafetleri hatırladım.

"Polat," dedim o tarafa doğru tekrar koştururken.

Adamın kıyafetlerini unutuvermiştim, diğerleri gibi onları da kucaklayıp yeniden dış kapıya koştum. Anahtar falan umurumda değildi, Furkan isterse tüm çilingirleri buraya yığıp uğraşabilirdi! Kendimi hışımla asansöre doğru atarken asansörün çoktan olduğum kata yaklaştığını gördüm.

"Merdivenden insem bana yetişirler mi?"

Düşünecek vakit yoktu, hızla karar mekanizmamı çalıştırarak aşağı koşmaya başladım. Öyle hızlı koşuyordum ki şimdiden boncuk boncuk terlemeye başlamıştım. Henüz iki kat inebilmiştim ki asansörün kapanma sesi duyuldu.

"Kapı açık. Papatya!"

Furkan âdeta tüm cihana duyurmak istercesine adımı haykırıyordu, eve doğru sesleniyor olmalıydı. Hızlı davrandım, peşime daha kolay düşememeleri için asansörü oyaladım ve her katta tuşuna basarak işleyişi yavaşlattım. Asansör muhtemelen boş bir şekilde inmeye başlarken ben de merdiven basamaklarında koşmaya devam ediyordum.

Tam nefes nefese durmuştum ki üst basamakta sınırlı üretim olan mükemmel elbiselerimden birinin düşüverdiğini gördüm! Ona uzanmak için eğildiğimde bu kez Polat'ın kıyafetleri düşecek gibi oldu.

Saniyelerle yarışırken bir seçim yapmak zorunda kalınca elbiseyi boş verip adamın kıyafetlerini sıkıca tuttum ve yeniden aşağı inmeye başladım.

"Gitti! Gitti bebeklerim!"

Buram buram erkek parfümü kokan tişört burnumun direğini sızlatırken ben ağlamak istiyordum. İki gün içinde bir kez daha ailemden kaçıyor, ölmemek için canımı dişime takmış, koşturuyordum.

"Şaka mı bu yaşadıklarım? Lütfen öyle olsun!"

Son basamağa geldiğimde kıpkırmızı olmuştum. Asansörün yeniden yukarı hareket ettiğini, yukarıdaki birilerinin belki de beni aramak için aşağı inmek istediğini fark ettim. Tam tüm gücümü dermansız kalan dizlerime vermiş, çıkış kapısına koşmak üzere atılmışken dışarıdan adım sesleri duyuldu, biri daha geliyordu.

Yoksa, yoksa diğerleri miydi?

"Kaç kişi bunlar? Kaç, Papatya!"

Kapıda kim olduğunu bilmediğim içi geri döndüm ve gördüğüm ilk boşluğa, merdiven ve kolonların arasında kalan ufak alana saklandım. Şans eseri merdivenleri kullanıp çıkmak isterlerse beni görme ihtimalleri doğabilirdi ancak asansörle uğraşacaklarını ummaktan başka çarem yoktu.

Nefesimi tutmuş, elimdeki bir ton kıyafetle kıpırtısız beklerken dış kapı açıldı ve insanlar içeri girdi.

"Emin misin?"

Bu sesi tanımamak ne mümkündü? Annemin sesiydi, normalden farklı olarak son derece duygusuz ve netti.

"Eminim, çocuk burada olduğunu söyledi. Bir an evvel yukarı çıkalım."

Cevap veren kişiyse babamdı. Fark edilmemek için hareketsizce beklerken onların asansörü çağırdığını duydum, öyle çaresizdim ki kendimi, hüzünlü bir dramada başrol verilmiş gibi hissediyordum.

Asansörü bekledikleri süre biraz uzayınca annem huzursuzca söylendi, eğilip yüzüne bakmak istiyordum ancak buna gerek kalmayacak kadar nefret dolu bir sese sahipti, yüzünde ne görecektim ki?

"Bitirelim şu işi, canımı sıkmaya başlıyor. Çocuk sorun çıkarırsa olay büyür."

Babam, annemin sıkıntılı sesine karşılık içini rahatlatacak bir tavırla yanıtladı, belki de şu an hep yaptığı gibi omzunu okşuyordu. Tek fark, rahatlattığı konu bu kez oldukça korkunçtu, beni ortadan kaldırmak hakkında konuşuyorlardı!

"Sen hiç merak etme hayatım, çocuk her şeyden habersiz gibi görünüyor. Bizi davet ederken çok rahattı, kesin olarak kızdan bu gece kurtuluyoruz."

Annem ve babamın arkamdan konuştukları şeyler karşısında sadece çığlık atmak istiyordum. Doğru duyuyordum, gerçekten çıldırmışlardı!

Asansör durduğunda olabilecek en kötü şeylerden biri oldu ve içeriden Furkan çıktı.

"Papatya, Papatya gitmiş!" dedi telaşla.

Göz ucuyla baktığımda manzara kötüydü. Furkan heyecanla etrafa bakındı, apartmanın açık kapısından dışarı koşturdu.

Annem peşinden öfkeyle çığlık attı. "Nereye gitmiş?"

Furkan'ın otoparka, arabama koşturduğunu tahmin ediyordum. "Bilmiyorum! İnsanların ona zarar vereceğiyle ilgili bir şeyler söyleyip duruyordu. Kafayı yemiş!"

Hemen ileride duran babam, anneme doğru eğildi ve önden ilerleyen Furkan'ın duyamayacağı bir şekilde söylendi.

"Allah kahretsin, yine mi kaçtı?"

Furkan her şeyden habersiz hâli ve beni delirten saflığıyla yeniden onların yanına döndü.

"Gitmemiş. Acaba yanlış mı anladım? Arabası burada, bizi yukarıda bekliyor olabilir. Çıkalım, efendim."

Annem sinsice, "Emin misin? Eğer dışarıdaysa..." diye sordu, sesindeki korkunç tınıyı benden başka kimse fark etmiyor muydu?

"Arabası burada, bırakıp gitmiş olamaz. Buyurun, çıkalım." Sonra parmağını şıklattı ve başını salladı. "Tabii, banyoya bakmayı unutmuştum."

Babam hızla onayladı ve âdeta iteklercesine herkesi asansöre bindirdi. "Çabuk çıkalım."

Hep beraber asansöre bindiklerinde dizlerim titriyordu. *Böyle feleğin, böyle çarkın,* diye başlamak istiyordum! Eğilip göz ucuyla tekrar baktığımda asansörün birinci kata çıktığını teyit edebildim, yaklaşık yedi kat daha vardı. Vaktim dardı!

"Ya Allah bismillah!"

Var gücümle koşmaya başlarken kan ter içindeydim, saçlarım dağılmış, bir kısmı enseme yapışmıştı. Eğer yukarıya ulaşıp balkondan bana bakma fırsatı bulurlarsa ayvayı yerdim. Aşağı inmeleri sadece iki dakikalarını alacaktı.

"Koş kızım, koş! Tabana kuvvet!"

Kendimi arabama attığımda kıyafetleri yan koltuğa fırlattım ve nefes nefese anahtarı taktım. Kolay kolay başıma gelmeyecek bir aksilik, her zamanki gibi o anı buldu ve arabamın çalışmayacağı tuttu!

"Hay sıçayım böyle işe! Sen kaç milyon dolar, sen kaç milyon lirasın? Sen kafayı mı yedin araba, çalış be çalış!"

Direksiyonu yumruklarken olmaması gereken bir şey daha oldu ve yanlışlıkla kornaya basıverdim.

Tüm otopark arabamın korna sesiyle inlerken annem ve babamın bu sesi çok iyi tanıyacağını biliyordum. Bittiğimin resmiydi.

"Taksi," dedim korkuyla araçtan inerken. "Bana taksi lazım!"

Kıyafetleri bir pehlivan edasıyla yeniden kucakladım ve arabadan inip koşmaya başladım. Ben siteden çıkarken apartmandan bağırış sesleri geliyordu. Can havliyle çıkışa koştum, burası çok kalabalık bir caddeye bakmadığı için kolayca araba bulamayacağımı biliyordum. Tek çare yırtınmaktı!

"İmdat! İmdat, taksi!"

Yolun ortasında elimdeki kıyafetlerle koşturuyordum, kucağımdaki parçalar birer birer yere düşerken en çok Polat'ınkilere mukayyet olmaya çalışıyordum, kan ter içinde kalmıştım.

Yeniden hızla geçen arabalara, yolun ortasına doğru atıldım. "İmdat! Durun!"

Bir tanesi insafa gelmiş olacak ki önce yavaşladı, sonra birkaç adım ilerimde durdu. Ben nefes nefese kendimi arabaya atma umuduyla peşlerinden koşarken hayatın bana yeniden kıçıyla güldüğü o an yaşandı. Arabadan bir grup genç erkek indi. Neredeyse hepsi siyah giyimli, zincir ve tasma

görünümlü kolyeli, son derece tehlikeli görünüme sahip tuhaf tiplerdi. İçlerinden birini ayırt eder etmez çığlığı bastım.

"Yamaç! Geri bas!"

"Tutun çocuklar, bu o!"

Bu defa oldukça hızlı ve sağlıklı görünen bir grup genç erkekten kaçmaya çalışıyordum ve bu savaşı kazanabileceğime olan inancım giderek azalıyordu. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak bu muydu? Koşarken bir anlığına geriye döndüğümde annem ve babamın da aralarına katılmak üzere koşturduğunu gördüm.

"Durun, Papatya'yı neden kovalıyorsunuz?"

Furkan onları durdurmak için koşarken ben tekrar önüme dönmüş, çığlıklarla boğazımı yırtıyordum.

"Allah belanı versin, Furkan! Angut, kıt akıllı, penis kafalı!"

Arkadan bir çığlık daha duyuldu: "Sonuncuyu neden dedin? Papatya!"

"Ulan o kadar hakaretten ona mı takıldın, vizyonsuz adam!"

Furkan'la laf dalaşı nefesimi daha çok kestiği için sustum ve koşmaya devam ettim. Tam köşeyi dönüp gördüğüm ilk taksi durağına kendimi atmayı planlamıştım ki oğlanlardan biri elimdeki kıyafetleri tutup beni geriye çekti.

Kıyafetlerle beraber yere düşünce fırsattan istifade hepsi birden üzerime çullandı. Yamaç, gözü dönmüş şekilde Polat'ın tişörtünü aldı ve bir anda beni onunla boğmaya kalkıştı.

"Dur!" dedim panikle. "Dur, yapma!"

Bu çocuk bana bunu nasıl yapabilirdi? Onun gruba alınması ve sahnede ismini duyurabilmesi sayemde gerçekleş-

mişti. Geçtiğimiz yıl boyunca ona her konuda öyle çok destek olmuştum ki birileri beni boğacaksa bu çocuk son sırada bile olmamalıydı! Nankör kedi, birazdan beni öldürecekti.

"Dur dedim sana!" dedim öfkeyle onu iteklerken.

Suratıma baktığında kaşları çatılmış, yüzü nefretle kasılmıştı. "Neden?"

"O tişört olmaz, o Polat'ın!"

"N- Ne?"

"Onunla boğamazsın dedim, bırak adamın tişörtünü! Onu ödünç aldım."

Anlık bir afallamayla suratıma bakmasından faydalandım ve bacaklarımı yukarı kaldırıp en hassas bölgesine bir tekme çaktım. Çocuk acıyla haykırarak geri çekilirken ben delirmiş gibi tişörte saldırıyordum. Bir yandan yırtılmasın diye çabalarken bir yandan da çekiştiriyordum.

"Dokunmayın ulan! Çekilin, dokunmayın bu tişörte! Benim değil diyorum, duymuyor musunuz?"

Konu sahiden tişörte dokunmaları mıydı, bilmiyordum ancak içimde kazanlar kaynıyordu, hissediyordum. Bir volkan misali lavlar yükseldi ve püskürtme anı korkunç bir hızla meydana geldi. Kendimden beklenmeyecek bir hareket yaparak tişörtü elimde Uzak Doğu dövüşçülerinden hâllice bir profesyonellikle kıvırıp kırbaç hâline getirdim. Sonra önüme gelene sallamaya başladım.

Tişört birinin suratında *şak* diye patladı.

"Ahh! Yandım!"

Böylece düşmanlardan biri daha elenmişti. Fırsat bu fırsat diyerek etrafımda tüm gücümle dönmeye, dört bir yanımı saran bu düşman ordusuna karşı elimde kıvırıp silah hâline getirdiğim tişörtü kırbaç gibi şaklatmaya devam ettim.

Bir süre sonra olaya kolayca adapte olduğum için herkesi kırbaçlıyordum.

"Gel ulan! Sen de gel! Yavşak, demek beni boğacaktınız!"

Sallıyor, vuruyor, kızartıyor, üzerime koşan bir başkasını gördükçe daha da gaza gelerek atılıyordum. Aralanmış dudaklarımdan öfkeli nidalar yükseliyordu.

Birkaç dakika sonra satanist kılıklı çocukların hemen hemen hepsinin suratını kızartana kadar dövdüğüm için benden uzağa kaçmışlardı. Acısı azalan olursa üzerime koşuyor, suratını yeniden insafsızca yaktığım ve acımasızca vurduğum için hiçbir şey yapamadan yığılıyordu!

Gaza gelmiş hâlde haykırdım.

"Annemle babam nerede? Çekilin, onları da döveceğim!"

Fırsattan istifade bana saldırmak için hazırda bekleyen babamın üzerine koşup bir kırbaç da onun sırtına indirdim. İçimin yağları erimişti!

Adamcağız korkuyla geriye sıçradı. "Amanın!"

"Ekrem!" diye bağırdı annem. "Ekrem, buraya gel!"

"Kaçma, anne! Sıra sana da gelecek!"

Onlarla mücadele ederken nefes nefese kalmış hâlde burnumdan soluyordum. Saçlarım her yana dağılmış, burun deliklerim göğsüme yetmeyen solukları daha iyi alabilmek için genişçe açılmıştı. Dudaklarımı ısırıyor, dişliyor, çığlıklar atarken âdeta bir patlama yaşıyordum.

Belki de dün geceden beri olan tüm saçmalıkların acısını çıkarıyordum.

Kırbacı yiyenlerden biri, "Yapma!" diye haykırınca bu sefer ona musallat oldum.

"Siz neden yaptınız ulan? Benim ne suçum vardı, ben size ne yaptım? İki gündür beni öldürmeye çalışıyorsunuz! Kafayı mı yediniz? Gel, gel, kaçma! Nasıl oluyormuş?"

Elim iyice alıştığı için sağa sola rastgele darbeler savuruyordum, bu sayede kendime güvenli bir alan yaratabilmiştim.

İki günde hayatın ne kadar saçmalaşabilir, deseler böyle bir sahneyi hayal bile edemezdim; nefes almak kadar doğal bir aktivite sırasında dahi kameralara yakalanmaktan korkan ben, şu anda yolun ortasında annem ve babamı kırbaçlıyordum.

Yolun ortasında annem ve babamı mı kırbaçlıyordum?

Tam tişörtü kaldırmış, yeterince akıllanmadığını düşündüğüm anneme bir darbeyle daha saldıracakken kolum havada kalıverdi, biri beni sıkıca tuttu.

Kimdi bu?

O ilahi cümle duyuldu: "Ne yapıyorsun sen?"

Göklerden gelen bir karar mı vardı? Başımı usul usul kaldırdım, bileğimi kavrayan güçlü elin sahibine baktım. Göz göze geldiğimizde kalbim durur gibi oldu.

"Polat!"

Bölüm 7:

BAZI AYDINLANMALAR ACIDIR

Adı, şaşkın bir nida ile dudaklarımdan fırladığında o, her zamanki şaşkınlığının esiri gibi görünüyordu. Bakışlarında hem bir tedirginlik hem de sertlik seziyordum. Önce bana tepeden şöyle bir baktı. Saçım başım dağılmıştı, kıpkırmızı olduğumu biliyordum. Gözü elime doladığım tişörtüne değdi, sonra üzerimdeki tozpembe, sim detaylı straplezde ve cepleri ışıltılı kot şortumda dolaştı. Gözleri en aşağı kaydı.

Son dokunuş, annesinin terlikleriydi.

"Modaya yön vermeye devam ediyorum," diye mırıldanırken başka bir açıklama bulamıyordum.

Polat ne diyeceğini bilemez hâlde dudaklarını açıp kapattı, sesli bir nefes verdi.

"Herkesi dövmüşsün!" derken cümleyi nasıl toparlayacağını bulamıyor gibiydi.

Yere serilmiş olan insanlara baktı, hepsi acıyla bir yerlerini tutuyor, inliyordu. Oh olsun!

"Onlar bana saldırdı!" diye savunmaya geçmiştim ki hemen koluma yapıştı.

"Gidiyoruz, çabuk ol." Göz ucuyla yan tarafa baktı. "Annen ve baban bile burada!"

Hışımla onlara döndüm, birbirlerini yerden kaldırmaya çalışıyorlardı.

"Onlar eksik kalır mı?" diye çirkefleştim öfkeyle. "Bana zarar verebilecekleri hiçbir fırsatı kaçırmazlar!"

Biz hararetli konuşmamızın tam ortasındayken Furkan hiç ummadığım bir anda olaya dâhil oldu.

"Papatya, bu adam kim?"

Sonra Polat'ın beni sımsıkı tutan eline baktı, gözleri bir süre orada takılı kaldı. Benden bir açıklama bekliyordu ancak daha çok beklerdi!

"Sana diyecek bir şey yok! Elin adamı iki gündür beni koruyor, sen iki kelime etmeme müsaade etmeden canımı hiçe saydın."

Dudaklarımı nefretle büzdüğümde Furkan şoka uğramış hâlde yolun ortasında kalıvermişti.

"Delirdin mi sen?" dedi aynı öfkeli tavırla üzerime yürürken. "Olanlardan haberim mi vardı? Eveleyip geveleyip duruyorsun, insan böyle bir olayı ilk anda anlatır! Ailen dâhil herkes seni öldürmeye çalışıyor ve benim bundan henüz haberim oluyor."

"Bana bak!" dedim ben de onun gibi üzerine yürürken. "Adam olsaydın da peşime düşseydin o zaman! Olayı anlatacakmışım. Sana ulaşabildik mi, paşam? Şimdi karşıma geçip beni suçlayamazsın!"

Arka tarafımızda bir kıpırdanma oldu, yerde yatan kişiler yavaş yavaş toparlanmaya başladılar. Furkan'la tartışmamız hiçbir sonuca bağlanmadı çünkü Polat, beni yeniden bileğimden tuttu ve kendine çekti.

"Hemen arabaya geçiyorsun. Başına daha fazla bela alacaksın."

Yanıt vermeme müsaade etmeden beni arkada park edilmiş olan siyah arabaya götürdü, Furkan arkamızdan bağırmaya devam ediyordu, canına susamıştı! Polat bir anlık fevriliğiyle geriye döndü ve gür sesiyle ona doğru celallendi.

"Kes ulan sesi! Kız gereken cevabı verdi. İşine bak."

Sonra hiçbir şey olmamış gibi önüne döndü ve birkaç büyük adımda arabaya ulaştı. Ön kapıyı açtı ve benim için tuttu.

"Teşekkür ederim," derken beni kurtarma rekoru kırmaya ant içtiğini düşünüyordum.

"Öyle bir ant içmedim, sadece sen tehlikeye bodoslama dalıyorsun. Bana başka çare kalmıyor."

"O kısmı sesli mi söyledim?"

Kapıyı kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçti ve önümüzdeki onca insanı bırakıp gaza bastı. Bu sırada yerdekilerden birkaçı, genç oğlan takımından olanlar, peşimizden koşmaya ve arabaya saldırmaya çalıştı.

"*The Walking Dead* yasaklanan sezon," diye mırıldandım. "Başıma bunlar da mı gelecekti?"

Polat kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi öfkeyle araya girdi: "Sen kafana göre evden çıkıp gidersen başına her şey gelir! Arkandan seslendim, o kadar bekle dedim, değil mi? Bir bildiğimiz var ki konuşuyoruz."

"Ya ben erkek arkadaşımın böyle bir angutluk yapacağını nasıl bilebilirdim sence?" diye sordum masumca.

Bana bakmadan homurdandı: "Tipinden belli."

Şaşkınlıkla kirpiklerimi kırpıştırdım, ne demişti o?

"Furkan'a laf soktun," diye mırıldanırken sözümü kesti:

"Sadece onunla kaldığıma dua etsin."

Sonra bana tehlikeli bir bakış attı. "Annenleri o çağırdı, değil mi?"

Şaşkınlığım giderek büyüyordu. "Evet ama sen nereden biliyorsun?"

Bir süre yanıt vermedi. Arabayı hızlı kullanıyor, yüreğimi ağzıma getiriyordu. Dikiz aynasından şöyle bir kontrol edip takip edilmediğimizi anlayınca yeniden bana döndü.

"Sen çıkar çıkmaz peşinden geldim. Belki doğru değildi ancak seni takip ettim. Arabayı sokağın başına park ettim ve bekledim."

Duyduklarımla şaşkına dönmüştüm. "Sahiden mi?"

Sakince başını salladı. "Her yer bu kadar tehlikeliyken kendini göz göre göre riske atmana müsaade mi etseydim? Mecburen o kaldırım kenarında vakit geçene dek..."

Sonra gözlerini kıstı ve bir şey hatırlar gibi başını sola yatırdı. Ağzını açtı, sonra kapattı. Ne olduğunu bilmesem de geçiştirici bir ses tonuyla konuştuğunda kıllandım.

"Annenler geldiğinde bu çocuk balkondan eğilmiş, onlara sesleniyordu. Sonra anladım."

"Aaa!" dedim şaşkınca. "Hiç görmedim seni, ben de deli danalar gibi koşturuyordum. Söyleseydin ya geldim diye..."

"Ne olduğunu anlamadım ki!" diye ikaz etti. "Bir saniye önce peşinde olan adamları bir saniye sonra sen dövüyordun! Baktım, babana da saldıracaksın, hemen indim arabadan."

Saçımı geriye atıp elimle yüzüme hava yaptım. "Bakma sakin durduğuma, az kalsın işim bitiyordu vallahi."

Polat bana yandan bir bakış attığında beni inandırıcı bulmadığını hissettim.

"Daha çok sen onların işini bitirmiş gibiydin," derken bu her zaman başımıza gelen bir şeymiş gibi bir sohbet havasındaydı.

"Orası öyle," dedim elimle yüzümü yelpazelemeye devam ederken. "Ama buna mecbur kalmasaydım yapmazdım. Kendileri kaşındılar! Baksana, zaten tırnağım da kırıldı, moralim çok bozuk."

Aracı kullandığı için tırnağıma bakamasa da beni dinlediğini bildiğimden kendi kendime konuşmaya devam ediyordum:

"Bu olayların ortasında da söylenecek şey değil ama güzellik merkezinden randevu almam gerekiyor. En geç yarın gitmeliyim. Geciktim, bakımlarımı yapmazsam gücümü koruyabileceğimi sanmıyorum."

Adam bir başka sokaktan dönerken işi gücü bırakmış, bana şaşırmakla meşguldü. İşittiklerine inanamıyordu, biliyordum. Herkesin anlayabileceği bir mantalitem olduğunu iddia edemeyecektim. Ancak bir tırnak bakımı ruhumun yaralarını sarardı.

"Sırası değil," dedi Polat sakin sakin. "Onu da hallederiz. Önce tırnak değil, can güvenliği."

Arabayı park edince nereye geldiğimizi sormayı akıl edebildim ve camdan dışarı kafamı uzattım.

"Sakın eve geldiğimizi söyleme. Annene rezil oldum!"

"Kimseye rezil olduğun yok, annem öyle bir insan değil." Başıyla ileriyi işaret etti. "Burası da evim değil. Geç haydi."

Duyduğum şeyler beni rahatlatırken tedirginlikle arabadan indim. Hava iyice kararmıştı, küçük bir lamba geldiğimiz yerin girişindeki ağaca asılmış, etrafa zayıf bir ışık yayıyordu. Gördüğüm kadarıyla küçük bir pansiyona gelmiştik, burası şehrin daha önce ziyaret etmeye gerek duymadığım sessiz bir bölgesiydi. İyice bastırmaya başlayan karanlığa rağmen sağıma soluma bakınıp çevreyi inceledim. Etrafta başka konaklama yeri görünmediği gibi küçük pansiyonun etrafını da uzun, sık ağaçlar sarıyordu. Seçim hakkım olmadığını bilerek Polat'ın peşinde ilerlemeye başladım, içimdeki kuşku tohumları kendini göstermeye başlamıştı bile.

Onun ayakkabılarına bakarak adımlarını takip ederken endişeyle sordum:

"Burası neresi? Ya onlar da beni öldürmeye..."

İçeri girmeden durdu, ben de adımlarımı durdurdum. Usulca geriye döndü ve karanlıkta yüz yüze geldik. Şimdi

bahçenin tam ortasındaydık. Uzun boyuyla bana tepeden bıkkın bir bakış attığını yakaladım, yataktan fırlamış ve peşime düşmüş olduğu için dağınık kalan koyu renk saçlarını alnından geriye attı. Şöyle bir nefes verdi, gözlerini kıstığında uzun kirpikleri bakışlarındaki gerçek ifadeyi gizledi.

"Seni neden öldürsünler?" diye sorarken sakindi. "Açıklayamadığın bir sebep..."

Sözünü heyecanla kesip atıldım: "Enerji! Enerji yüzünden!"

Polat sustu, düz bir çizgi hâlinde gerilen dudaklarından tek kelime çıkmadı. Söylediğim kelimeyi tartıyordu, bense karşısında ışıltılı kombinim, uzun dalgalı saçlarım, annesinin çılgın terlikleriyle dikilmeye devam ediyordum.

Heyecanla anlattım:

"İnanılmaz bir olay ama sadece bir dilek dileme hakkım vardı. Ben de takıntılı bir hayranımı anımsadığım için o an yanlış bir şey diledim, yani aslında bence çok yanlış bir tarafı yoktu ama... Dilek yanlış tarafa uçtu!"

Kaşlarını çattı. "Dilek yanlış tarafa mı uçtu?"

"Ben uçtuğunu hayal ettim, sen adına ne diyorsan de. İnsanların beni bu kadar sevmemesini... Hatta şey, sevgilerinin yerin dibine batmasını dilemiş olabilirim." Sonra şüpheyle gözlerimi kıstım. "Sanırım harbiden de yerin dibine battı."

Bir süre sessizce beklediğimizde Bali'deki o geceyi yeniden yaşadığımı hissettim. Sanki tam da şimdi adada, denizin kıyasında, gözlerimi kapatmış bekliyordum. Kadının yumuşak sesi kulağımı okşuyor, ne yapmam gerektiğini mırıldanıyordu.

Polat sessizliği keskin bir şekilde bozdu.

"Hayatımda duyduğum en saçma teori."

Nasıl olurdu? Yaşadığım bunca absürtlük varken olaylara getirebildiğim en mantıklı açıklamayı mı saçma buluyordu?

"İnan bana," diye atıldım panikle. "Konser anında tüm hayranlarımın aniden bana saldırmalarını nasıl açıklıyorsun? Çünkü hepsi beni seviyordu! Sosyal medyadaki binlerce yorum... Hepsini detaylı şekilde inceledim; gün, saat, dakika, saniye... İşin tuhafı dileğin tuttuğu yetmemiş, bana kolaylık olsun diye formülü tersine de çevirmiş. Eskiden beni sevmeyenler şimdi benden hoşlanıyor olabilir!"

Polat artık diyecek pek bir şey bulamıyormuş gibi başını salladı, adam benimle buluştuğu her seferde öncekinden daha çok şaşırıyordu.

Şimdi de ona sihirli bir şey anlatıyordum...

"Daha mantıklı bir açıklama bulabileceğimize inanıyorum," dedi sakince. "Bu olası görünmüyor. Şimdilik sakin kalıp düşünelim." Sonra kendinden emin şekilde başını salladı. "Ve seni güvende tutalım. Evet, tek önceliğimiz bu."

Bana inanmadığını bildiğim için başımı iki yana sallayıp mırıldandım:

"İnsanüstü bir şey gibi geliyor, farkındayım ama olan bu. Geceden beri süreci yakın takipteyim, özellikle sosyal medyadaki mesajları görmüş olsaydın ne dediğimi gerçekten anlardın. Hatta şu işe bak! Ailem bile dileğin etki alanına dâhil olmuş. Düşündükçe kafayı yiyeceğim." Sonra ekledim: "O enerji uzmanı kadını da yakalayacağım! Beklesin, ilk işim yakasına yapışmak olacak. Aslında sabah odana daldığımda senden bunun için yardım isteyecektim."

Son sözlerimi duyduğundan bile emin değildim, beni geride bıraktı ve pansiyonun girişine doğru ilerledi. Kapıyı açıp benim için tuttuğunda geçmem için bekliyor, bense kıpırdamıyordum.

"Gel, içeride konuşuruz."

"Oraya hayatta girmem!"

Sabır dilercesine başını kaldırıp gözlerini kapattı. Sonra tekrar bana döndü.

"Seni öldürmeyececkler."

"Nereden biliyorsun?" dedim inatla. Bunu kim garanti edebilirdi? Dikleştirdiğim çeneme, belime yerleştirdiğim ellerime baktı.

"Çünkü seni tanımıyorlar!"

Alaycı bir gülümseme dudaklarımda peyda oldu.

"Hah! Yine başladık mı aşağılama seansına, beyefendi? Benim insanlar tarafından dinlenecek vasıfta biri olmadığıma öyle inanıyor, şarkılarıma öyle saçma bir gözle bakıyorsun ki..."

Cümlemi kesti: "Ondan bahsetmiyorum, seni tanımıyorlar."

"Herkese hitap edebilme kapasitem olmadığını daha güzel ifade edemezdin! Sana bir şey diyeyim mi? Seninle gelmekle hata ettim! Evet, beni kurtarıyor olabilirsin ama kabasın. Ka-ba-sın! İçinde farelerin oynaştığına emin olduğum bu eski pansiyona da girmiyorum, hem neden sana güvenecekmişim ki? Benden-"

Polat bir anda sabrı tükenmişçesine bağırdı: "Seni tanımıyorlar! Sus artık be kadın!"

Bu bende ters etki yarattı. Üzerine doğru hızla yürüyüp onu omuzlarından ittirdim ve haykırdım: "Sen bana bağıramazsın!"

"Sen de bağırıyorsun!" diye bağırdı.

"Önce sen bağırdın," diye çemkirdim. "Ne zannediyorsun kendini?"

"Başını belaya sokmakta usta bir bebeğin bakıcısı!" diye küçümsedi öfkeli bakışlarla.

Buruşturduğu suratına baktım ve boyuna yetişmek için kafamı koparcasına yukarı kaldırdım.

"Senden bakıcılık isteyen olmadı, bana bu tavırla-"

Aniden beni omuzlarımdan tuttu ve tam karşısında sabitledi. Omuzlarıma yerleştirdiği avuçları tenimi kaplamıştı, parmaklarını canımı acıtmayacak şekilde sıktı. Bu, zarar vermekten çok kendime gelmem için yaptığı bir uyarı gibiydi. Gözlerime baktı ve sakince konuştu:

"Yalvarırım, sus. Çenenin gücünü hafife aldığım için üzgünüm."

Sustum. Nefes nefese kalmıştım, göğsüm hızla inip kalkarken ona bakıyordum, çenemi indirmediğim için yüzlerimiz birbirine çok yakındı, güçlü ellerinin baskısını omuzlarımda hissediyordum.

Yüzüme fısıldadı.

"Buranın sahibi seksen beş yaşında. İstese de seni tanıyamaz."

Tam ağzımı açmıştım ki parmağını kaldırdı ve usulca dudağıma bastırdı. "İşitme cihazı kullanan bir dede," diye tane tane açıkladı.

Dudaklarımdaki parmağının baskısı susmama yetti, aynı zamanda cümleleri de... Demek o yüzden bu konuda böylesine ısrarcıydı.

Yine de yediden yetmişe herkese hitap edebildiğime inanıyordum. Ama bunu söyleyerek konuyu uzatmak istemedim. Onun yanındayken risk altında olacağımı zannetmiyordum.

Tamam dercesine başımı salladım ve dudağımdaki parmağını indirdim. "Anladım."

Geri çekilmeden önce son bir kez bakıştığımızda yeteri kadar güvenip güvenmediğimi anlamaya çalışıyordu, derin bir iç çekti ve diğer elini omzumdan ayırdı. Yakın teması karşısında hareketsiz beklesem de tepki vermemek ve sakin kalmak için kendimi zorluyordum.

"Terliğin," dedi.

"Annenin terliği," diye düzelttim.

Başıyla arkamı işaret etti. "Koşarken terlik çıktı."

Hararetli konuşmam yüzünden ayağımdan çıkan terliği fark etmediğimi görünce sekerek arkaya koştum. Terliği dikkatle giydikten sonra saçımı savurup önünden geçtim.

"Tamam, hallettim. Gidelim."

Sanatçı ruhumdan ödün vermeyerek ve ayağımdaki annesinin değil de Gucci'nin sınırlı üretim terliklerinden biriymiş gibi hissederek çenemi dikleştirdim ve küçük pansiyonun girişine doğru model yürüyüşümle ilerledim.

Arkamdan bakakaldığını bilsem de aldırmadım, az evvel tuttuğu ahşap kapıya işaret parmağımla dokundum.

"Selamlar," diye seslendim merakla etrafa bakarken.

İçeride karanlık sayılabilecek bir hava vardı, oralardan bir yerlerden cılız bir ses duyuldu.

"Aleykümselam, yavrum."

Bastonuyla bize doğru ağır ağır ilerleyen yaşlı adamı görünce Polat'ın neyi kastettiğini daha iyi anlamaya başladım. Bu adam değil beni tanımak, neredeyse kendisini hatırlayamayacak bir yaştaydı.

"Ne istemiştin, evladım?"

Adamın boğuk ve titrek sesine karşılık aniden, "Saklanmak," deyiverdim.

Yaşlı amcayla bir süre anlamsızca bakıştık. Polat hemen ardımdan kapıdan içeri girdi ve olaya çabucak dâhil oldu.

"Burhan amca, nasılsın? Ben geldim."

Amcanın gözü kulağı açık değil gibi dursa da Polat'ı görünce *maşallah* dercesine şöyle bir tepeden tırnağa süzdü, heyecanla bastonunu kaldırdı.

"Heyt, benim oğlan! Hoş geldin."

"Hoş buldum," derken Polat da çok sevinmiş görünüyordu. Uzanıp adamın elini öptü, sonra sıkı sıkı sarıldılar. Nasıl olduğunu sormayı ihmal etmedi, adam onu iyi duyamadığı için kulağına eğilerek konuşuyordu.

"Bu da senin hanım mı?" diye sordu amca.

Polat başını salladı. "Yok, bir arkadaş. Burada kalması lazım."

"Lazımlığa mı yapıyor? Hay evladım, geçmiş olsun."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Yok amcacığım, ne lazımlığı? Normal tuvalete yapıyorum sizler gibi."

"Üzülme, kızım," dedi amca *geçmiş olsun* dercesine başını sallarken. "Hepimiz fâniyiz. Dünya hâli, olacağına varır işte."

"Bize birkaç gün kalabileceğimiz bir oda gerek," diyen Polat, bu kez daha yüksek sesle araya girdi.

Kelimeleri bastırıyor, anlaşılması için vurguluyordu. Amca birkaç dakika sonra ancak idrak edebildi. "Var oğlum, var."

"Bu amcanın torunu falan yok mu bir yerlerde?" dedim etrafa bakınırken. "Bizim işi iki dakikada hallediverirdi."

Bu gidişle yarın sabaha rezervasyon işini ancak hallederdik, amcanın bizi duyacağı yoktu.

"Yalnız," dedi Polat kısık bir sesle. "Kimsesi yok. Burası da eskiden eviydi, eşi vefat etti. Durumu olmadığı için iki odasını pansiyona çevirdi."

Duyduklarımla şaşkına dönerken bir Polat'a bir yaşlı amcaya bakıyordum, kamburu çıkmış adam daha iyi duymak için bize eğilmiş, bekliyordu. Elindeki bastonu kırışmış eliyle sıkıca tutarken biraz da titrediğini fark ettim.

Sanki kalbime bir bıçak saplanmış gibi bağırdım.

"Dedem!" Koşarak yanına geçtim, elinden sıkıca tutarken onu kapı ağzına yerleştirilmiş misafir koltuğuna oturttum. "Ay dedem benim. Dedeciğim!"

"Söyle, evladım," dedi amca çenesi titrerken.

Daha fazla dayanamadım ve bir anda kendimi bırakıverdim.

"Ben sana kıyamam, minnoşum benim ya," derken hüngür hüngür ağlamaya başladım. Polat ayakta öylece kalakalırken ben dedeye sarılıyor, sırtını okşuyordum.

"Canım dedem, dedeciğim. Ne güzel bir yüreğin var, hızır gibi yetiştin bize. Pansiyonundaki odayı geçtim, kalbinin bir odası da yeter bana."

Amca, Polat'a doğru başını kaldırıp boğuk sesiyle sordu: "Hanımın şair mi, evladım?"

Polat şaşkına dönmüş hâlde gözyaşlarını silen bana bakarken başını sallıyordu.

"Onun gibi bir şey, Burhan amca. Odanın anahtarını verir misin?"

Burhan amca, benimle bir süre sarmaş dolaş ağlaştıktan sonra ağır ağır kalktı ve bize oda anahtarlarını verdi. İşi sağlama almak için tüm risklere karşı tetikteydik. İki odayı da biz aldığımız için burada bulunma ihtimalimiz azalıyordu.

"Tanınmış otellerden birine götürseydim hemen bulunurdun," diye açıklama yaparken sesi temkinliydi, beraber gıcırdayan merdivenleri çıkıyorduk.

Önden o ilerlerken, yanına sığacağım genişlik olmadığı için arkasından onu takip ediyordum.

"Böylesi daha iyi oldu," diye mırıldandım hüzünle. İçli bir hıçkırık dudaklarımdan kopuverdi. "Burhan amcaya da bir yararımız olsun. Ah kahpe dünya ah..."

"Ağlama artık," dedi Polat son basamağı çıktıktan sonra. "Yapacak bir şey yok. Hayat bu."

"Ben böyle hayatın-" diye hararetle başlayacakken kaşlarını çatmasıyla sustum.

Gözyaşlarımı sildim ve ışığı yok denecek kadar az olan karanlık pansiyonun küçük holünde ona baktım. Derin bir sessizlik oluştu ve birbirimize bir adımlık mesafede karşı karşıya bekledik.

Gözüyle arkamdaki kapıyı işaret etti.

"Burada güvendesin."

Usulca başımı salladım. "Bir süreliğine."

Karanlıkta büyüyen göz bebeklerine odaklandım, koyu renkli irisleri neredeyse seçilmiyordu. Dikkatli bir şekilde birbirimizi inceledik, bir süre önceye kadar son derece ışıltılı bulduğum ancak artık o kadar da çekici gelmeyen kombinimi incelemeye başladığında yalnızca gözlerini hareket ettiriyordu.

"Bir gün parlak elbisenin içinde olup diğer gün annemin terlikleriyle olman çok komik."

Dudağının ucu kıvrılır gibi olduğunda gözlerimi kıstım.

Duymaya alışık olduğum cümleler listesi şöyleydi:

"Elbisenin içinde çok iyi görünüyorsun."

"Bu şahane makyajı hangi makyöz yaptı?"

"Saçın harika görünüyor, çok parlak."

"Bu ünlü markanın sınırlı üretim parçası değil mi? Sana çok yakışmış."

"Çekici bir kombin."

"Bu gecenin yıldızı sensin, bize bir poz daha ver."

Peki ya şimdi işittiğim şey neydi? *"Annemin terlikleriyle olman çok komik."*

"Öyle mi?" derken afalladığımı belli etmemeye çalışarak gülümsüyordum.

Bozulduğumu fark ettiği için sırıtışı büyüdü. "Sence değil mi?"

"Haklısın." Diyecek başka bir şey bulamadığım için odayı işaret ettim. "Burada birkaç gün kalacaksam kıyafete ihtiyacım olacak. Seninle önce şu enerji bakanını bulur, sonra da alışverişe gideriz."

Yapacaklarımızı çabucak sıraladıktan sonra odaya doğru ilerledim. Arkamdan merakla seslendi:

"Enerji bakanına mı gitmemiz gerekiyor?"

"Uzmanı," diye düzelttim. "Karıştırıp duruyorum."

Adam bıraktığım yerde kafası karışmış şekilde bana bakıyordu. "Enerji uzmanı da nedir?"

Elimi *boş ver* dercesine salladım. "Başta ben de inanmıyordum. Kulağa sıra dışı ve saçma geldiğini biliyorum ama bak, ne hâldeyim? Kadının *işte şimdi tam sırası,* dediği an yanlış dileği diledim diye bok yoluna gidiyorum."

"Bu bahsettiğin..."

"Evet, evet, şu inanamadığın öykü. Her neyse, kadının numarası bende var. Arayıp halledeceğim."

Konuşmasına pek fırsat vermediğim için şaşkın şaşkın bakıyordu, dağınık saçlarını işaret ettim.

"Sabah uykunu böldüğüm için üzgünüm. Sen biraz kestirebilirsin, ben de o sırada gereken planlamaları yapacağım."

Yanıtının bir önemi olmadığını fark etmiş olmalı ki uslu bir şekilde başını salladı, koskoca adamı kendi peşimde palyaçoya çevirmiş olduğuma inanamıyordum. Dışarıdan bakıldığında ne de kalıplı, duvar suratlı, ciddi bir hâli vardı.

Oysa birkaç saate benimle enerji uzmanı avına çıkacaktı...

Pansiyonun küçük bir kutuya benzeyen odasına girdim ve arkamda bıraktığım adama masum bir şirinlikle el sallayarak kapıyı usulca kapattım.

Son gördüğüm, karanlığa terk ettiğim silüetiydi. Sahi, neden tüm bunlara rağmen boş verip gitmemişti? Garipti ancak düşünecek daha önemli şeyler vardı.

"Haydi, kızım. Çöz bu işi!"

Vakit gecenin dördünü geçerken etrafta en ufak bir ses duyulmuyordu. Yatağa uzanmış, beynimin hayatta kalan son hücreleriyle planımın üzerinden geçiyordum. Bunu yaparken neredeyse duyulmayacak bir sesle, çok yakınımda biri varmış da üzerime atlayacakmışçasına fısıltıyla konuşuyordum.

"Her şeyin başladığı tarihi belirledik," dedim zamanı yeniden gözden geçirirken. "Yine de anlamlandıramadığım bazı noktalar var, bunları da birkaç gün içinde anlamış olurum. Şimdilik yardım edebilecek tek kişi o kadın, enerji uzmanı."

Saatlerdir aramalarıma dönmeyen kadını yeniden aradım, telefon numarasının ona ait olduğunu çok iyi biliyor-

dum ancak benim numaramı tanımasının ihtimali yoktu. Öyleyse neden açmıyordu?

Umudumu kestiğim o zulüm dakikaların sonunda uyku mahmuru bir ses aniden kulağıma ilişiverdi: "Efendim?"

İnanamıyordum! Açmıştı! Sonunda açmıştı! Birkaç kez olduğum yerde zıplarken heyecanla yumruk yaptığım elimi ısırdım.

"Alo? Alo! Kimsin sen sapık, konuşsana!"

Kadının giderek yükselen sesine karşılık hızla araya girdim:

"Merhaba, ben randevu almak için aramıştım."

Karşımdaki kişi bir süre bekledikten sonra aniden patlayıverdi, sesi gözlerim kapalıyken ninni gibi gelen o tatlı sesten son derece uzaktı.

"Gecenin bu vaktinde mi? Gerçekten pes! Özel hayata saygı kalmamış! Manyak mısın sen be?"

"Dur," dedim panikle. "Sakın kapatayım deme!"

"Uyuyacağım diyorum, laftan anlamaz şey! İnsanlara huzur vadettiğim bir hizmetin randevu seansı için bu saatte benim huzurumu kaçırmana da pes!"

Bir anda tüm tatlı, saf, masum enerjim uçuverdi. İçimden koca bir canavar çıktı.

"Lan!" dedim öfkeyle haykırırken. "Beni oraya getirtme, alçak kadın! Huzurmuş! Allah'ın belası dileği bana diletirken de pek huzurluydun, değil mi? İnsan gerçek olacağını söylemez mi? Bak yemin ederim ki seni geberteceğim, seni bir elime alayım evire çevire, dinlene dinlene, Bali'de hissettirecek nezakette, inisiyatifle..."

Kadın cümlelerimle şaşırıp kaldı, bir an sonra korkuyla kekeledi: "N- Ne? Hanımefendi, neden söz ediyorsunuz?"

Tepem atmıştı.

"Bak dua et, şu masayı kırmıyorum, dedeme ayıp olmasın! İçim öyle bir öfke dolu ki bu enerjiyi senin evrene yolladığın enerjiyle toplar, çarpar, ona böler, seni de içine montelerim ben, pis kadın!"

Kadın, "Kapatıyorum!" diye bağırınca onu tekrar susturdum.

"Kal orada! Hareket etme. Hayatımı nasıl mahvettiysen düzelteceksin, çabuk adresini ver bana."

"Tüm randevular dolu."

Sesindeki korku bana yalan söylediğini ispat ediyordu, oysa ben tahmin ettiğinden daha çok gözümü karartmış hâldeydim. İpi koparmış bir deli, zincirlerinden çözülmüş bir boğa olduğumu anlıyor olmalıydı.

"O zaman boşalt," dedim tehlikeli bir fısıltıyla. "Hemen. Bana. Randevu. Ver."

"Ko- Konu tam olarak neydi?"

"Dilek bozma."

"O da ne? Öyle... Öyle bir hizmetimiz-"

"Bul o zaman," dedim dişlerimi sıkarken. "Bali'deki sınırlı sayıda kontenjanında binlerce lirayı alırken yolunu buluyordun, bozmanın yolunu da bul." Sonra kendime öfkelendim ve yeniden yumruğumu ısırdım.

"Sınırlı kontenjanın iki kişiyle sınırlı olmasından anlamalıydım bir halt olduğunu, ah be kızım ah!"

"Hanımefendi lütfen biraz sakin olun. Ben size adresi hemen gönderiyorum, sizden ricam problemi daha iyi çözebilmek için..."

"Güneş doğar doğmaz kapındayım, birkaç saate hazırlan."

Henüz arama devam ederken bana adresini göndermişti bile. İşte, Papatya korkusu tam olarak böyle bir şeydi! Telefonu kapatıp adresi haritalar bölümüne kaydederken tırnaklarımı kemiriyordum.

"Ulan Firuze, arkadaş dedik bağrımıza bastık. Hayatımıza sıçtın, kızım!"

Menajerim burada olsa ne kadar çirkin kelimeler kullandığımdan bahseder, her an her yerden hayranlarımın fırlayabileceğinden söz edip beni korkuturdu. Eh, bu zavallı dedemin evinin üst katında da beni kimse duyacak değildi.

Çağrı'nın sesi kulağımda yankılanır gibi olunca ürperdim.

"Kameraların nerede olduğunu hiçbir zaman bilemezsin, bu yüzden her zaman en tatlı maskeni göstermelisin."

"Yavşak Çağrı!" dedim ters psikolojinin dibini hissederken.

Demek kibar konuşacaktım, öyle mi? Hele bir karşıma çıksın, ona da gününü gösterecektim.

"İnsan böyle kötü gününde yalnız bırakılır mı hiç ya? İnsaf..."

Duygusallığı bir kenara bırakıp hızla telefona döndüm. Bu kez sosyal medya hesaplarını kurcalayarak mesaj attığım insanlardan ve dâhil olduğum gruplardan bilgi toplamaya çalışıyordum.

"İşte bu! Papatya Parlar Savar grubuna sahte hesabımla giriş yapabildim."

Yalancılığımı konuşturmuş ve keskin dilim sayesinde hakkımda birçok şeyin konuşulduğu bu *hater* grubuna alınmıştım. Sayfayı aşağı doğru kaydırdım ve diyalogları okumaya başladım. Gözlerime aynı anda binlerce kelime değip

geçiyordu. Dün akşam saatlerinden bu sabaha dek birçok şey konuşulmuştu, binlerce mesaj vardı.

Papatyayı Sokan Arı: **Arkadaşlar merhaba, yeni bir haber var mı? Biliyorsunuz ki aranızda yeniyim ancak o kadının hak ettiği muameleyi görmesini gerçekten en çok isteyen kişilerden biriyim. Bu ulvi amaçla oluşturulmuş gruba ise bugün bakabildim, lütfen bilmediğim şeyleri benimle paylaşın.**

Papatya Koparan: **Merhaba, yeni bir bilgi yok, yoldaş. Tahminimizce şu anda bir yerlerde saklanıyor, adresini bulmaya çalışan arkadaşlarımız var.**

İnanamıyordum! Bu insanlar koca bir örgüt oluşturmuş ve beni bulmaya mı çalışıyordu? Okuduklarım gerçek miydi? Sayfayı aşağı kaydırıp mesajlara devam ettim.

Papatyayı Sokan Arı: **Tamamdır, beklemedeyim.**

Kod Adı Yüksek Risk: **Arkadaşlar merhaba, bir arkadaşımdan haber bekliyorum. Sanırım telefon sinyalinden bir şeyler bulabilecek, en geç dört saat içinde dönüş yapacağını söyledi.**

Birçok insan aynı anda tek bir şeyi yazmıştı: **"Teşekkür ederiz."**

Gözlerim fal taşı gibi açılırken sayfayı aşağı kaydırmaya devam ettim. Saatler sonra, benim Furkan'ın evinde olduğum anlarda gruba yeni bir mesaj gönderilmişti.

Papatya Sapı: **Merhaba arkadaşlar, bende yeni bir bilgi var. Magazine bir fotoğraf düştü, erkek arkadaşı olduğu konuşulan çocuğun evinin önünde arabası görülmüş. Belli bir ücret karşılığında bize tam adresi iletecekler, banka hesap bilgisini paylaşıyorum.**

Papatyayı Sokan Arı: **Adresten ayrılmadan acele edelim, haydi arkadaşlar! Herkes elini cebine atsın.**

Aralarında para toplamışlar ve banka hesabına göndermişlerdi. Elebaşlarının kim olduğunu az çok görebiliyordum, olayı yönlendirenler genellikle onlardı. Her dakika başı gruba yeni üyeler katılıyor, önceden beni ne kadar çok sevdiklerini ancak sonradan nefret ettiklerini izah ediyor, burada bulundukları için iyi hissettiklerinden bahsediyorlardı. Mesajların her biri birbirinden garipti.

Papatyanın Sapı: **Şu anda adrese baskın yapabilecek kaç kişiyiz, arkadaşlar?**

Kaos Hükümdarı: **Merhaba arkadaşlar, ben aranızda yeniyim. Ancak baskına katılabilirim, bu kadınla aynı şehirde nefes alıyor olmak bile işkence! Elimden geleni yapmaya hazırım. Nereye gidiyoruz?**

Bir başkası hızla araya girmişti.

Yumurtadan Çıkan Goril: **Merhaba, onu yakaladığımızda tam olarak ne yapacağız? Bu konu hakkında herhangi bir bilgilendirme görmedim. Ben de ondan hoşlanmıyorum ancak sadece kötü yorum yapmak için bu gruba üye olmuştum. Şu anda görüyorum ki birçok kişi bu şarkıcıya benden çok daha fazla nefret duyuyor. Ona zarar vermek istiyor gibisiniz.**

Papatyayı Sokan Arı: **Birçoğumuz daha önce onu seviyorduk, bu sevgiyi hak etmediğini bize ispatlamış oldu. Bu saatten sonra olacakların sorumluluğunu kendisi alacak, başına gelecek her şey onun suçu! O yüzden nefretimizin boyutunu hesaplamaya kalkışmak gerçekten saçmalık olur. Sadece bize eşlik et, yolcu. Soru sorma.**

Yumurtadan Çıkan Goril: **Anlıyorum, o hâlde ben fotoğraflarına kötü yorum yapmaya devam edeyim.**

Birkaç dakika sonra herkes sorgusuzca bana nefret yorumları yapmaya devam etmişti, bir grup gözü dönmüş cani ise beni yakaladıkları anda neler yapacaklarını konuşmuştu.

Fakat işim tuhafı şuydu ki hiçbirinin bunu neden yaptığı hakkında bir fikri yoktu.

Sadece nefret ediyorlardı, başka bir olayı yoktu. *Dümdüz bir nefretti.*

"Hayatımda gördüğüm en aptalca şey!" dedim öfkeyle dudaklarımı ısırırken. "Şunlara bir bak! Hepsinin profilleri daha önce bana yaptıkları güzel yorumlarla dolu. Bu olanlara inanamıyorum, saçma bir enerji uzmanı hayatımı bu kadar etkilemiş olamaz... Olamaz!"

Furkan'ın evinde nasıl yakalandığımı artık anlıyordum, nefret grubundaki bu cani sürüsü arabamın fotoğrafını, konumumu, bilgilerimi herkesle paylaşmış ve onların hücum etmelerini sağlamıştı. Zaten çok geçmeden de saldırıya uğramıştım.

Eğer Polat gelmemiş olsaydı durumun ne kadar vahim olabileceğini ilk kez görüyordum, bu insanlar kafayı yemişti. Kimse birbirini durdurmadığı gibi daha çok gaza getiriyordu!

Telefonumdaki bir diğer bildirim daha önce benden nefret ettiğini bildiğim ancak sonradan güzel yorumlar yapmaya başlayan bir hesaba aitti. Ona kendi hayranımmışım gibi davranarak bir konser videomu göndermiş ve fikrini sormuştum. Nabzını yokluyordum. Gelen cevap teorimi ispatlar nitelikteydi:

"Merhaba, Papatya'nın bu konser videosunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Sahnede öyle güzel bir enerjisi var ki... Onu daha önce yeteri kadar desteklemediğim için kötü hissediyorum, üstelik bu aralar hakkında çok fazla linç girişimi yapılıyor. Haberler diz boyu! Böyle günlerde senin de ona destek olman çok güzel. Her zaman yanında olabilmeliyiz. *Forever Papatya.*"

Olaylar gittikçe garip bir hâl alıyor olmasına rağmen zihnimde her şey netleşmeye başlıyordu. Şayet dilek gerçekleşmişse tam da tahmin ettiğim şekilde gerçekleşmişti, hayatımdaki her şey tam tersine işlemişti. Karanlıkta bir süre duvarı izledim ve çözüm yolları aradım. Her şey hem çok saçma hem de çok hızlıydı. Burada olduğumu öğrendikleri an bile canım tehlikeye girecekti.

Hazırladığım kişi listesine baktım.

"Annem, babam, muhtemelen kardeşlerim, eski hayranlarım, arkadaşlarımın çoğu, Firuze, Hüsna abla..."

Tek kaşımı kaldırdım. "Değişime uğrayan mutantlardan bazıları bunlar. Bunların hepsi artık çok tehlikeli. Başka kim kaldı?"

Kapım iki kere tıklatıldığında çığlık attım. "Hih!"

Kapı yavaş bir hareketle açıldı ve karanlığın içinde iri bir vücut belirdi. İçeri girmeden önce bekledi.

"Benim, Polat."

Parmağımla damağımı kaldırıp kendime bir tokat attıktan sonra bağdaş kurduğum yatakta ona doğru döndüm. Oda küçük, kare bir kutuya benzediği için onu davet edebileceğim bir koltuk yoktu, içeride tek bir yatak ve masadan başka bir şey yoktu. Küçük bir pencere biraz temiz hava girmesini, sokak lambasının ışığının titrekçe yansımasını sağlıyordu. Odanın lambasını açmamıştım.

"Planın üzerinden geçerken mutasyon kısmını düşünüyordum, aniden gelince korktum," diye açıkladım.

Kapıyı kapatıp yanıma gelen Polat kaşlarını kaldırdı. "Şimdi de mutasyon geçirdiğine mi inanıyorsun? Daha birkaç saat önce bambaşka bir şeyden söz ediyordun."

O da ışığı açmadan ilerledi, yatağın ayak ucuna oturmayı tercih etti. Yatağın uç kısmı, ağırlığıyla hafifçe çöktü, doğru-

ca bana odaklandı. Derin bir nefes verip hazırladığım tüm bilgileri sunmak için bedenimi ona çevirdim.

"Şimdi sakın sözümü kesme ve beni dinle," diye fısıldadım.

Çok önemli bir şey anlatacağımı belli eden büyülü ses tonuma karşılık yanıt vermedi ve bekledi. Yutkundum.

"Mutasyon dediğime bakma, izlediğim filmlerden aklımda öyle kalmış. Gerçekten canavara dönüşecek hâlleri yok ama görüyorsun ki elleri kanlı birer katil gibi davranıyorlar. Önceden beni seven insanlar birer *mutti* olmasa da kesinlikle başka bir şeye dönüştüler. Şimdi bunun mantığı hakkında konuşup durmayacağım çünkü elle tutulur tek bir şey yok!"

Bana bilmediğim bir şey söyle der gibi karanlıkta bana bakmaya devam etti.

"Sebepler muamma, sonuç facia," diye fısıldadım.

Bu karanlık havama karşılık iç çekti. "Anlatacak mısın?"

Bu sabırsızlığına karşılık gözlerimi devirdim ve ellerimi geriye atıp yatağa dayadım, düşünceli bir şekilde mırıldandım:

"Sonuca geçiyoruz. Ailem, hayranlarım, beni seven birçok kişi şu anda benden nefret ediyor. Bazıları sadece internetten kötü yorum yazmakla tatmin olurken bazıları çok daha öfkeli, benden kurtulmak istiyorlar. Gerçek bir kurtuluş."

Yorumları hatırlarken başımı salladım. "Oran-orantı hesabı yaptığımızda karşımıza ilginç bir tablo çıkıyor. Ailemin sevgisi elbette çok büyük bir ölçüde, bu sebeple dileğin hayatımı değiştirdiği gerçeği şayet doğruysa, o değişimden sonra aynı büyüklükte bir nefrete dönüşüyor. Hayranlar için de bu geçerli, beni daha az destekleyenler dilek gerçekleştikten sonra daha sıradan bir nefret duyuyor, ölümcül değil."

Polat şaşkınca beni dinlerken zekâm hakkında şüphe duymamasını ve ruh sağlığımla ilgili ihbarda bulunma eğiliminde olmamasını umuyordum.

"Telefonumdaki şu dosyada tüm bilgileri topladım ve yorumları kaydettim. Analizlerimin doğruluğunu gösteren elli kullanıcı seçtim, *before-after*[3] yani."

"Tüm bunlar..." dedi Polat kafası karışmış hâlde. "Bu bahsettiğin çok ütopik değil mi?"

"Ay sen de bir türlü anlamadın gitti!" dedim isyan edip yataktan fırlarken. "Sanki başıma gelenler çok normalmiş gibi benim teorime laf edip duruyorsun. Sana yanlış bir dilek diledim diyorum, yirmi dört saat dolduğunda ise başıma bunlar geldi!"

Saçlarımı geriye atıp hararetle elimi salladım. "O enerji uzmanı olacak kadını da aradım. Başlangıçta meşgul olduğunu söylese de yemedim, bende o göz var mı? Allem ettim, kallem ettim, o randevuyu aldım! Gün doğar doğmaz orada olmamız gerekiyor."

Sonra parmağımın ucuyla onun kalıplı bedenini işaret ettim. "Seni çağırma sebebim de buydu. Uykunu almışsındır diye düşündüm."

Polat bu fevri tavrıma karşılık yapacak bir şeyi yokmuşçasına kabul etti ve yataktan kalktı.

"Zaten kafaya koymuşsun, ben uyarım."

"Beni çözmeye başladın, ortak," diye gülümsedim.

Polat buna karşılık bana bakmakla yetindi. Benimle olduğu için mutlu olmadığı yüzünden okunuyordu hatta biraz daha dikkatli incelersem sıkıntılı bir ifade bile bulabilirdim.

Öyleyse neden diğerleri gibi yakama yapışmıyor ya da sadece gitmiyordu?

---

[3]Öncesi-sonrası.

"Sen," diye mırıldandım. Ayağa kalktım, ona doğru yürüdüm ve karanlık her yanımızı sarmışken tam dibinde durdum. "Sen neden benimlesin?"

Yüzündeki her mimiği, kaslarının hareketini inceledim. Sorum karşısında afallar gibi oldu ancak toparlandı. Bakışları benden ayrılmadı, göz bebekleri bir kez daha karanlıkta olduğumuz için büyüdü. Dolgun dudakları bir anlığına dikkatimi çekti ancak gözlerimi hemen oradan çektim.

"Bir bilsem..." dedi.

Bunu derken esefliydi, sahiden yanımda olma sebebini kendine de açıklayamıyor gibiydi.

"Nasıl yani?" dedim üzerine gitmeye devam ederken. "Bir sebebin olmadan mı beni koruyup duruyorsun? Hatta evinden, senin sorumluluğundan çıktığım hâlde peşimden geliyorsun? Tuhaf."

Art arda sıralanan cümlelerimin hızına yetişemediğini fark ediyordum, bakışlarını kaçırdı ve benden biraz uzaklaştı. Üzerinde belli belirsiz kalan parfüm kokusunu o an ayırt edebildim, hoştu.

"Evet?"

Bir cevap vermesini bekledim ancak sessiz kaldı. Bu beni iyice işkillendirirken üzerine doğru birkaç adım daha atıp duvara yaslanmasını sağladım.

Sonra ellerimi iki yanından uzatıp onu duvarla kendi arama hapsettim. "Sana diyorum."

"Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınca.

Bu şaşkın hâli kendimi daha güçlü hissetmeme sebep oldu. Benden korkuyor muydu? Daha doğrusu yapacaklarımdan...

"Sınırlarımın olmadığını fark etmişsindir," diye fısıldadım. Nefesim usulca kulağına değdi, beni daha iyi duyabilmesi için eğildim ve dudaklarımı oynattım.

"Eğer ters bir hareketin olursa, bana söylemediğin başka bir niyet sezersem..."

Geri çekilmek istese de müsaade etmedim, onu sıkıştırmıştım. Kendimi dizilerdeki tehlikeli adamlar gibi hissediyordum! Evet, mafya kılıklılardan söz ediyorum!

"Bu rolü bu kadar içten yaşaman çok komik," derken gülmemek için kendini tuttu.

İstediğim tehlikeli aurayı yaratamamış olmak sinirlerimi bozsa da tepkimi belli etmedim ve tüm ciddiyetimle gözlerimi kıstım. Benden kolayca kaçamayacaktı.

"Beni tanımadığını söyledin, umarım bunun altında başka bir şey yatmıyordur. Ne bileyim, düşmanlarımdan birinin peşime taktığı casus... Ya da seri katil."

"Organ mafyası da olabilirim," diye ekledi, sesi benim gibi giderek kısılıyordu.

"Olabilirsin," deyip başımı aşağı yukarı sallarken düşünceliydim.

Sonradan benimle alay ettiğini fark edip ciddileştim, çatık kaşlarıma baktığında yeniden gülecek gibi oldu.

"Bana doğruyu söyle!" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Eğer bir yalanını yakalarsam... Bir yamuk yapmaya kalkışırsan..."

"Ne yaparsın?"

Gözleri eğlendiğini belli edercesine meydan okuyordu, hafifçe kısılmıştı. Siyaha çok yakın bir renkti ancak bu karanlıkta tam olarak ayırt edebilmem mümkün değildi.

"Bir çizgi daha ekler, düzeltirim," dedim ergenlik dönemimden hatırlamaya çalıştığım kamyon arkası cümlelerini zihnimin süzgecinden geçirirken.

"Bu laflar senin ışıltılı hayatına çok ters değil mi, çiçek kız?"

Çiçek kız mı? Kaşlarımı şaşkınca kaldırdım.

"Her çiçeğin balı..."

"Tamam," dedi pes edercesine yüksek bir kahkaha atıp başını sallarken. "Bu kadar yeter. Eğlendim."

"Ben ciddiyim," derken inatçı keçilik yaparak onu biraz daha sıkıştırdım. "Eğer bunca işimin gücümün arasında bana sorun çıkaracak olursan, hoşuma gitmeyen bir harekette..."

Hiç ummadığım bir şey oldu ve eli bir anda belime dolandı, beni sıkıca tuttu.

"Hih!" diye irkildim. "Çekil!"

"Sence de beni bu duvar dibine sıkıştırmak için fazla minnoş değil misin? Sadece soruyorum."

"İstediğimde çiçek değil, diken de olabilirim," dedim dişlerimi sıkarak belimdeki elini ittirmeye çalışırken. "Çekil, çeksene!"

"Beni köşeye sıkıştırırken sorun yoktu."

Elini itmeme rağmen çabam nafileydi, gücüm katiyen yetmiyordu. Gücüm yetmedikçe, ona söz geçiremedikçe hırçınlaşıyordum; neredeyse olduğum yerde tepinecektim.

"Vallahi uyandırırım dedeyi! *İmdat* diye bağırırım, çekil."

"Duyamaz," derken gülüşü büyüyordu.

"Tamam, bir şey demedim. Sadece bir uyarıydı benimki, hepsi bu."

Belimdeki elini çekmek yerine daha çok sıkılaştırınca derin bir iç çektim, bu temas farklı bir noktaya doğru gidiyordu. Hiç olmaması gereken tehlikeli bir noktaya!

"Yanlış bir kelime kullanacağım, o olacak," dedim dişlerimi sıkıp. "Son kez söy..."

Yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırdı ve tenimiz birbirine değmeden önde durdu.

"Bence de bu kadar yakın temas fazla," diye mırıldandı. "Bu yüzden bir dahakine kimi sıkıştıracağına, kimin alanına girdiğine çok dikkat et, çiçek kız. Ne olur ne olmaz..."

Eli belimden usulca kayarken son bir tebessüm takındı. "Bakarsın, orada kalırsın."

"Gece gece beynimi uyuşturdun ya!"

Kendimi çabucak geriye atarken sıkı tutuşundan kurtulmuş olmanın verdiği muazzam rahatlık vardı. Sebepsiz bir şekilde yanaklarım yanmaya başlamıştı, ellerimin tersiyle tenime dokundum ve yokladım.

"Huh! İyiyiz iyi, süperiz. Haydi kızım, çok işin var."

Adam, duvarın dibinden ayrılmamıştı ve beni izlemeye devam ediyordu. Keyfi yerindeydi, bana haddimi bildirdiğini düşünüyor olsa gerekti.

"Hava aydınlanmadan yola çıkmamız çok daha iyi olur," dedim ona bakmadan açıklama yaparken. Gözlerimi kaçırıyordum. "Magazini biliyorsun, üstelik tüm ülke şu an peşimde..."

"Tüm ülke," diye üstüne basarken imalıydı.

Gözlerimi devirdim ve saçlarımı savurarak geriye attım. "Senin ve birkaç bin kişinin dâhil olmadığı bir kesim, evet. Haydi çıkalım."

Bölüm 8:

BAZI KAOSLAR MASKE TAKAR

On beş dakika sonra küçük pansiyondan çıkmış, arabayla ıssız sokaklarda gidiyorduk. Ben başımı cama dayamış, gözlerimi yola çevirmişken yanımdaki adam da benim gibi sessizdi. Hava yeni yeni aydınlanıyor, karanlık ufak ufak dağılmaya başlıyordu.

Bir süre daha bekledikten sonra sessizliği bozan o oldu.

"Ne düşünüyorsun böyle derin derin?"

İç çektim. "Fileli çoraplarım evde kaldı, birkaçını alabilsem çok iyi olacaktı."

Bu yanıtı beklemiyor olmalıydı, şaşkın bir bakış yakaladım.

"Ne var?" diye sordum masumca. "Hepsi benim bebeklerim, her eşyam benim için çok kıymetli. Keşke tüm odamı kucaklayıp kaçırabilseydim... Böyle hayat olmaz olsun."

"Tüm bu dertlerin içinde fileli çorabının aklına gelmesi gerçekten takdire şayan! Tüm dünyan tersine döndü, söylediğin şeye göre fantastik bir olay yaşadın ve sevenlerin, senden nefret eden manyaklara dönüştü. Ailen peşinde. İnsanların hedefindesin. Ve başını cama yaslayıp çorap hayal ediyorsun."

"Sen ne anlarsın fileli çoraptan?" diye homurdandım.

İç çekip başını salladı, tok sesi arabayı doldurdu: "Ondan anlamayayım bir zahmet."

"Keşke sadece o olsaydı," diye hüzünle ekledim. Gözlerim yeniden camdan dışarı daldı, başımı dayadım. "Tüm makyaj setlerim, sınırlı üretim giysilerim, koleksiyon çanta-

larım, sahne takılarım... Bunların birçoğunun maddi değil, manevi anlamları vardı."

Beni sonuna kadar dinledikten sonra temkinli bir şekilde sordu. "Manevi anlamları neydi?"

"Benim olmaları."

Yeniden bir sessizliğin esiri olduk. Cümlem içeride yankılanan son şey oldu, adam bana cevap yetiştirilemeyeceğini artık öğrenmiş olmalıydı ki sesi çıkmadı.

Dakikalar sonra arabayı yavaşlattı ve bir kaldırım kenarına park etti. "Falcının adresi burası."

Telaşla ona döndüm. "Falcı mı?"

"Değil mi?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Ay sen bizi falcıya mı getirdin, Polat? Neden?"

"Öyle söyledin!" derken hemen savunma moduna geçti.

"Ben fal falan istemedim, iyi misin sen ya? Tek isteğim enerji uzmanı kadını bulmak ve bu sorunu düzelttirmekti!" Sonra öfkeyle ekledim: "Hayır, fal baktırsam seninle mi baktırırım? Onca kafa dengi insan var, ararım herhâlde birini..."

Polat sözümü sertçe kesti: "Arasana. Hangisi gelecekmiş, merak ettim."

Beni fena bozguna uğrattığının farkındaydı, dudaklarımı açtım ancak bir şey söyleyemeden kapattım. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu ve sitem edercesine yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Dudaklarından bir cümle çıkıverdi: "Benim neyim eksikmiş?"

Hesap sormasını ummadığım için şaşkınca ona baktım, trip mi atıyordu?

"Koskoca adam işi gücü bıraktı, neden onunla falcıya gitmediğime yakınıyor. Üstüme iyilik sağlık! Ay şimdi bunu tartışacak mıyız gerçekten? Sen bizi neden falcıya getirdiğini açıklasana bir."

"Enerji uzmanı," diye düzeltirken başını salladı. "Adı aklıma gelmedi işte."

Derin bir nefes verirken geldiğimiz yeri süzüyordum.

"Ödümü kopardın, şaşkın."

Söylene söylene arabadan inerken etrafın meymenetsizliğine bakıyordum. Bu adresin bizi getireceği yerden beklediğim şey havalı bir ortam, hiç olmazsa kendi hâlinde hoş bir villa yahut site iken harabe olmanın ucundan dönmüş köhne bir apartmana getirmişti.

Bu kadına bayıldığımız paranın haddi hesabı yoktu!

"Hani uzmandı, hani sınırlı kontenjandı? Böyle bir yerde mi yaşıyor bu kadın?"

Polat'ın annesinin terliklerinin ucuna basa basa kaldırıma çıkarken yakınlardaki bir çöpün pis kokusunu alıyordum. İki parmağımla burnumun ucunu tutarken yüzümü buruşturdum, adam peşimden geliyordu.

"Burası mı? Emin miyiz?"

Bir süre benim gibi etrafı inceledikten sonra başını salladı ve teyit etti. "Konum doğru."

Girmeden önce durdum ve dokunsam yıkılacakmış gibi görünen kırık beyaz, duvarlarının sıvası dökülmüş binaya baktım; dört katlı olduğunu ayırt edebildim. Üst katın inşaatı bile bitmemiş görünüyordu.

Sıkıntıyla söylendim: "Aklıma bir şey geliyor ama..." Polat, içimde susturmaya çalıştığım sesin tercümanı oldu ve doğruca ekledi:

"Siz dolandırılmışsınız. Burada, senin bahsettiğin tarzda birinin yaşam sürmesi mümkün değil."

Binlerce lira verip Bali'ye uçtuğuma mı yanmalıydım yoksa bu kadının seans diye yutturduğu o saçma şeye inandığıma mı?

"Çok iyisin ya, sen de olmasan içimi kim rahatlatacaktı?" diye homurdanırken beraber apartman kapısından içeri girdik.

"Gerçekler acıdır ama ne kadar erken öğrenirsen o kadar faydalıdır."

Beyefendi yine son sözü söyledikten sonra açtığı kapıyı benim için tuttu. Üstelemeden geçtim ve doğruca verilen adresteki kapı numarasını buldum, her katta iki daire vardı ve karşılıklılardı.

Kapıyı tıklatırken kulağımı da yaklaştırmıştım.

"Sabahın beşinde geleceğinin bilgisini..."

"Konuştuk, konuştuk!" diye kestirip attım. "İlk seansı aldım. Bence gayet uygun bir zamanlama."

"Emin misin? Açan yok."

Kapıyı yeniden hunharca tıklattım, bir süre sonra resmen hışımla yumrukluyordum. Sahiden de açan yoktu.

"Telefonunu çaldırayım, uyuyakalmış olabilir."

Telaşla telefonumu çıkardım ve son aramalardan numarasını seçtim. Kadını aradığımda hiç ummadığım bir şey oldu ve arama beni doğruca telesekretere aktardı.

"Ne?" diye şaşkın bir nida koyduğumda diğer elimle çılgınca kapıyı yumruklamaya devam ediyordum.

"Açmıyor mu?"

"Numara kullanım dışıymış!" Dünyam başıma yıkılmış hâlde fısıldadım: "Hattını kapatmış."

Polat sözlerimi bitirdiğim an beklediği şey gerçekleşmiş gibi iç çekti ve tek omzunu duvara yasladı, dibimden ayrılmıyordu.

"Sağlam dolandırıcıymış."

"Kabul etmiyorum!"

"Dolandırıcılar sana fikrini sormazlar."

Kapıyı yumruklamaya devam ettim, artık çevreye gürültü yayan vahşi bir duruma gelmiştim.

"Bana bunu yapamaz!"

"Dolandırıcılar herkese tam da bunu yapar."

Polat'ın dibimde konuşup durması beni rahatlatmadığı gibi daha da öfkelendiriyordu, ona dönüp korkunç bir bakış attım.

"Sen de onlardansın sanırım, kuralları çok iyi ezberlemişsin!"

Gülümsedi. "Sadece mantıklı düşünüyorum. Arada dene, tavsiye ederim."

Yemişim mantığı, bu kapıyı kırmak pahasına açacaktım! Yumruklarım iyiden iyiye şiddetlendi hatta hızımı alamadım ve annesinin terliğinin zarar görecek olmasını umursamadan kapıyı tekmelemeye başladım.

"Aç şunu be kadın, açsana!"

Polat annesinin terliğinin ucunu yırtacak kadar gözümün döndüğünü görünce bana doğru uzandı ve omuzlarımdan geriye çekti.

"Biraz sakin ol, yapacak bir şey yok."

"Dokunma, bu kapıyı kıracağım! Benden kurtulamaz!"

"Çoktan gitmiş. Görmüyor musun? Bu kapı sana asla açılma-"

Öfkemi dayanılmaz biçimde tetiklediği için Polat'ın beni tutan elini ısırdım ve canının acısıyla geriye sıçramasına sebep oldum.

"Vahşi!" diye kızdığında kapıya doğru hırlıyordum.

"Onun da boynunu ısırıp vampir gibi kanını emeceğim. Beni böyle fantastik ve imkânsız bir kadere terk edemez, bunu kim düzeltecek? Film mi çekiyoruz, ulan? Aç şu kapıyı, alçak karı!"

"Dur artık, insanları başımıza toplayacaksın," diye ikaz ederken yeniden bana uzanmaya çalıştı ancak ben kapının tokmağına tutunmuş, bırakmıyordum.

Beni omuzlarımdan çekmesine rağmen kapıdan koparmayı başaramıyordu.

"Bırak! Hayatımı bozdu, hesap versin!"

"Kadın yok, anlamıyor musun? Açmıyor işte!"

"Cehennemin dibine gitse, yerin dibine girse de bulacağım. Hayatımı geri versin!"

Çığlıklarımla kapıya saldırmaya devam ederken önümde bir hareketlilik yaşanmadı ancak aksiyon beklemediğimiz taraftaydı. Hemen arkamızda kalan karşı dairenin kapısı büyük bir gıcırtıyla aralandı. Ben arkamı dönmek üzereyken Polat, sanki yıllardır bu reflekse sahipmiş gibi beni koruma güdüsünü harekete geçirdi ve ışık hızıyla önüme atladı. İri bedeni aniden önümde siper oldu ve beni sırtının arkasında görünmeyeceğim bir şekilde konumlandırdı.

Tek eliyle geriye uzandı ve kolumu tuttu, hareket etmemem için bir işaret verircesine sıktı. Donakaldım.

"Bu adam gerçek bir Polat Alemdar."

Uzun parmakları kolumu tekrar hafifçe sıktı ve fısıldadı: "Sus."

Durduk ve karşımızdaki kapıdan gelecek şeyi bekledik. Sadece bir saniye sonra son derece uyku mahmurluğu taşıyan bir ses duyuldu:

"Sabahın köründe kapıyı neden yumrukluyorsunuz, evladım?"

Orta yaşlı bir kadına ait olduğunu düşündüğüm sesin sahibini görmek için Polat'ın ensesinin yanından usulca eğilip baktım.

Benim aksime durumu hızla kontrol edebilen adam hafifçe öksürdü ve tok sesiyle doğruca konuya daldı.

"Burada oturan kişiyi arıyorduk."

Tehlikeye atmamak için beni sabit tutuyor, yüzümü kesinlikle göstermiyordu.

"Sanırım biraz korumacı," diye kendi kendime mırıldandım.

Polat beni duymuş olmalı ki tekrar fısıldadı: "Sussana kızım, bir sus!"

Sonra karşımızdaki kişiye odaklandı ve sesini tekrar yükseltti.

"Durum çok acil. Bir bilginiz var mı?"

Göz ucuyla köşeden görmeye çalıştığım orta yaşlı, kısa boylu kadın başını olumsuzca iki yana salladı.

"Onu bulamazsınız. Konargöçer yaşıyor."

Sesi öylesine umursamazdı ki çaresizliği iliklerime kadar hissetmeye başladım. Aniden hararetle atılmak istedim.

"Nereye konuyor, nereye göçüyor? Olmaz!"

Konargöçer yaşıyormuş, sanki çağlar öncesinden, Hun devletlerinden, Kıpçaklardan, Avarlardan söz ediyorduk!

"Sen o kadar tarih bilgisini nereden öğrendin?"

Polat şaşkınlıkla fısıldadığında bir kez daha iç sesimin dışarı taştığını anladım.

"Sen beni kültürsüz bir ot zannettin galiba, ben çok okurum bir kere!"

Çenemin açıldığında yeniden kapanmadığını bilen Polat daha fazla konuşmamı engelledi ve beni tekrar arkasına sakladı, iri vücudu tüm görüş alanımı kapatmıştı. Yeniden kadına yöneldi ve sordu:

"Nereye gidebileceğini biliyor musunuz peki?"

Kadının başını salladığını görür gibi oldum. İşin doğrusu, yardımcı olmaktan ziyade bir an önce bizi defedip uykusuna dönmek istiyor gibi bir hâli vardı.

Sabahın beşi olduğunu düşününce pek de haksız sayılmazdı.

Esnerken cevap verdi: "Ne bileyim? Yine vurgun yapmış, hâlinden belliydi. Birkaç gündür buralar bayram etti, konu komşuya epey erzak verdi. Yedi, içti, çaldı, oynadı. Misler gibi giyindi. Bak, şimdi de gitti. Hep böyle, bunu bulamazsınız."

"Benim paramla," diye fısıldadım dehşetle. "Beni dolandırdı ve paramla keyif çattı. Aptal kafam!"

"Kapısına çok polis gidip geldi ama hiçbiri bunu götüremedi. Kendini sağlama almayı iyi bilir. Haydi geçmiş olsun, paranıza da uğurlar olsun..."

Kadın kapıyı kapatmak üzereyken Polat yeniden sordu: "Ne iş yapıyor demiştiniz?"

Belli ki o, benim yerime akıl sağlığını koruyor ve doğru noktalara değiniyordu.

"Ne bileyim? Gasp eder, hırsızlık yapar, dolandırır, kumar da var..."

"Ay bana bir şeyler oluyor!" derken bayılmamak için önümdeki adama tutundum.

En yakın arkadaşım bizi şehrin en üçkâğıtçı insanının ayağına götürmüş, dünya kadar masraf yaptırmış ve sonra da dolandırılmamıza vesile olmuştu! Yetmezmiş gibi gerçekleşmemesi gereken bir dilek gerçekleşmiş, hayatım tepetaklak olmuştu.

"Abla, bu kadın Bali'ye nasıl gidebildi ya? Bir açıklaması var mı?"

Kadın uykulu gözlerini yarı bayık şekilde bana dikti. "Balina mı?"

"Bali, Bali!" dedim öfkeyle. "Çok uzaklarda bir yer! Dünyanın diğer ucu. Bizi ayağına çağırmıştı. *İlle de buraya geleceksiniz, sadece burada görüşebiliriz,* demişti. Bu kadın oralara nasıl gidebiliyormuş?"

Kadın bana aptalmışım gibi baktı. "Kaz gelecek yerden tavuk esirgenir mi? Sen de tam saf çıktın, evladım. Profesyonel dedik ya!"

Ben böyle şansın, böyle kaderin en içine çomak sokacaktım! Elimin tersiyle alnımı tuttum ve bir süre kendime acıdım. Bu cümleden sonrasını dinlemeye lüzum yoktu, başıma gelen her şeyin anlam bulduğunu düşündüğüm her saniye işler daha da saçma bir seviyeye ulaşıyordu.

Şimdi de enerjisine inandığım enerji uzmanı dolandırıcı çıkmıştı. İşin tuhafı, yaptığı şeyin işe yaramasıydı!

"O zaman dilek nasıl gerçekleşti?" diye isyan ederken sesim aniden yükselmişti.

Kadın kendi kendine düşüncelere dalmış hâlde söylendi, bakışları uzaklara daldı.

"Zaten bunun baba tarafından büyükdedesinin karısı olan ebesi de büyücüydü."

"Ne? Ebesi mi büyücüydü?"

Şaşkınlıkla çığlık attığımda Polat duyduklarına daha fazla katlanamadı ve elimden tuttuğu gibi beni bu döküntü apartmandan çıkarmak için sürüklemeye başladı, peşinde koştururken kadere isyan ediyordum.

"Kusura bakmayın, uyandırdık. İyi sabahlar!"

Biz koştur koştur apartmandan çıkarken kulaklarım çınlıyordu. Büyük bir uğultu etrafımı sarmış, beni kendine esir bırakmıştı.

"Bu dileği kim bozacak? Allah kahretsin! Ne yaşıyorum ben şu an?"

"Kadın enerji konusunda yalan söylemiş olabilir ancak bir şeylerde etkili olduğu gayet açık. Onun sana ulaşmasını beklemekten başka çaremiz yok."

Kendimizi dışarı atmış, derin derin soluklanıyorduk. İçerisi havasızdı ve suratımıza çarpan temiz hava, yakındaki çöp kokusuna rağmen çok daha iyi bir tercihti. Beynim zonkluyor, düşünceler birbirine çarpışıp âdeta birer birer infilak ediyordu.

"Olmaz!" dedim hararetle etrafta volta atmaya başlarken. "Mümkün değil! Ne zamana kadar bekleyecekmişim? Mesela yıllarca!"

Polat'ın sakin sesiyle yaptığı mantıklı açıklamaları öfkemi dindirmiyor, bana bir çözüm sunmuyordu.

"Duymadın mı kadını?" diye homurdandı kaşlarını çatıp.

Sonra durdu ve birkaç saniye sessizleşti. Bu sırada ben apartmanın önünde bir o yana bir bu yana deli danalar gibi koşturuyor, hararetle çözüm yolu arıyordum.

"Yalancı bir insanın evrene yolladığı mesaj nasıl kabul oldu ki?"

Polat derin bir nefes verdi ve elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "O kısımda yalan söylememiş olma ihtimali var mı? Belki gerçekten..."

"Onu bulmadan öğrenemem! Bitti, hayatım mahvoldu. Boktan bir sebep yüzünden geberip gideceğim. Gençliğimin baharını yaşayamadan öleceğim. Üstelik bunu eskiden hayranım olan, şimdi benden nefret eden o güruhtan biri yapacak."

Saçlarımı geriye atıp hararetle devam ettim; gözlerim fal taşı gibi açılmış, dudaklarım kurumuştu.

"Sorduklarında bir cevap bile verilemeyecek! *Neden ona zarar verdiniz? Ah, ne bileyim, canım öyle istedi,* diyecekler! *Bir sabah uyandım ve kendimi manipüle edilmiş, zihnim ele geçirilmiş şekilde buldum. Bu kadını sebepsiz yere öldürmek istedim.* En azından..."

Gözlerimi kıstım ve ufukta doğan güneşe baktım. Hüzünle fısıldadım:

"En azından ulvi bir amaç uğruna öldürülseydim."

"Dram oyuncusu olmak üzereyken köşeden dönmüş, şarkıcı olmuşsun. Bu kadar saçma senaryo yeter, düş önüme."

Polat hiç beklemediğim bir anda beni omuzlarımdan ittirdi ve yürümeye zorladı.

"Görürsün! Derimi yüzüp ayakkabı yapacaklar. Ellerinden gelse şehir meydanında sallandıracaklar. Konumumu bulmak için yazılımlar geliştiriyor, *hacker*larla anlaşıyorlar. Olayların ciddiyetinin farkında bile değilsin."

Susmayacağımı anlayınca yeniden bileğimi tuttu ve nereye olduğunu bilmediğim bir yöne doğru beni peşinden götürdü, tökezleye tökezleye onu takip ederken homurdanışım devam ediyordu. Yolun sonuna gelip durduğumuzda bana döndü, konuştuğunda sesi kendinden emindi.

"Kimse seni öldürmeyecek."

Nefes nefese kalmışken ona baktım. "Nasıl olacakmış o?"

İsyan ediyor; şansıma, kara bahtıma, kör talihime sövüyordum!

Uzun bir sessizliği net cümlesiyle böldü:

"Ben varım."

Kelimeler, uyandırdığı tuhaf hisle birlikte havaya karıştı ancak yankısı zihnimde kaldı. İlerlemek üzere atılmış adımlarım yavaşladı, beynim bazı işlevlerini yavaşlattı ve fonksiyonlarım tam olarak çalışmadı.

Yeniden bileğimi tutup benimle birlikte yürümeye başladığında ona ayak uyduramadım. Durmak istediğimde adam buna müsaade etmedi ve hızlandı.

Ne demişti o? *Ben varım* mı?

"Yürü haydi," dedi tutuşunu canımı acıtmayacak şekilde gevşetirken. "Neye şaşırdın bu kadar?"

Birkaç adım yalpaladım. "Sana."

"Bu işi çözene kadar seninleyim. Sorun yok."

Başka bir şey söylememe müsaade etmedi ve varlığını ispat etmek istercesine bileğimi biraz daha sıkı sardı. Parmaklarının dokunduğu yer artık ısınmaya, varlığı giderek daha yakında vuku bulmaya başladı. Kulaklarım hâlâ işittiğim şeyleri sorguladığım için çınlıyordu.

Bu adam bana neden yardım ediyordu?

Aklıma gelen şeyle yolun ortasında bağırdım: "Eğer bana âşıksan ve söyleyemiyorsan hemen itiraf et," dedim telaşla. "Eski bir hayranım, ne bileyim takıntılı bir psikopat... Öyle şeylere gelemem!"

Derin bir iç çektiğini fark ettim, elimi yavaşça bıraktı ve kaldırım kenarında durduk.

"Değilim."

"Emin misin?"

Beni tepeden bakışlarla inceledi, kalite kontrolü yapar gibi rahat bir hâli vardı, şüpheye yer bırakmayacak bir netlikle kaşını kaldırdı.

"Hiç tipim değilsin."

Bozguna uğramış olmak kabul edilemez olduğu için saldırıya geçtim.

"O zaman param için..."

Boşboğazlığımı yeniden geçiştirdi. "Paraya ihtiyacım yok, kendim kazanıyorum."

Yaşadığı evden anladığım kadarıyla maddi gücü yüksek biri değildi, yine de benim parama ihtiyaç duyacak kadar müşkül durumda olmadığını da görüyordum.

"O zaman neden?" dedim kafam iyice karışmış hâlde. "Bir sebebin olmadan..."

Konuşmadı, yalnızca gözlerime baktı ve benimle alay edercesine dudağını kıvırdı, bunun altında bambaşka bir anlam yatıyordu.

"Papatya," diye mırıldanırken başını hafifçe öne doğru eğdi.

Bir şeyi söyleyip söylememe konusunda kararsız gibi olsa da vazgeçti, başını kaldırıp yeniden gözlerimin içine baktı.

"Senin dünyanda her şey çıkar ilişkisiyle yürüyor olabilir ancak gerçek hayat bundan ibaret değil."

Söylediği şey suratıma balyoz indirmişler de tüm uzuvlarım acıyla kasılmış gibi sert bir etki bıraktı, nefesimi tuttum ve ona baktım. O ana dek şaşkınlık, öfke, üzüntü gibi duygularla incelediğim bu hatlar, şimdi çok daha farklı bir anlam ifade ediyordu.

İnsandı, sıradan bir insandı.

"İnsanlar bazen sadece yardımseverdir. Anlıyor musun?"

Yalnızca zor durumda olan birine yardım ettiğini anlatmaya çalışıyordu. Haklıydı, bunu en son ne zaman görmüştüm? Ne kadar şaşırdığımı fark ettiğinde kendi kendine mırıldandı:

"Sahne ışıkları gözünü almış. Burası gerçek dünya, merhaba."

Son sözünü söyledikten sonra yanımdan ayrıldı ve biraz ötedeki taksi durağına doğru ilerlemeye başladı. Ben arkasından bakakalmışken o usulca eğildi, birileriyle selamlaştı ve içeriden çıkan birine doğru kapıya yöneldi.

Söylediği şeylerden sonra olduğum yerde hareketsizce kalmış, zihnimde yankılanan cümlelerle baş başaydım.

Burası gerçek dünya. Sahne ışıkları gözünü almış.

Haklıydı, her davranışımın sonucunun analiz edildiği; tüm bu rekabet dünyasında biraz daha ilerleyebilmek, yukarı tırmanmak için insanların birbirini ezdiği, yeteneklerin değil de reklamların ve markaların konuşulduğu bu yapay ortamda gerçek bir şeye uzun zamandır rastlamamıştım.

Gerçek bir hisse... Gerçek hisleri olan bir insana...

Bir kayıp hiç böylesine ağır farkındalık yaratmamıştı.

"Sağ ol ağabey, tam şu apartmanı diyorum. Evet."

Sesi beni düşüncelerimden kopardı, az evvel ayrıldığımız yere bu kez yanında taksi durağından çıkan şoförlerden biriyle döndüğünü gördüm. Şoför, kendisinden daha kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Gözü kulağı dört açılmıştı ve anlattığımız şeyi sorguladığını gösterir şekilde kuşkuyla bakınıyordu. Elimiz boş çıktığımız o apartmanı işaret etti ve umduğumuz şeyi bize tarif etti.

"Az evvel bizimkiler götürdü o binadan birini, yeğenim. Belki odur."

Polat yanımda durduğunda adama başını salladı. "Nereye gitti?"

"Havalimanına götürdü. *Uçağım var, acele edelim,* demiş."

Duyduğum şey dehşete düşmeme yetti ve "Gitmiş!" dedim. Paniklemiştim. "İnanamıyorum."

Polat ortalığı velveleye vermeme izin vermeden adama yeni bir soru yöneltti. "Herhangi bir şey söylemiş mi? Uçuşun saat kaçta olduğuyla ya da başka bir şeyle ilgili..."

Taksici beklememizi işaret ettikten sonra telefonunu çıkardı ve diğer araçlara bir anons geçti. Yerimizi, yolcunun alındığı saati ve diğer şeyleri tarif etti. Birkaç dakika içinde telefonu çaldı ve beklediğimiz haber geldi.

"Tamam," dedi kapattığı telefonu cebine koyarken. Düşünceli görünüyordu.

"Bizim arkadaş yolda küçük bir kaza atlatmış. Böyle olunca yolcu da telaşlanmış, yanlış hatırlamıyorsa kadın bir saat sonraki uçuşa yetişeceğinden bahsetmiş. O da yolcuyu doğruca dış hatlara bırakmış."

Çığlığı bastım. "Yurt dışına kaçıyor!"

Kaybedecek vaktimiz olmadığını anladığımızda Polat'la birlikte park hâlindeki arabaya koştuk, o benden daha nazik davrandı ve taksici ağabeye teşekkür etmeyi ihmal etmedi. Ardından hızla peşimden koştu, bana yetişti.

"Hey, düşeceksin, yavaş!"

"Giderse bir daha onu bulamam!"

"Tamam, sakin ol. Seni yetiştireceğim."

Arabanın ön koltuğuna atlarken baygınlık geçiriyordum. "Beni kim neyle sınıyor?"

Genç adamın arabaya binip gaza basması birkaç saniyeyi aldı. Hızla havalimanına giden yolun trafiğini incelemeye başladım, yaklaşık on beş dakikalık bir mesafede görünüyordu.

"Bizden yarım saat önce çıktıysa... İnanamıyorum, gitmek üzere. Bas gaza bas!"

"Basıyorum, görmüyor musun?" diye yanıtladı Polat son hız ilerlerken. Sonra ekledi: "Kemerini takmalısın."

"Göbeğimi sıktığı için çıkardım, geçen yaz Paris'teki bir modacı tarafından bana özel tasarlanmış olmasına rağmen arada bir tokası böyle batmaya başladı, inan ki ben de anlamıyorum." Sonra öfkeyle söylendim: "Onca şeyin arasında bir de kemerimin derdiyle uğraşıyorum, of Allah'ım ya of!"

Polat söylediklerimin farkında geç varabilmiş gibi homurdandı: "Emniyet kemerini diyorum!"

Ana yola çıkar çıkmaz önümüzdeki ilk aracı sert bir şekilde solladığında cama doğru uçuverdim, bedenimin bir kuş misali hafif hafif havalanabilmesi bana hangi kemerden söz ettiğimizi daha net belirtmiş oldu.

Bir şey söylemek üzere dudaklarımı araladığımda adam görevini son derece ciddiye almış bir disiplinle, "Haritadan iki üst sokaktaki trafiğe bakmanı istiyorum, daha hızlı gitme şansımız olabilir. Trafiği kontrol etmen lazım," diye komut verdi.

Sanırım sahiden iyi bir takım olmuştuk. Çabucak telefondan söylediği konumu kontrol ettim ve bilgiyi teyit ettim.

"Evet, çok daha az trafik görünüyor. Uçur bizi."

Yapabileceği en kıvrak manevrayı yaptı ve ben bir kez daha koltuğuma yapışmış hâlde sımsıkı tutunurken o boş sokağa döndü. Geride bıraktığımız yoğun trafiğin içindeki bazı araçların yüksek sesli kornalarını, insanların bağırışlarını işittik ancak durmadık. Emniyet kemerimi güç bela takmaya çalışırken değil kemerin ucunu denk getirmek, hareket dahi edemiyordum.

"Bu kadar insanın sabahın köründe uyanabilmiş olmasına inanamıyorum. Sanırım bugün çok önemli bir şey var."

Polat düz bir sesle cevapladı: "İşe gidiyorlar."

"Aaa!" diye şaşkınlık dolu bir aydınlanma yaşarken ona bakıyordum.

"Çok erken değil mi? Mesai saatine iki saatten fazla vardır."

"Herkesin senin gibi özel şoförü ve kendi rahatlığına göre planlanmış programları yok. Geç kalma ihtimalindense saatler öncesinden yola çıkmak zorundalar."

Bunu söylerken küçük bir çocuğa hayatın gerçeklerini anlatırmış gibi ciddi bir havaya bürünmüştü. Son yıllarda öyle yoğun bir tempo içindeydim ki toplumla ilgili herhangi bir detaya kafa yoracak vaktim olmamıştı.

"Hassas bir konu," diye başımı salladım. "Hak veriyorum."

Neredeyse rüzgârla yarıştığımız bir hızla ara sokakları aşıp geçerken adam çok kısa bir an bana döndü.

"Ne hassasiyetinden söz ediyorsun?"

"Sabah yataktan kaçta kalkmamız gerektiğine başkalarının karar vermesi. Dünyadaki en kötü şey olabilir."

İnsanların yaşadığı hayatın zorluklarını düşününce kara bulutlar etrafıma toplanmış gibi karamsar bir ruh hâline bü-

ründüm, eğer bu kadar hızlı gitmeseydik başımı cama dayar ve düşüncelere dalardım.

"Ne o? Ağlayacak gibisin."

Konuşmak istemediğimi ve zorlandığımı belli etmek için elimi salladım. "Sen sür lütfen."

"Ne oldu? Anlamıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Uyku konusunda çok hassasım."

"Tamam da sen zaten istediğin saatte kalkmıyor musun?"

"Az önce yanından geçtiğimiz otobüste insanlar gördüm," dedim daha fazla dayanamayıp gözlerim dolarken. "Çok kötü oldum." Polat kafası karışmış hâlde bana bakarken titrek bir iç çektim. Ve hüzünle fısıldadım: "Ayakta yolculuk yapıyorlardı."

Kendi yaşam telaşımdan vakit bulabildiğim bu anda bir şeyler yüreğimi parçalamaya yetmişti, âdeta yeni bir aydınlanmanın eşiğindeydim.

"Buna ilk kez şahit olmadın."

"Dediğim gibi biraz hassasım. Hem uykularından bu saatte uyanmaları hem öylece hayatı sorgulayarak camdan dışarıya bakmaları..."

Ellerimle yüzümü kapattım ve daha fazla dayanamayıp sustum. Bu sırada derin derin iç çekiyor, tüm bunların kâbus olmasını diliyordum.

"Biraz abartmadın mı?" Polat *sadece soruyorum* der gibi sakindi.

"Tüm bu insanlar ve ben... Hiçbirimiz bunları hak etmedik," dedim başımı iki yana sallayıp saçlarımı geriye atarken.

Sonra yapışmış olduğum koltuktan dışarı hüzünle baktım.

"Umarım hayatım düzelir," diye iç çektim.

Bir süre yanıt gelmeyince nihayet ne kadar haklı olduğum noktasında bir şeyler söyleyeceğini zannetmiştim. Ancak adam sıkıntılı bir nefesin ardından son cümlesini söyledi ve derin bir sessizliğe gömüldü.

"Ben artık yorum yapmıyorum."

Söylediği şeyi yaptı ve tekrar konuşmadı. Açtığım camdan yüzüme temiz hava çarparken ben hayatı sorgulama seansına devam ediyordum. Dakikaların hayatımı değiştireceği bu anda elim kolum bağlı izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Adamın susmuş olması işime gelmişti, zihnimin kendi berraklığıyla baş başa kalmak ve kendi mantalitemin derinliklerinden yüzeye süzülen düşüncelerle sarhoş olmak istiyordum.

En son ne zaman otobüse binmiştim? Hatırlamıyordum. Popülarite hayatımdaki her şeyi kökten değiştirmemişti, işler benim için iyi gitmemiş olsaydı bile ailemin benim hayallerimi gerçekleştirmemi sağlayacak farklı gelecek planları vardı. Özellikle lise dönemimde, ailemize büyükdedemden kalan, büyük hissedarı olduğumuz şirket işlerinin iyi bir noktaya ulaşmasıyla hayatım, her zaman birçok insana göre çok rahat diyebileceğim bir düzende devam etmişti.

Evet, her çocuğun yaşayabileceği dönemsel sıkıntılar yaşamış olabilirdim ancak günün sonunda kararlarını kendi alabilen, maddi ve manevi yeterliliğe sahip olan, zaman zaman ukalalık olarak algılanabilecek sağlam bir öz güvene sahip o kadına dönüşmüştüm. Popüler olmak benim için şans değildi, zaten bunun için yaratıldığıma inanıyordum.

İnsanların beni görmesi için çabalayan bir kız olmamıştım, bazen öylece dururdum ve kendiliğinden gelirlerdi. Hayatımda olmak çevremdeki herkes için çoğu zaman bir

ayrıcalıktı. Nihayetinde iyi ilişkiler kurabilen, hayatın tadını nasıl çıkaracağını bilen, keyif düşkünü, bonkör, yanında daima iyi hissedilebilecek biriydim. Bu yüzden çabalayan daima karşı taraf olurdu.

Şimdiyse yan koltuğumda, hayatımızın herhangi bir döneminde yollarımızın kesişmesinin çok zor olduğunu gördüğüm bir adamla havalimanına doğru yol alıyordum, az evvel bahsettiğim hiç kimse yanımda değildi.

Yalnızdım. Bu adamın varlığının dışında yapayalnızdım. Onun söylediği tek şeyse, "ben varım"dı. Görünüşe göre sahiden vardı, gitmek gibi bir niyeti yoktu.

"Geldik."

Sert bir frenle durduğunda saatine bakıyordu. "Güvenlik kontrollerinden geçip yolcu alımına yetişmek için beş dakikadan az bir zamanımız var."

Düşüncelerim bir balon gibi patladı ve yok oldu, geriye yalnızca içinde bulunduğum an kaldı.

"Koş!" diye bağırır bağırmaz arabadan indim ve havalimanının girişine koşturdum.

Sabah saatlerinde daha sakin olan yolcu girişi tamamen boş değildi, önümde bekleyen ve sakin bir şekilde kemerini çıkarmakla meşgul olan birkaç kişi vardı. Adamlardan biri dikkatle çantasını cihazdan geçirirken önüne atladım.

"Çok affedersiniz, sırayı bekleyecek bir saniyem bile yok. Geçebilir miyim?"

Adam yüksek sesim ve heyecanla açılmış iri gözlerime baktığında kedi yavrusu bakışımı atıp masumca gülümsedim.

"Çok acelem var."

"Lütfen, buyurun."

Kibar bir şekilde geri çekildiğinde delice koşturarak güvenlikten geçtim, üzerimdeki hiçbir şey ötmedi diye sevinirken güvenlik önüme çıktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Hanımefendi, kemeriniz cihaza."

İyi ki acelem vardı! Telaşla az evvel sırasını ödünç aldığım insanların arasına döndüğümde Polat'ın sakin ve kontrollü bir şekilde güvenlikten geçiş yaptığını gördüm. Ben hızlı bir şekilde kemeri çıkarmış, cihazdan geçecek kutuya koyarken arkamdan bir ses duyuldu.

"Hanımefendi, affedersiniz. Sizin... Şey olma ihtimaliniz var mı?"

Geriye dönüp adama baktığımda az önce sırasını bana veren, bunu yaparken yüzümü son derece dikkatle inceleyen o kişi olduğunu gördüm.

"Papatya," diyecek gibi oldu ancak hemen sözünü kestim.

"Neden bahsediyorsunuz? Tanışmıyoruz. Çok acelem var, iyi günler."

Koşturmaya devam ederken Polat dikkatle benim olduğum yöne bakıyordu, adama odaklandığını gördüm. Beni tanıyıp tanımadıklarını anlamaya çalışıyordu.

"Koş çabuk," diye fısıldadım yanına gittiğim an. "Kaçalım."

"Seninle mi konuştu?"

"Tanımak üzere!" diye direttim kolundan tutunup gövdesinin arkasına saklanırken.

Koşturmaya başladığımızı görünce bir anlık reflekse geriye döndü.

"Paris'ten özel tasarımla sipariş ettiğin kemerini unuttun."

Bu uzun şeyi nasıl olup da aklında tutabilmişti bu adam?

"Ay sen de! Boş ver, giden gitti. Şu kadını bulalım."

Kendimden beklemediğim bir metanetle kemerimi geride bıraktım ve yolcu işlemleri bölümüne yöneldim. Sadece birkaç dakikamız vardı, kadını bulamazsak mahvolmuştuk.

"Adını soyadını bilmiyorum ki..." diye esefle iç çekerken gözlerim uçağa geçiş yapılan kapıların olduğu bölümleri tarıyordu.

Cin gibi etrafı incelerken kayda değer tek bir yüz göremiyordum.

"Sanki kadın size gerçek adını soyadını verecekmiş gibi hayıflanma. Bir dolandırıcıyı ancak yüzünden tanıyabilirsin."

Söylediği şeyi düşündüm. Haklıydı, böyle biri neden yakalanma ihtimalini göze alsın ki?

Hangi hava yolu şirketi olduğunu bilmediğimiz için aynı anda takip ekranını bulduk. Dış hatlar bölümünde listelenen uçuşlar içinde aradığımızı bulduğum an, "İşte!" diye parmağımla işaret ettim. "Şurada!"

Uçuş koduyla birlikte havalimanında yolcu işlemlerinden sorumlu olan görevlilerden birine gittiğimde göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Affedersiniz. Çok acil bir durum söz konusu, birazdan Bali'ye yapılacak olan uçuşunuzdaki yolculardan biri-"

Kadın yüzüme bakmadan yanıtladı: "Uçuşumuzda seyahat eden bir yolcumuz değilseniz diğer yolcular hakkında bilgi paylaşımı yapamayız."

"Bilet!" dedim panikle. "Bilet alabilirim. Uçakta boş yer var mı?"

Kadın yüzüme bakıp dudağını kıvırdı. "Maalesef, hanımefendi."

Gözlerimi kapatıp birkaç saniye bekledikten sonra derin bir nefes verdim, sakinleşmek yerine daha da öfkeleniyordum.

"Hanımefendi, durum gerçekten çok acil. Bakın, neresinden tutsam elimde kalıyor, nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum, inanılır bir tarafı da yok ki! Uçuşunuzdaki bir kadın hayatımın içine-"

Polat daha sakin bir şekilde araya girdi: "Ulaşmamız gereken biri var, gerçekten hayati önem taşıyor. Yardımcı olamaz mısınız?"

Kadın başını iki yana salladı. "Uçak yolcu alımına başlamak üzere, herhangi bir anons gecikmeye sebep olacaktır. Daha erken bir saatte gelmiş olsa..."

"Ben bu ülkenin en önemli sanatçılarından biriyim!" dedim öfkeyle. "Hava yolu şirketinizle defalarca uçuş yaptım. Eminim ki bir ayrıcalık tanınabilir, durum hayatım için tehlike boyutu taşıyor."

Kimliğimi çıkardım ve telaşla kadının önüne koydum. "Papatya Parlar. Ben Papatya Parlar'ım."

Kelimeleri seçemeyecek bir hızla konuşurken çıldırmış gibiydim, saçlarını sımsıkı bir topuz yaparak ensesinde toplamış ve temiz bir makyaj yapmış olan takım elbiseli kadın bir süre suratıma baktı.

Polat'sa arkadan kulağıma tedirginlikle fısıldadı: "Sen ne yaptın?"

Kastettiği şeyi algılamak birkaç dakikamı aldı. Kendimi ispat edebilmek, bir ayrıcalık elde etmek adına öyle yüksek sesle konuşmuştum ki hem sırada bekleyen diğer yolcular hem de hava yolu firmasına ait personeller şaşkın şaşkın suratıma bakıyordu.

Kendimi deşifre etmiştim.

"Bu o kadın! Tanrı'm!"

Birinin çığlık attığını duydum, sanırım yolcuların arasındaydı. Hemen sonra karşımdaki görevli kadın kaşlarını kaldırdı.

"Şimdi tanıdım. Evet, siz o boktan şarkıları yapan iğrenç kadınsınız."

"N- Ne?"

Kadın şaşkınlığımdan biraz bile etkilenmedi. "Siz diyorum, hanımefendi. Şarkılarınızın kulaklarımızı kanattığı yetmezmiş gibi şimdi de 'sanatçı' adı altında, sanat kimliğini bile ayaklar altına alarak burada laf kalabalığı yapıyorsunuz. Sizin gibilerin nefes alması bile israf. Asla yardımcı olmayacağım."

Ben daha ağzımı açamadan yandaki bir diğer görevli araya girdi.

"Ne yaptığını zannediyorsun? Karşında her şeyden önce bir insan, hizmet almak isteyen bir yolcu var. Terbiyesizlik yapma! Ayrıca Papatya Hanım'ın şarkılarını önceden eleştiriyor olsam da son günlerde ne kadar başarılı olduğuyla ilgili birçok konuşmasına denk geldim. Eğer bir şans verseydin ne kadar ayrıcalıklı bir insan olduğundan haberin olurdu, müziğin hakkını veriyor."

İkinci görevli konuşmasını bitirir bitirmez bana döndü, bu kumral bir kadındı.

"Lütfen siz kusura bakmayın. Bizim için çok değerlisiniz!"

İlk görevli araya girdi: "Saçmalıyorsun! Daha geçtiğimiz günlerde ne kadar aptal göründüğünden, şarkılarının anlamsızlığından söz etmiştin. Onu gördün diye yalakalık yapmaya mı çalışıyorsun? Budala!"

Bu kadar nefret beni şaşkına çevirmişti, sesim soluğum kesildi. Bu kez ikinci görevli olarak araya giren kumral kadın kendini savundu.

"Hah! Düne kadar sen de ona ne kadar bayıldığını anlatıyordun! Fikirlerinden çabuk dönen ben değilim, sensin! Ona hakaret etme fırsatını kaçırmak istememiş gibisin. Bu kabalığının başka bir açıklaması olamaz."

Onların kavgası esnasında bir başka görevli yükselen sesler yüzünden yanımıza ilerledi.

"Burada ne oluyor, arkadaşlar?"

Olaylara yetişemeyen beynim durmak üzereyken arka tarafımızda uzanan yolcu sırasından bir genç atladı.

"Size âşığım! İnanamıyorum, o burada! Bu melek burada! Papatya Parlar, bir imza! Lütfen bir imza verin."

Daha önce sesimi duymayan ve yüzümü görmeyen birileri varsa bile artık yoktu, adamın tiz sesi tüm havalimanına yapılan bir anons gibiydi.

Üzerime koştuğunu gördüğümde çığlık attım. "İmdat!"

"Lütfen bir imza!"

Polat hızla önüme siper aldı ve beni korudu. "Orada kalın."

Hayranım olan birçok insan etrafıma toplanmaya başladığında her birinin yüzünde aynı şaşkın ifade vardı, beni burada görmeyi asla beklemediklerini anlayabiliyordum. İçlerinden bazıları önümdeki adamı dinlese de bazıları bunu reddetti ve üzerime koştu.

"Rüyada mıyım? Ona sarılmadan ölemem!"

Üzerime koşan genç çocuğun önündeki engel Polat'ın iri bedeni oldu, elini öne uzattı ve aramızda çok kısa bir mesafe kala yeniden uyarısını yaptı.

"Orada durmanı söyledim."

Fakat her şeyin korkunç bir hızla sarpa sarması çok sürmedi; tehlikeyi önümüzdeki hayran kitlesinden, kâğıt ve kalemle üzerime koşan kişilerden beklerken arkamda bıraktığım görevliler çığlık atmaya başladı.

"Hangi hakla burada ayrıcalık bekleyerek dikilebilir? Çekilin, bu kadına haddini bildireceğim."

Uçuş firması görevlisinin tabiri caizse yanıma uçması birkaç saniye sürdü, Polat ön taraftaki adamı tutarken kadın arkadan üzerime atlayıverdi. Biri saçıma yapışınca çığlık çığlığa öne fırladım.

"Manyak! Bırak saçımı, bıraksana!"

Kadın öyle bir yapışmıştı ki kendi çabamla kurtulmak mümkün değildi, sesimi duyan Polat önümdeki hayranları bıraktı ve hızla geriye dönüp güçlü bir hamleyle kadını geriye savurdu. Normal bir zamanda olsaydık daha nazik olacağını tahmin ettiğim genç adam şu anda bunu hiç umursuyor gibi değildi. Onun kuvvetiyle sarsılan kadın ise yalpalayarak geriledi ve düştü.

Havalimanı bir anda buz keserken ortam gerildi. Bu defa atak hiç ummadığım bir yerden geldi, az evvel görevlilerin yanına durumu sormak için gelen beyefendi durumun vardığı vahim nokta sebebiyle araya girdi. Suratıma doğru öfke püskürdüğünde saç diplerimi ovmakla meşguldüm.

"Zaten abuk subuk şarkılarla tanınan saçma bir insansınız! Çalışanlarımıza bu muameleyi yapamazsınız! Güvenlik! Polis! Biri bu kadını götürsün."

Duracağını zannettiğim o noktayı es geçti ve çıldırmış gibi haykırdı.

"Kimse yok mu? *Sanatçıyım,* diye geçinen şu saçma kadını durdurabilecek kimse yok mu? Biri bir şey yapsın, yakalayın!"

İşler kontrolden çıkmıştı, sesini duyan insanlar olduğumuz yere yöneliyorlardı. Kimisi gerçekten meraklı bir gürüh olmakla sınırlı kalsa da kimisi beni anında tanıyor, önce şaşırıyor, sonra çığlığı basıyordu.

Saldırgan sayısı artınca Polat, "Üç deyince koş," diye emretti.

Sırtımızı birbirimize yasladık ve etrafımızı saran bu insan kalabalığının arasından nasıl çıkabileceğimizi düşündük. Polat hiç beklemediğim bir anda bağırdı:

"Üç!"

"Ay, birden başlamayacak mıydın?"

Uzattığı eli tuttum ve göreceklerimden korkarak bedeninin arkasına sığındım, öyle hızlı bir tempoyla koşmaya başladık ki çarptığımız insan sayısını saymayı bıraktım.

"Sola geç," diye ikinci bir emir geldiğinde hiç düşünmeden dediği şeyi yaptım.

Şimdi insan kalabalığının büyük bir kısmı onu tarafında kalmıştı, beni korumak için daha güvenilir olan tarafa çektiğini anladığımda kalbim daha hızlı çarptı.

"Kadın," dedim arkasından telaşla. "Kadını bulamadık."

"Burada biraz daha kalırsak seni tek parça çıkaramayız."

Polat başka bir şey söylememe müsaade etmeden az evvel giriş yaptığımız kapıya doğru koşarken peşinde sürüklendim, çıkmak için atıldığı sırada birçok güvenlik görevlisi önünü kesti.

"Beyefendi, burası giriş. Çıkış diğer tarafta."

"Kızı öldürecekler!" diye açıklamaya çalışmasına rağmen nafileydi, güvenlik sertçe başını salladı ve katı bir yüz ifadesiyle sözünü kesti:

"Geçemezsiniz."

Sıkıca tutuşmuş ellerimiz ayrılmıyordu, insanlar peşimizde zombi sürüsü gibi koşarken tam tersi istikamete yöneldik ve tekrar koşmaya başladık. Bu kez içine daldığımız grup giden yolcu kısmıydı, çarptığımız insanlardan bazıları yabancı kelimelerle ikaz ediyordu.

Uzun, beyaz kıyafetli ve Arap olduğunu tahmin ettiğim adam ona çarptığımız için öfkeyle bağırırken geriye dönüp elimi salladım.

"Sorry, ya habibi!"

Polat koşturmaca içinde olduğumuz o anda nefes nefese arkaya dönüp bana baktı. "Ne?"

"Sana demedim!" dedim bacaklarım acımaya başlamasına rağmen koşmaya devam ederken.

Birkaç kişiyi daha atlatıp çıkış kapısına yaklaştığımız sırada önüme dönmek üzere hareket ettiğimde gözlerim hiç görmemesi gereken bir ana tanıklık etti, adımlarım yavaşladı ve hatta durma noktasına geldi.

"Bu o!" diye gırtlağımı yırtarcasına bağırdım.

Biraz ilerideki yolcu kapısından geçmek üzere güvenlik görevlileriyle konuşan, eşyalarını sakince cihaza yerleştiren kadını gördüm. Çığlığımla birlikte o da irkildi ve bana döndü.

"Sen!" diye çirkefçe haykırdım. "Orada dur!"

Polat arkamdan şaşkınca bakakalırken kendini toplayabildiği ilk anda, "İnsanlar peşinde. Gidemezsin," diye derdini anlatmaya çalıştı.

"Hayatımı düzeltecek, düzeltmek zorunda!"

Çığlıklarım havalimanını ayağa kaldırırken beni gören kadın, görevlilere derdini anlatarak aradan sıyrılmaya çalışıyor, kaçmak için yollar arıyordu.

"Tutun şunu!"

Haykırışlar eşliğinde kapıya doğru atladığımda görevliler şaşkınca bana baktı. Normal bir günde her şeyin nizami bir düzen içinde ilerlediği sakin yolcu alım bölümünde bugün facia yaşanıyordu.

Papatya Parlar faciası! Pardon, Papatya Patlar!

"Sen benden kaçabileceğini mi zannettin, ha?" diye çemkirirken üzerine atladığım kadının yakasına yapışmıştım.

Güvenlik görevlileri ilk şoku atlatır atlatmaz üzerime koşsa da beni durduracak güce sahip değillerdi. Kadının yakasına Azrail gibi yapışmış, tepesine çökmüştüm.

"Hayatımı düzelt. Çabuk! Çabuk hayatımı düzelt!"

Kadın panikle kaçmaya çalıştı, ellerimden kurtulmak için çırpınıyordu. "Sizi tanımıyorum! Bırakın."

"Ulan baksana sen benim gözümün içine! Ben yer miyim? Paraları bayılırken, Bali'ye götürüp dilek diletirken hava hoştu, değil mi? Seni değil Bali, dünyanın en ucuna götürür, tropikal ormanlara gömer, üzerine yağan yağmurla beraber tepinirim. Anladın mı? Anladın mı, yüzüme bak!"

"İmdat, adam öldürüyorlar!"

Güvenlik görevlileri omuzlarımdan tutup beni kadından ayırmaya çalışırken göz ucuyla gördüğüm Polat, hayranlarımın ve diğer psikopatların saldırısına uğramamam için arka tarafı kolluyordu, gelenleri bir bir nakavt ederken nefes nefese kaldığını görüyordum.

"Ya bana yazık değil mi? Ne yaptım ben sana? Dünyamı altüst ettin. Sana diyorum, düzelt. Düzelt şunu çabuk, herkes gitti!"

Güvenlikler beni, yaka paça sürüklediğim kadından ayırdıklarında ağlamaklıydım, kadın onların arkasına sığınmadan önce korkuyla bana bağırdı:

"Ben bu kadarını tahmin etmiyordum. O dileğin gerçekleşmemesi lazımdı! Git başımdan, beni sorumlu tutamazsın." Sonra güvenliklere yalvardı. "Onu benden uzaklaştırın, ne olur."

"Karakola gideceğiz," dedim parmağımı yüzüne sallarken. "Ben senden şikâyetçiyim! Çabuk düş önüme, seni hayatta yollamam."

Güvenlik görevlisi, "Hanımefendi. Bu kadar olay çıkardığınız yeter, lütfen biraz sakin olun," diye uyarırken yüzüme baktığı o anda bir aydınlanma yaşadı. "Siz Papatya Parlar değil misiniz?" Sonra şaşkınca gözleri irileşti, parmağını şıklattı ve kocaman gülümsedi. "Kutuplarda Yanalım!"

"Evet, evet, benim şarkım. Şu an konumuz bu değil, bakın gerçekten hayatım mahvolmuş durumda. O kadını hemen bana verin."

Güvenlik söylediklerimin tam tersini anlamayı nasıl başarmıştı, bilmiyordum ancak bir anda kadını boş verip kapıya doğru salıverdi. Sonra koşarak bana yaklaştı, dibime girdi.

"Sizi görmek çok büyük hayalimdi. Lütfen bir imza verir misiniz?"

Cebinden bir kalem çıkarmaya uğraşırken panikle atladım. "Şimdi değil ağabeyciğim! Tamam, imzayı da hallederiz ama önce şu kadını yakala, gözünü seveyim, onu salma."

Güvenliğin boşluğundan faydalanan kadın uçağın geçiş kapısına doğru koşarken biri etimi koparıyormuş gibi haykırdım:

"Dur! Gitme! Gitme dedim! Kimse yok mu? Lütfen biri yardım etsin."

Hıçkırıklarla ağlamaya başladığımda önümdeki görevli dâhil kimse bana yardım etmiyordu, geriye dönüp Polat'ı kontrol ettiğimde sayısı giderek artan o insan kalabalığına artık gücünün yetmediğini gördüm. Direniyordu ancak pes

etmeye yaklaşmıştı, bana kıpkırmızı olmuş suratıyla bir bakış attı.

"Gitme!" dedim ağlayarak kadına bağırırken. "Gitme!"

Önüme geçen güvenlik o kısma ilerlememe müsaade etmedi ve kadınla aramıza bir bariyer ördü. Sonra masumca suratıma baktı ve gülümsedi.

"Lütfen, lütfen bir imza."

"Aç götünü, orayı imzalayayım!" diye haykırdım ağlarken. "Allah kahretsin ya! Kadın kaçtı!"

Çaresizce uçağın yolcu alan kapısına baktığım sırada içimde yangınlar kopuyordu, feryat figan ortalığı dağıtmak istiyordum.

Valizini ittirerek uçağa giden koridora ilerleyen kadın son bir kez döndü ve bana baktı. Belki gözyaşlarımı gördüğünden, belki bakışlarımda fark ettiği korkunç hüzünden, neden olduğunu bilmediğim herhangi bir sebepten duraksadı ve başını salladı.

Sanki tüm dünya o an durdu. Zihnim sustu, düşünceler ilk kez yok oldu. Kulaklarımda büyük bir uğultu kaldı ve gözlerim onun dudaklarına kilitlendi.

"*Adaya dön ve dilek dilediğin ana git,*" dediğini duydum. Telaşlı yüzündeki o korku gerçekti, o an ilk kez belki de olayları kontrol edemediğini, onun da benim kadar beceriksiz ve çaresiz hissettiğini düşündüm.

"*O anı yaşa. O anın aynısını yarat ve yaşa. O hisleri hatırla ve tekrar dile.*"

Sonra tek bir şey daha söylemeden önüne döndü ve yolcu alımına başlamış olan uçağa giden koridora yöneldi. Donakaldığım birkaç saniye boyunca benden nasıl uzaklaştığını seyretmek zorunda kaldım, adım attı, adım attı, bir adım daha attı... Usulca kayboldu.

Yok oldu ve gitti. Evet, beni binlerce soruyla baş başa bıraktı.

Tiz bir ses kulağımı sağır edercesine yükseldiğinde anons yapıldığını anladım. Dış dünyayla bağlantımı kestiğim için neler olduğundan anlık bir kopma yaşamış, her şey buğulu bir hâl alırken karşımda sadece o kadın kalmıştı.

Anons beni yukarıdan bir yerlerden sert bir düşüş yaşamışım gibi irkiltti.

"Papatya Parlar adlı kişiyi acilen güvenlik birimine getirmenizi, görevlilere teslim etmenizi talep ediyoruz. Tekrar ediyorum, tüm havalimanı yetkili ve personelleri, Papatya Parlar adlı..."

Hışımla geriye döndüğümde artık bir kişiyle bile mücadele edecek gücü kalmamış olan Polat'ın kan ter içindeki suratıyla yüz yüze geldim, anonsu duyduğu an bana baktı.

"Sıçtık," diye fısıldadık.

Sonra bir an bile durmadan az önce hedefimiz olan ancak istikameti değiştirmek zorunda kaldığım tarafa yöneldim. Eğer beni yakalarlarsa durumun çok kötü bir yere gideceğini bildiğim için canımı alacaklarmış gibi koşuyordum.

"Polat!" dedim çığlıklarla. "Polat, yetiş!"

"Arkana bakma, koş!"

Kendimi nefes nefese kapıya attığımda onun geride kalan kişileri tutmaya çalıştığını, koşmaya çalışsa da beni gördükleri için gözü dönmüş insanların ona zarar verdiklerini ve müsaade etmediklerini gördüm.

Eş zamanlı olarak yeni bir grup güvenlik görevlisi, arkasındaki polislerle beraber bana doğru koşuyordu.

"Allah kahretsin, aksiyon filmi yazsalar bu kadar sahne koymazlardı!"

İsyan ederken soluk soluğa duraksadığımda önümde fazla seçenek yoktu. Ya ileri koşacak ve kendimi kapıdan dışarı attığım gibi arabaya uçacaktım ya da Polat'ı alacaktım.

Hiç düşünmedim ve defalarca kendini benim için riske atan bu adama koştum. "Gel! Gel çabuk!"

"Hayır," diye haykırdı. "Papatya, sakın buraya gelme!"

Onu dinlemedim ve tüm gücüyle benden uzakta tutmak için kollarını iki yana açıp müdahale etmeye çalıştığı insanlara yöneldim.

"Gelme diyorum, duymuyor musun? Burası çok tehlike..."

Sözünü bitirmesine müsaade etmeden ayağımı kaldırdım ve annesinin terliğini çıkardığım gibi insanlara saldırmaya başladım.

Terliğin en çok acıtan kısmının neresi olduğunu bildiğim için şanslıydım. İnsanların suratlarına sivri ve yakıcı kısmı çarparken, "Çek! Çek elini adamdan! Sen de çek, pislik," diye söyleniyordum.

Polat'ın ensesine kene gibi yapışmış birkaç tanesini indirebildiğimde suratlarına yedikleri bu darbeleri beklemedikleri için çığlıklarla kaçmışlardı.

Şok içinde elimdeki terliğe ve bana bakan Polat gözlerini kocaman açmıştı.

"Koş!" diye haykırdım. "Alık alık bakma, vakit yok!"

"Ta- Tamam."

Polat kontrolü ele aldığımı görünce birkaç kişiye daha terlikle dayak atmama izin verdi, elleri kolları rahat durmayan ve çeşitli hakaretlerle bana saldıran bu kişilere aynı vahşilikle cevap vermek, beni inanılmaz rahatlatmıştı.

"Terapi gibi bir şey bu!" diye haykırdıktan sonra bana uzanmaya çalışan son adamın da suratını terliğin tabanıyla buluşturdum.

"Yandım anam!"

"Geber!" diye suratına bağırdım. "Çek ellerini üstümüzden!"

Güvenlik görevlileriyle aramızda mesafe kalmadığını görünce diğer terliği de çıkardım ve ikisini birden sırasıyla adamların kafasına fırlattım. İlk terlik en önde koşan kişinin burnuna, ikincisi ise hemen arkasındakinin kafasına isabet etti.

Kazanacağım şeyin en fazla bir buçuk dakika olduğunu bildiğim için Polat'a yetiştim. "Yürü, yiğidim!"

Bölüm 9:

BAZI HİSLER ANSIZIN DOĞAR

Papatya Parlar...

Güzel kokuları, pahalı kıyafetleri, yapılı saçları, havalı makyajları, lezzetli yemekleri, ışıltı dolu hayatına neşe getiren insanları, manikürü, pedikürü ve diğer tüm bakımları seven o kız. Şarkı söyler, dans eder, sahneye çıkar, öpücükler yollar, iddialı şeyler söyler, magazine çıkar, basın açıklaması yapar, bir eli yağda diğer eli baldayken küstah bakışlar atar ve hayatın tadını çıkarır.

Ben buydum. Evet, bu tanımların hepsi bana aitti.

Peki, şu an olduğum kişi kimdi?

"Saçında bir şey var."

"Tozdur, terlikten fırladı sanırım."

Kaotik olayın üzerinden bir saat geçtikten sonra kendimizi pansiyondaki odamda bulmuştuk. Bir şekilde oradan kaçmayı başarmış ve insanları atlatmıştık, arabayla izimizi kaybettirdiğimize emin olsak da pansiyona yaklaştığımızda taksi kullanmıştık.

Şimdi ise boş bakışlarla birbirimizi izlediğimiz bu tuhaf anda Polat üzerime eğilmiş, bir hafta öncesine kadar muazzam renkleriyle ışıldayan, güzel kokular saçarak parlayan saçımdaki pisliği ayıklıyordu.

Annesinin terliğinin altından kopup saçıma fırlayan pisliği.

"O oraya nasıl fırladı, bilemiyorum," diye fısıldadım sessiz odada.

Pürdikkat saçıma odaklandığı için yanıt vermedi, hoşuna gitmeyen bu görüntüdeki toz parçalarını dikkatle imha etti ve bunu yaparken ciddi yüz ifadesinden ödün vermedi.

"Bitti," diye mırıldandığında sesinde tuhaf bir hırıltı peyda olmuştu.

Yorgun olduğunu göz altlarından anlıyordum, hem benim yüzümden bölük pörçük uyumak zorunda kalmış hem de bir ton insanla uğraşmıştı.

Ben daha ne kadar mahcup olabileceğimi düşünürken beklemediğim bir anda yüzüme bakıp sırıtmaya başladı. Yakınlığı, az önceki teması kalbimde tuhaf bir gıcıklanma hissi yaratınca panikledim.

"Bir de *nasıl fırladı, bilemiyorum,* demesi yok mu? İnsanlara saldırırken nasıl bir manyağa dönüştüğünden haberin yok. Kendini görmen gerekiyordu."

"Bir de nasıl göründüğümü mü düşüneceğim?" diye homurdandım giderek kısılan sesimle.

Onun bu durumla eğleniyor olması normalde öfke hissetmeme sebep olurken bu kez aynı durum yaşanmadı. Aksine hâlâ gülebiliyor olması benim de iyi hissetmemi sağladı.

"Çok zorlandın," dedim mahcup bir ifadeyle yüzüne bakarken.

Normalde hiç yapmayacağım bir şeyi yaptım ve gözlerimi kaçırma isteğimi bastıramadım, yüzümü yeniden duvardan tarafa çevirdim.

Aramızda bir sessizlik oluştu, o kadar yakınımda oturuyordu ki hiç hareket etmemesine rağmen her detayımı seyrettiğini, gözlerinin beni incelediğini, tıpkı onun kokusunu duyduğum gibi benim kokumu ciğerlerinde hissedecek kadar dibimde olduğunu biliyordum.

Beynim bir şeylerin ters gittiğine işaret eden o kırmızı alarmı verdi ve ateşe değmiş gibi olduğum yerde sıçradım.

"Duş alsam iyi olur," dedim telaşla.

Kalkmaya yeltendiğim esnada arkamdan daha evvel kullanmadığı tatlı bir ses tonuyla mırıldandı: "Tüm o meydan muharebesine rağmen gayet iyi durumdasın, endişelenme."

Bu ne demekti?

"Yani kötü kokmuyorum?" diyerek ona baktığımda gülümsemesini saklamak yerine büyüttü.

"Hayır. Aksine, her ne kullanıyorsan epey kalıcıymış."

Duyduğum şey beni mutlu edince şapşal şapşal sırıttım. "Öyle mi diyorsun? Bu da ithal parfümlerden biriydi, adamlar bu işi yapıyor ya..."

"Yine sana özel tasarlanan bir şey miydi?"

Sorusuna karşılık şaşkınlıkla kirpiklerimi kırpıştırdım. "Parfüm mü? Şey, sanırım hayır. Yani herkesin kullanımına açık olan..."

"Eşsiz bir koku gibi geldi."

Cümlesi içerideki havaya dehşet bir gerilim yüklerken yüksek voltajdan çarpılıp düşeceğimi ya da bu olmayacaksa bile kalbime kesinlikle inme ineceğini düşündüm.

Ne oluyordu? Kafam yerinde miydi? Neler saçmalıyordum ben, bu adamın kokum hakkında yaptığı herhangi bir yorum nasıl olurdu da başımı döndürürdü?

"Yanlış koku," diye saçmalayıverdim.

"Nesi yanlış?"

Ne dediğimi anlamak için yüzüme bakıyordu.

"Yanlış soru."

Kendimi daha fazla rezil etmemek için panikle banyoya koştum. "Ben bir kendime geleyim, sen de dinlen. Sonra durumu konuşuruz."

Telaşla kendimi odanın kendisinden bile küçük olan banyoya atınca Polat'ın gülerek konuştuğunu anlamamı sağlayacak kadar muzip sesini işittim:

"Senin ayakkabılar yine adaya veda etti. Gidip kullanabileceğin bir şeyler alacağım."

İşittiğim şeyler kalbimin biraz daha hızlanmasına sebep olurken sesimi sabit tuttum.

"Neden? Gidip dinlenmen daha iyi olur."

Cevabı gecikmedi, sesi gizemli ve netti.

"Önceliğimiz sensin. Her zaman."

Beni cayır cayır yanan tenim ve zihnimde fitili ateşlenen büyük bir savaşın içinde çarpışacak düşüncelerimle bırakıp gittiğini kapı sesinden anladım.

Sırtımı banyonun fayansına dayadım ve bir süre bekledim. Olanların hızına yetişmekte zorlanmıyordum çünkü olanlardan kopalı çok olmuştu!

Ben artık sadece uzay boşluğunda süzülüyordum.

Kalbim, evet. Kalbime ne oluyordu? Bu anlamsız çırpınışlar da neydi?

"Saçmalama! Gir şu soğuk suyun altına, Papatya!"

Kendimi azarlar azarlamaz musluğu sonuna kadar açıp duş bölümüne geçtim; tek problem burada evimdeki ultra lüks duş kabini ve banyo takımlarının olmayışıydı.

"Ay, bu kova ne?" Şaşkın şaşkın yerdeki kovaya bakarken jetonum biraz geç düştü. "İçine mi giriyorlar ki?"

Eğilip merakla kovayı incelerken bir yandan da kıyafetlerimi çıkarıyordum.

"Bütün bedenimle sığmaya çalışmak biraz saçma ama ayaklarımı sokayım. Bahtsız ayaklarım benim..."

Kovaya dolan su taşma noktasına gelince suyu kapattım. Ardından dikkatli bir şekilde ayaklarımı kaldırıp kovanın içine yerleştirdim, dizimin altına kadar suya girmiştim.

"Neyse, yaşlı dedeciğimin evini açması yeter de artar. Banyosu da böyle oluversin, canım!"

İnanamıyordum, bu cümleler benden mi çıkıyordu sahiden? Gözlerim yaşaracaktı.

"Kim bilebilirdi ki bu banyoda böyle bir deneyim yaşayacağımı?"

Bu kez suyu yukarıdan akacak şekilde ayarladım ve duş başlığını tepeye tutturdum. Sıcak su bedenimden akıp gitmeye başladığında giderek rahatlıyordum.

"Şampuan nerede ki?"

Banyoyu incelemek için etrafa bakarken kovanın içinde hapsolmuş gibi hissediyordum, duş jeli ve şampuanı aramak için etrafa bakınmama rağmen yeterince hareket edemediğim için göremiyordum.

"Ay dedeciğim, insan biraz yakına koyar. Dolaplarda mı ki acaba?"

Dolaplara doğru gitme fikri aklımı çeldiğinde kovanın içinden çıkmaya çalışıyordum. Tek ayağımı banyonun zeminine koymuş, duvardan destek alarak ikinci ayağımı çıkarırken bir anda kayıverdim. Öyle hızlı düştüm ki kalçam sertçe yere çarptı ve korkunç bir ağrı bedenimi ele geçirdi.

"Hih! Gitti çanak!"

Günlük hayatında bu kadar argo kullanmayan ben, banyo zeminine boylu boyunca uzanmışken nasıl böyle bir değişim geçirdiğimi sorgulamakla meşguldüm. Ağrıyan yerle-

rimi tutarak kalkarken suratım acı içinde kasılmış, gözlerim kısılmıştı.

"Lanet olsun!"

Dolaplara kadar süründükten sonra şampuanı alma umuduyla elimi uzattım. Dokunduğum şey umduğum gibi bir etki vermeyince elimle rafı tekrar yokladım.

"Nasıl yahu?"

Raflarda yalnızca sabun vardı. Evet, dümdüz sabun.

"Eee, ben neyle yıkanacağım? Saçlarım..."

Sanırım anormal hayat akışına uyum sağlama yeteneğim giderek gelişiyordu, şok olma sürem birkaç dakikayla sınırlandırılmış gibi toparlandım. Elimi rafa uzattım ve neredeyse kafam kadar olan kalıp sabunu aldım.

"Üf ya, üf..."

Söylene söylene musluktan akan suyun altına dönerken kaderime sövüyordum. Çaresizliği kabullenip sabunun bir kısmını saçlarıma sürmeye başladığımda dramatik bir film sahnesinin başrolü olduğumu hissediyordum.

"Neyse, buna da şükür..."

Yaklaşık yarım saat süren bir duş seansının ardından kapının arkasına asılmış temiz havluyu bedenime sardım. Dikkatli adımlarla odaya ilerlerken tekrar düşmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum.

"Keşke şampuanın eksik olduğunu söyleseydim," diye hayıflanarak yatağa uzandım.

Burada ne kadar kalacağım meçhuldü, yanımda temel ihtiyaçlarımı giderecek birkaç şeyden başka tek bir çöp yoktu.

"Temel ihtiyaç!" diye sinirlerim bozulmuş hâlde güler-ken çıplak ayaklarıma bakıyordum. "En azından bir terliğin vardı hayatım, artık o da yok!"

Gece boyu uykusuz kalmış olmanın verdiği yorgunluk, peşinden gün içinde yaşadığım sıkıntıları da sürükleyince mayışmaya başladım. Sıcak yatağın içinde büzüşerek kıvrıl-dığımda eski kıyafetleri giymek çok zahmetli ve kötü geldi. Gözlerimi huzurla kapattım, yastık yumuşacıktı ve rahatlık vadediyordu. Derin bir uykunun kucağına süzüldüm.

"Biri gelirse bana haber vermen yeterli."

"Tamam, evladım. Hanım kız bir şey ister mi?"

Yatakta mırıldanıp burnumu çektim. Huzursuzlanmış-tım.

"İhtiyacı olan şeyleri aldım. Bir durum olursa biz aşağı geliriz, sen söylediğim gibi kapıyı kimseye açma. Özellikle yabancılara."

Cevap olarak belli belirsiz cümleler işittim ancak zih-nimde yerine oturmadı. Ağzım koca bir esnemeyle yırtıla-cak kadar açılırken gözlerimi kırpıştırıyordum.

"Ay, ben dalmışım..."

"Günaydın."

Ses fazla yakından gelince gözlerimi tamamen açıp ya-takta doğruldum. Polat, kapının girişinde dikilmiş, bana bakıyordu.

"Hih! Sen miydin?"

"Başkasını mı bekliyordun?" diye imalı bir sesle sorar-ken elindeki poşetleri içeriye bırakıyordu. Odanın içinde ilerleyen bedenini izlerken havanın çoktan kararğını fark ettim. Sağlam uyumuş olmalıydım.

"Yok ya..." derken söylediği şeyi fazla ciddiye alıp dikleşme gereği hissettim. "Tabii, ne yalan söyleyeyim, ailemden ya da arkadaşlarımdan biri beni merak edip bulmuş olsa iyi olurdu."

Sonra aklıma bir sevgilim olduğu da geldi.

"Ya da Furkan!" diye öfkeyle ekledim.

Poşetlerden yiyecek bir şeyler çıkaran Polat bana yandan bir bakış attı. Bunun anlamını çözemedim ve açıklamasını bekledim ancak o sessiz kaldı.

"Neden öyle baktın?" dedim ayaklarımı yataktan aşağı sallandırırken. "Bir de bana yeni terlik aldın mı?"

Polat, "Boş ver," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Çıplak ayaklarla mı gezeceğim yine? Hani alacaktın, yalancı!"

Poşetlerden birinden çıkardığı pembe terlikleri eline alıp bana getirirken iç çekiyordu.

"Onu demedim. Diğer söylediğin şeyi boş ver."

"Furkan'ı mı? Neden ki?"

Soruma cevap vermek yerine yanıma yaklaştı ve eğilip terliği ayaklarıma yaklaştırdı. Ben yere bırakıp gideceğini düşünürken hiç beklemediğim bir şey yaparak nazikçe ayak bileğimi tuttu. Terliği usulca ayağıma geçirdi, sonra başını kaldırıp bana baktı. O zamana dek bir çift siyah gözün bu kadar derin bir anlam taşıyabileceğini hatta bakışma süresi uzarsa değişik bir aurayla beni kendine hapsedebileceğini fark etmemiştim. Çekim yoğunluğumun ve klibimde oynayan insan sayısının da artmasıyla çevremde ajansların özenle seçtiği renkli gözlü, sarışın ya da kumral mankenleri görmeye çok alışmıştım. Bu adamın sıradan olduğunu düşündüğüm ancak bu sıradanlığın giderek gözüme çekici gelmeye başlayan yüzü son derece gizemliydi.

Neler düşündüğümü ve hâlâ bana yanıt vermeden baktığını fark edince ayağımı usulca çektim, bileğimdeki eli düştü.

"Hey, sana diyorum..." diye mırıldandım.

Diz çöktüğü yerden kalkıp omuz silkerken umursamazca başını salladı.

"Boş ver. Bende kalsın."

İnsanların beni herhangi bir konuda işkillendirip sonra hiçbir şey yokmuş gibi davranmaları merakımı öyle körüklüyordu ki bunu yaşamaktansa bir kurşunla öldürülmeyi tercih ederdim.

Sanıyorum ki karşımdaki adamın bu pis huyumdan haberi yoktu.

"Kafamı bulandırıp kaçmak yok!" diye çemkirirken yataktan zıplayarak peşine takılmıştım.

O ise havada bir sinek vızıldıyormuş gibi umursamaz bir ifadeyle poşetteki paketleri çıkarmaya, aldığı şeyleri tanıtmaya devam etti:

"Bunlar yedek terlikler, numaranı bilmediğim için ayakkabı alamadım. Seveceğin tarzda bir şey de göremedim, sonra *bana bunu mu layık gördün,* diye başımı ağrıtırsın gibi geldi, ona kalkışmadım. Şunlar birkaç tane basit, düz renkli tişört. Bunlar da diğer çamaşırların."

Son söylediği şeyle kaşlarım şaşkınca kalktı. İnanamıyorum, bana çamaşır mı almıştı? İncelik ve detay deyince gerçekten de Polat'tı!

"Başka bir şey sordum," diye araya girdiğimde eğdiği yüzüne bakıyordum, sözünü kesmeme izin vermedi.

"Şurada atıştırmalık bir şeyler var. Tatlı ya da tuzlu ihtiyacın konusunda karar veremediğim için karışık aldım. Yemediklerini benim odama bırakabilirsin, israf etme. Şun-

lar hazır kahveler, her sabah bunlardan birer tane içmeden güne başlayamıyormuşsun gibi bir hava sezdim."

Şaşkınca bakarken ağzım açık kaldı. "Sen nereden biliyorsun?"

Yine poşetlere eğdiği başını kaldırmadan bana yandan bir bakış atıp önüne döndü.

"Tahmin etmesi zor biri değilsin."

Sonra masaya bıraktığı diğer poşetleri gösterdi. "Burada da aklıma gelen diğer ıvır zıvırlar var. Birkaç gün buradan çıkamayacağız gibi görünüyor hatta bu süre duruma göre uzayabilir. O yüzden her şeyi idareli kullanmamız gerekiyor. Pencerede de fazla görünmemeye özen göster."

Sonra gözleri cama değdiğinde şüpheci bir şekilde ekledi: "Gerçi burada bulunmayacağımıza neredeyse eminim. İnsanların aklına gelecek son yerlerden biri."

"Furkan'la ilgili olan konuyu neden geçiştiriyorsun?" derken neredeyse inadımdan ölecektim, ayağa kalktım ve ellerimi belime yerleştirdim.

"Bir şey geçiştirmedim."

Odadan çıkmak için yöneldiğinde panikle ona koştum.

"Olmaz! İzin vermiyorum!"

Derin bir iç çekip sıkıntıyla başını salladı. "Papatya..."

Bir adım daha atmasına müsaade etmeden bedenimi kapının önüne bir bariyer gibi konumlandırdım, çivi çaksalar daha kolay çıkardı, bir milim dahi kıpırdamıyordum.

"Göndermem," dedim inatçı bir şekilde kaşlarımı çatarken. "Bir şey saklıyorsun."

Karşımdaki adam sadece yüzüme baktı. Gözlerindeki puslu bakış, yüz ifadesine yerleşen sıkıntılı his içime korku

tohumları ekmeye başladı. Benim bilmediğim ancak kendisinin bildiği ne olabilirdi?

Hareket etmediğim için sessizce birbirimizi incelediğimiz garip ana kısıldık. Beyaz, dik yakalı bir tişört giymişti; altında ise siyah bir eşofman vardı. Market kombininin ne kadar salaş olduğunu düşünürken bu kıyafetlerin içinde bile bedeninin heybetini gizleyemediğini fark ettim.

Siyah saçları ilk gün gördüğüm o düzenli, taranmış hâlinden oldukça uzak bir manzara sunuyordu, resmen adamın hayatına girdiğimden beri ikimiz de salkım saçak olmuştuk.

"Dinliyorum," diye diretirken ısrarcılığımdan biraz bile ödün vermedim.

Gözlerini birkaç saniye kapattı ve derin bir iç çekti. "Bazen bazı şeyleri duymamak daha iyidir. Dinleme, çiçek kız."

Çiçek kız mı? Ne diyordu bu adam?

"Adımın Papatya olduğuna kanma!" dedim giderek öfkelenirken. "Benim için dokunanın canını diken misali acıtmak çok da zor değil."

"Ne bu şimdi? Racon kesmeye mi başladın?"

Dudağı alayla kıvrılır gibi olunca daha da sinirlendim. Kapıya yapıştığım için hareket edemesem de parmağımı suratına salladım.

"Aman efendim, karşımızda adı Polat, tavrı Alemdar'dan hâllice olan bir adam varken racon bizim ne haddimize!"

Suratını buruşturdu ve kollarını göğsünde birleştirdi, gözüm bir anlığına kol kaslarına kayıp yukarı çıktı.

"Bu espriyi çok düşündüğünü söyleme."

Eğlenen sesine karşılık ben de gülümsedim. "Bir buçuk gündür falan."

Düzelme umudum yokmuşçasına başını iki yana salladıktan sonra geçmek için sol tarafıma yöneldi, kapıya daha sıkı yapıştım.

"Bana. Hemen. Kafandaki. Şeyi. Söyle."

Kelimelerin üzerine basa basa, tane tane konuştuktan sonra başımı kaldırıp göz göze gelmeye çabaladım, neyse ki mesafe uzun değildi.

Bir süre gözlerime baktıktan sonra sessizce mırıldandı:

"Bornozla üşüteceksin."

Cümlesiyle beraber kıyafetlerimi giymeden uyuyakaldığımı hatırladım ve dakikalardır bedenimdeki sıcak hissin herhangi bir kumaş sayesinde değil, yumuşak bornozla uyuyup uyanmış olmam yüzünden olduğunu hatırladım.

"Onu boş ver," dedim söylediği şeyi umursamıyormuş gibi bir tavır takınıp hafifçe gerdanımı kapatırken. "Diğerini söyle."

"Diğeri..." diye mırıldandıktan sonra biraz düşünür gibi yaptı. "Parfüm markanı iyice merak etmeye başladım."

"O da değil!" dedim bıkkınlıkla.

"Tırnaklarını yaptırmamış olmamıza rağmen sürece iyi alıştığını düşünüyorum."

Bir süre durup ona baktım, benimle alay mı ediyordu?

"Sen şaka mısın?"

"Bazen," diye gülümsedi. "Neden?"

"Beni çıldırtmak için yapıyorsun, merak edeceğimi biliyorsun."

Gülümsemesi büyüdü ve sırıtışa dönüştü. "Zeki kız."

"Hain!" diye çıkışırken dayanamayıp omzuna bir tane indirdim. "Özel hayatımla ilgili bir şey ortaya atıp sonradan söylememeye karar verdiğinde şakacı olmuyorsun."

"Demek ki yeterince özel değilmiş," derken ses tonu ciddileşti. "Yoksa nereden bilebilirdim ki?"

Dudaklarımı öfkeyle birbirine bastırdım. "Eğer... Eğer biraz daha gizemli konuşmaya devam edersen seni-"

Polat sözümü kesti: "Sevgilim dediğin yavşak, seni kandırıyor."

Kelimeler dudaklarımda asılı kaldı, bu sırada gözlerim kocaman açılmıştı. Kalbim, işittiğim şeyle birlikte dehşetle çarpmaya başlarken kirpiklerimi kırpıştırıyordum.

Yutkundum. "Bu ne demek?"

Duymayı kendim seçmiştim, Polat'ın gözlerindeki ifade de *bunu sen istedin,* der gibiydi. Bakışları sertleşti, göz rengi hiç olmadığı kadar koyu bir renge büründü ve bir nefes bıraktı.

"O gün evine gittiğinde senin peşinden geldiğim için dışarıda bekliyordum. Sen girdikten kısa bir süre sonra dışarı bir kadın ve bir adam çıktı. Hararetle bir şeyler konuştular, sanırım tartıştılar. Kızın elinde eşyalar vardı, kıyafetlerini bile doğru düzgün giyememişti. Manzara tuhaf olduğu için dikkatimi çekti ve onları izledim."

Durdu ve o anı hatırlamaya çalışarak gözlerini kıstı.

"Arabadaydım, buna rağmen biraz bağrıştıklarını duydum. Kadın sinirliydi, adamı tehdit edercesine bir şeyler söyleyip elini salladı. Sonra çocuk onu sakinleştirdi, sarıldı ve öptü. Detay vermek istemezdim ancak hiç dostane bir öpücükten söz etmiyorum, biraz daha sürse sevişeceklerdi."

Kalbim tekledi, bedenim yanmaya başladı.

"Ama..." diye fısıldayacak oldum. Sözümü bitiremedim.

Polat sakince yüzüme baktı ve son sözünü söyledi: "Uzun süre bekledikten sonra artık senin çıkmayacağını düşünüp eve dönecektim ki sen çıktın, koşuyordun. Peşinden diğer olaylar gerçekleşti, arabadan indim ve yanına geldim. Bu sırada arkandan bağırıp duran o adam, sabah gördüğüm çocuktu. Utanmadan senden hesap soruyordu."

Furkan'ın bunları yapmış olduğunu işitmek kanımın fokur fokur kaynamasına, kalp atışımın hızlanmasına ve büyük bir hüsrana sürüklenmeme sebep oldu.

"Emin misin?" diye fısıltıyla sorarken sesim titriyordu. "Belki gördüğün kişi..."

Polat'ın keskin sesi odadaki boğucu havayı delip geçti. "Şüphem yok. Aynı kişiydi."

Dudaklarım titremeye, çenem ağlamakla ağlamamak arasındaki ince çizgide kasılmaya başladı. Gözlerimi çabucak sildim ve ellerimle yüzümü yelledim.

Konuştuğumda sesim buz gibiydi. "Neden söylemedin?"

"Başın beladan kurtulmadı ki," derken sesi, benimkine kıyasla yumuşaktı.

Hâlime acıyor muydu? Bunu görmeye ihtiyacım olmadığı için bakışlarımı arkasındaki duvara çevirdim.

"Tüm bu sıkıntıların arasında böyle aptal bir adam için canını sıkmaya değmez diye düşünmüştüm. Sen tekrar adını telaffuz edince istemsizce kıl oldum."

Bana yalan söylemek için herhangi bir sebebi yoktu, o yüzden yaşadığım şoku atlatırken ilk aşama olan inkâr kısmını es geçmiştim.

Evet, yıkılmıştım. Nihayetinde değer vermediğim herhangi birini hayatımda tutmak gibi bir durum söz konusu olmazdı, Furkan'a kuvvetli bir romantik bağ ve çekim hissediyordum. Zorlu çekim akşamlarının sonunda soluğu

onun yanında alabilmek, saçlarımı okşayarak ve öperek beni uyutması, tatlı ve çapkın ses tonu, sayabileceğim birçok şey ilişkimizde hassas olduğum noktalardı. Hepsinin farkındaydım.

Farkındaydım ancak... Böyle bir şeyi ondan beklemiyordum. Hatıralarımın arasından evine gittiğim sabaha dair anılar fırlayınca ne kadar paniklediğini, telefonuna ulaşamadığım kısımlarla ilgili boşlukları dolduramadığını, telaşını anımsadım.

"Anlamalıydım," dedim esefle söylenirken. Kendime kızmaktan da geri duramıyordum, gerçekten öfkeliydim. "Son zamanlardaki ilgisiz, hayatımla alakasız, basit flörtöz tavrından anlamalıydım. Nasıl kandım ki?"

Yıkılmış hâlde kapıdan çekilirken Polat beklemediğim bir şey yaptı ve elini uzatıp başımın yanından kapıya dayadı. Sonra yüzünü yüzüme doğru eğip tam gözlerimin içine baktı.

"Hey," dedi kendime gelmemi istediğini belli eden hafif sert ancak hâlâ yumuşak sayılan o ses tonuyla. "Buna üzülecek vaktin yok. Hayatın tepetaklak olmuş durumda."

"Çok moral verdin," diye yapmacık şekilde gülümserken kolunun yanından geçmeye çalışıyordum.

"Kendini suçluyorsun, yapma."

Kolunu çekmek yerine az evvel onun gitmesine müsaade etmediğim andaki gibi benim gitmeme müsaade etmedi, daha da üzerime geldi.

Kapana kısılmış gibi hissettim, nefesi çok yakınımdaydı. Sesi, cümleleri ise tam zihnimin içindeydi. En kötüsü de buydu.

"Çekilir misin?" dedim ağlamamak için birkaç dakikam olduğunu bilirken.

Başımı eğdim ve aptal bir adam için üzüldüğümü görmesin diye yüzümü saklamaya çalıştım. Böyle bir şey bana, Papatya Parlar'a yakışmazdı.

Ben geride kalanlarla, bana yetişmek istemeyenlerle değil; peşimden koşanlarla yola devam ederdim. Kesinlikle üzülemezdim.

"Belli ki o gerzek adamın başına gelebilecek en güzel şeydin," diye mırıldandığını işittiğimde sesindeki bir şey başımı kaldırıp Polat'a bakmama sebep oldu.

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı, kolunu daha yakınımda tuttuğu için kokusu burnumun dibindeydi.

"İnsanlara güveniriz ve bize, buna değip değmeyeceklerini gösterirler. Hepsi bu. Kendine kızmayı bırak."

Söylediği şey odadaki sessizliğin içinde uzun bir süre yankılanmış gibi hissettim. Sanki havada süzüldü ve tam kalbime kondu.

"Kendi kaybetti. Hayatımızdan çıkma riskini alarak bize hata yapan, kırmayı göze alan insanlara yapılacak en güzel şey kapının nerede olduğunu göstermektir."

Biraz daha eğildiğinde nefesi yüzüme çarptı, gözyaşlarımın akmak için hazırda beklediğini hissettim.

"Fazlası değil," diye fısıldadı. "Sevgini ve güvenini hiçbir zaman hak etmemiş insanlara karşı hâlâ duygusal tepkiler veriyor olmak kendine saygısızlık. Yol orada. Fazlası değil."

Bir damla yaş yanağımdan süzülünce hızla yanağımı sildim, Polat çenemi tutup başımı kaldıracak kadar ileri gitmedi ancak göz göze bakabilelim ve söylediklerinin içtenliğini hissedebileyim diye dibime kadar girdi ve eğildi. Yaptığı şey kalbime dokunduğu gibi tenime dokunduğunu da hissettirdi.

Titrek bir nefes verdiğimde başımı salladım. "Teşekkür ederim. Hepsinde çok haklısın."

"Haklı olmamın sana faydası olmadığını biliyorum, hislerini bastırmanı kastetmiyorum. Sadece o herifin hakkı tek günlük bir acı, bilgin olsun. Ederi bu."

İlişkimizi bilmiyor olmasına rağmen nasıl kendinden bu kadar emin olduğu hakkında fikrim yoktu. Belki kendimi daha iyi hissetmem için şüpheye yer bırakmayacak bir netlikle konuşuyordu, belki de gerçekten hemcinsinin tavrından bir şeyleri hissediyordu.

"Güzel bir akşam yemeği yiyip kendimize gelelim. Hazırlanmanı bekliyorum."

Yumuşak bir ses tonuyla son cümlelerini söyledikten sonra odadan çıktı. Önce bedeni, sonra kokusu içeriyi terk etti.

Kalan bir şey vardı, söyledikleri zihnimin en ücra köşesinde yer edindi. Muhtemelen uzun bir süre oradan gitmeyecekti.

Bornozumla yatağa atlayıp ağlamaya başlarken sesim duyulmasın diye yastığa başımı gömdüm.

Bir saat sonra pansiyonun çatı katının küçük balkonunda Polat'la beraber soslu tavuk kanadı yiyorduk.

"Hakkımda yazdıkları şeyleri gördün mü? Hayır, havalimanını birbirine kattığım için güvenlik görevlileri beni mimledi. Şimdi yolcu giriş-çıkışlarında da başıma bela aldım, ben ne yapacağım? Kadın da giderayak lafı çaktı. Neymiş Bali'ye gidip tekrar dilek dileyecekmişim. Dileğin konum bilmesi çok saçma değil mi sence de?"

Tavuğu hırsla ısırırken ona bakıyordum. Sakince başını salladı. "Bu senaryodaki her şey çok saçma ve bir şekilde gerçek."

"Aynen öyle," diye mırıldandım ağzım doluyken. "Şimdi işin yoksa bilet bul, uçağa bin, tanınmamaya çalış... Onu da nasıl yapacaksak? Bulacağız bir yolunu."

Sonra dünyamın tepetaklak olmasından söz etmiyormuşum gibi iştahla tavuğu ısırmaya devam ettim.

"Nasıl olmuş?"

Polat, kanadın birini daha ağzına götürmeden önce beni yokladı, bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen tabağıma eğildim ve elimde tuttuğum tavuğu dişlerimle bir güzel sıyırdım.

"Efsane."

Ağzım dolu dolu mırıldandıktan sonra hemen diğer parçaya uzandım. Yine hayatım boyunca kendimi içinde hayal etmediğim bir an yaşıyordum. Henüz birkaç gündür tanıdığım yabancı bir adamla, yaşadığım şehirde var olduğunu bile bilmediğim ücra bir semtteki küçük pansiyonun çatı katında, insanlar tarafından görülmemek için ışığını yakmadığım balkondaki küçük taburelere oturmuş, masanın üzerindeki tencereden tavuk kanat yiyorduk.

İşin tuhafı öyle iştahlıydım ki bildiğim tüm sofra adabını, geride bıraktığım süslü yemek masaları ve parıltılı çatal bıçak takımlarını, havalı olduğunu düşündüğüm ve yerken ayılıp bayıldığım yabancı kültürlerin tatlarını aramıyordum.

Elimi yeniden soslu kanada daldırırken Polat yardım etti. "Şurasından tut."

Söylediği şekilde tuttuktan sonra dudaklarıma götürdüğüm bol soslu kanadı yemeye başladım. Birkaç gün öncesine kadar diyet sandviçimi yerken diyetisyenimin neler söy-

leyeceğini hesaplayan ben, şimdi ödem yapacağını bildiğim turşuyu keyifle ağzıma atarken dünya yansa umursamayacağım bir seviyeye gelmiştim.

"Kimin tarifi bu?"

"Benim," dedi Polat tek lokmada bir kanadı gömerken. "Aşağıda, Burhan amcanın mutfağında pişirdim, geldikçe yaparım. O da sever."

"Yanımıza neden gelmedi?" diye sorarken sosa bulanmış parmaklarımı yalıyordum.

Dışarıdan nasıl göründüğümü düşünmeyi es geçeli çok olmuştu.

"O erken yemiş, *biraz kestireceğim,* dedi."

"Ne minnoş uyuyordur şimdi o..."

Yemek yemeyi kesip balkon manzarasından şehrin ışıklarına bakarken derin bir iç çektim. Dedeciğimi hatırlamak bana hüzün veriyordu.

Polat kendini tutamayıp gülmeye başladığında ona döndüm. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi yemeğine odaklanıp yeniden ekmeği bölerken. Sonra bana tencereyi işaret etti.

"Sosunu sıyır, ekmeği böyle bandıracaksın."

"Ay, bugün hayatımda almadığım kadar kalori aldım, senin getirdiğin atıştırmalıklardan da yedim. Kendimi tutamadım."

"Çikolataları mı yedin?" diye sorarken sosa bandırdığı ekmeği ağzına atıyordu.

"Nereden bildin?"

"Ağlamaktan gözlerin şişmiş."

Parmaklarımı peçeteye sildikten sonra telaşla telefonumu çıkarıp ekrandan kendimi incelemeye başladım.

"Gerçekten mi? Kötü mü?" Sonra aniden bunu da boş verip telefonu masaya bıraktım. "Aman, sanki kameralar mı çekiyor? Salla."

Yeniden yemeğe gömülürken ne kadar acıktığımı fark ediyordum, tüm bu koşturmaca içinde üç kilo verdiğime, bugünse o kiloları fazlasıyla geri aldığıma emindim.

"Ama o şerefsizin tavrından anlamalıydım!" dedim ağzım turşuyla doluyken. Sonra Polat'ın gösterdiği şekilde tencerenin dibini ekmekle sıyırdım.

"Garip garip kekeliyordu. Hem baksana, çevremdeki herkes bana düşman olurken beyefendi sevgi gösterisine devam etti. Neden? Çünkü ondaki hisler tersine dönmemiş!" Ağzımdaki lokmayı çiğnemeye başlarken hüsranla ekledim: "Yavşak herif, beni zaten sevmiyormuş!"

Sosa bandırdığım ekmeği çiğnerken aydınlanmaya devam ediyordum. Polat konuşmadan beni dinliyor, ayranını yudumluyordu.

"Bu mantıkla baktığımızda bana karşı aniden nefret besleyen insanların tamamı önceden beni seven kişiler oluyor. Ne bileyim, annem, babam... Hatta onların benden en çok nefret eden kişiler olmaları çok normal. Çünkü dilek böyle işledi, hayatın doğal akışında böyle olması gerekirdi. Sonra... Arkadaşım Firuze, ekiptekiler..."

Bir anda parmağımı şıklatıp, "Evet!" diye haykırdım. "Baterist Yamaç'ın saldırısı bile şimdi anlaşıldı. Demek ki çocuk beni gerçekten seviyormuş, önceden gösterdiği sevgi yalan olsaydı şu anda bu kadar nefret etmesi mantıklı olmazdı. Zaten onun sahne hayatının iyiye gitmesini, ışığının parlamasını hep çok istedim ve destekledim."

Dudaklarımdaki tatlı tebessümle fısıldadım.

"Canım ya... Beni sevdiği için saldırmış."

"Bu muhabbet kafamı yakıyor."

Polat'ın son lokmasını çiğnerken düşünceli bir şekilde yaptığı yoruma aldırmadım.

"Gitarist Taylan'a ne demeli? Beni Yamaç'tan koruyordu. Demek ki daha öncesinde gösterdiği ilgili tavır yalanmış. Ya bak, sana ne diyeceğim, bu çocuk zaten hep bir çıkar ilişkisi varmış gibi hissettiriyordu bana, mesela benden yardım isterken bile samimiyetine inanamıyordum. Al işte, doğru çıktı. Madem önceden beni seviyordun, *Papatyacığım, Papatyacığım,* diye peşimde dolanıyordun, şimdi neden nefret etmiyorsun ulan?"

Ayranımdan büyük bir yudum alıp bardağı masaya çarparken söylendim:

"Eğer beni sevseydi bana saldırırdı!"

Polat bu kez yorum yapmadı. İşler öyle bir çığırından çıkmış, konu öyle tuhaf noktalara gelmişti ki söyleyecek bir kelime bulamıyor olabilirdi.

"Dilek gerçekleşti diye çok kızmıştım ama iyi yönünden baktığımda çok işe yaradı. Şuna bak, hayatımda kimin beni sevdiğini, kimin numara yaptığını anlamış oldum. Dur bakalım, o telaş içinde herkesle iletişime geçemedim. Asıl olay bundan sonra başlıyor, her şey normale döndüğünde kimlere haddini bildirmem gerektiğini iyi seçeceğim."

Tavuk kanadı hırsla ısırdığımı gören Polat beni nazikçe uyarmayı denedi. "Şey, sen yine de sakinliğini koru. Her şeyi anlayalım, olaylar mantığımıza yatsın. Olur mu? Böyle panik yaptığında..."

"Ya bırak allasen!" diye homurdandım, kanadı yedikten sonra yeniden ayranımı höpürdeterek içtim. "Ak koyun kara koyun belli oldu işte oğlum, anlasana!"

Polat şaşkınlıkla erkeksi bir tavırla dizimin üzerine koyduğum bacağıma, elimdeki bol köpüklü ayrana, tabağımdaki tavuk kanatlarının sıyrılmış kemiklerine ve vahşi suratıma baktı.

"İçinde bir Haydar ağabey yatıyormuş," diye mırıldanırken hayretler içindeydi.

"Papatya'ydık da ne oldu? Kopardı şeref yoksunları."

Polat kaşlarını kaldırdı, bu sırada peçeteyle dudaklarını siliyordu.

"Şimdi de kamyon arkası sözler söylüyorsun."

"Sen nereden bileceksin ki? Hayatı tepetaklak olan benim." Sonra derin bir iç çektim ve ona şöyle bir baktım. "Sigaran var mı?"

Kaşlarını çattı ve taburesini hafifçe geriye itti. "Abarttın."

"Neden? Kullanıyor olamaz mıyım?"

Gözlerini kısıp beni şöyle bir inceledi. Onun aldığı beyaz tişörtü giymiş, altıma eşofman geçirmiştim. Elbette paketlerden bulduğum takı ve tokaları takıştırmayı da ihmal etmemiştim. Rimel yüzünden iyice uzayan kirpiklerimi kaldırıp ona baktığımda sırıttı.

"Seninle birkaç dakika geçiren herkes sana zarar verecek herhangi bir maddeyi kullanmayacağını bilir." Tek kaşımı sorgular şekilde kaldırdığımda daha da sırıttı. "Bu hayatta kendinden daha çok sevdiğin hiç kimse yok."

"Doğru bir tespit."

Hakkını yiyemezdim, o yüzden konuyu bu şekilde kapatmasına müsaade ettim.

"Peki sen?" diye sorarken sözcükler dudaklarımdan istemsizce dökülüverdi.

Polat biraz geriye çekilip sorarcasına suratıma bakarken başını salladı. "Ben?"

"İn misin, cin misin?" diye sordum merakımın boyutunu bilmesini istemediğim için sıradan bir konudan söz ediyormuşum gibi sakince.

Onun gibi taburemi geriye ittim ve hafifçe manzaraya doğru döndüm.

"Kendi hâlinde bir adamım," derken sesinde tatlı bir mayhoşluk vardı.

Bu, bana rahat hissettiğini düşündürdü.

"Kendini böyle mi tanımlıyorsun?"

"İzdivaç programlarındaki gibi bir şey istiyorsun sanırım."

Sırıttım. "Olur."

Hafifçe öksürdü ve küçük oyunuma ayak uydurdu. Tişörtünün yakasını hafifçe kaldırıp dikleşirken onu keyifle izliyordum.

"Ben Polat Karathan. Otuz iki yaşımdayım."

"Ne?" diye şaşkınca bağırdım. "Gerçekten mi?"

Yüz ifadesi bozulur gibi oldu. "Daha yaşlı mı gösteriyorum?"

"Yok canım," diye elimi havada salladım. "Soyadına şaşırdım. *Karathan*... İnsanların hayatlarını mı karartıyorsun?"

Ben esprimin yarattığı keyifle sırıtırken o hiç gülmüyordu. Meydan okurcasına üzerime geldi.

"Parlar... Sen ne yapıyorsun? İnsanlara yapay ışık sunuyor gibi bir hâlin var."

"Haha," diye taklit ettim. "İki dakika dalga geçmeye izin verme, canım."

Sonra kendi kendime güldüm, düşündüğüm şey o kadar komik geldi ki omuzlarım sarsılmaya başladı, elimle ağzımı kapattım.

"Ben insanları parlatıyorum, sen de karartıyorsun. Dengelendik."

Söylediğim şey bana gayet masum gibi gelirken Polat'ın yine gülmediğini fark ettim. Ciddi bir yüz ifadesiyle beni izlerken ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Bu da mı çok kötüydü?" diye tereddütle sorduğumda ona takılmaya çalışıyordum.

"Hayır," dedi. "Hoşuma gitti."

Birçok tepki beklesem de bu ciddi yüz ifadesiyle hoşuna gittiğinden bahsetmesi kesinlikle bunlardan biri değildi. Gözleri neden böyle yoğun bakıyordu? Böyle anlarda yüzünden hiçbir şey anlayamıyordum.

"Evet," dedim bu anı bölmek için. "Tanıtıma devam edelim."

"Annemle birlikte burada yaşıyorum. Bir kız kardeşim var, şehir dışında eğitim görüyor. En büyük hobim, onun moralini bozmak."

Söylediği şeye kıkırdarken, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Ben otomobil sektöründe çalışıyorum," dedi.

"Aa!" diye şaşkın bir nida kaçırdım. "Hangi otomobil şirketi? Geçenlerde biriyle reklam çekimi yapacaktık. Gerçekten büyük paralar dönüyor! Bak, yine aklıma geldi."

Polat söylediğim şeyi dinledikten sonra bardağına uzandı ve ayranını yudumlarken cevapladı.

"Oto yıkama ve alım-satım işi birlikte. Şirket değil, sanayide iş yapıyorum."

Duyduğum şeyle donakalırken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Koca bir çığlık basmak, bastırdığım tepkiyi göstermek istiyordum ancak beynim, bunun hiç uygun olmayacağını mırıldandı.

"A- Anladım," dedim ben de sıradan bir sohbetteymişiz gibi ayranımı yudumlarken. "Ne güzel. İşini severek yapıyorsun sanırım."

Polat omuz silkti. "Fena değil, kazanıyoruz bir şeyler. Bana yetiyor." Sonra bana muzip bir bakış atıp göz kırptı. "Bayılacakmışsın gibi bir hâlin var. Korkma, insan yemiyorum."

"Yok, yok canım!" dedim utançla. "Benim çok sık rastladığım bir meslek grubu olmadığından..."

"Altındaki milyonluk arabalar da bozulunca benim önüme geliyor. Böyle düşündüğünde çok uzak sayılmaz," diye açıklarken aynı muzipliğini koruyordu.

"Ay çok haklısın," dedim gereksiz hızlı şekilde başımı sallarken. "Doğru!"

"Sonra," diye mırıldandı gözlerini gözlerimden çekmeden. "Arabanın iç-dış bakımını da yapıyorum. Tuttuğun direksiyon, dışarıyı seyrettiğin camlar, oturduğun koltuk..."

Ayranı püskürtmemek için ağzımı kapatınca içtiğim şey boğazımda kaldı, genzime kaçan sıvıyla beraber öksürmeye başladım.

"Helal, helal," diye sırtıma vururken sırıtıyordu.

"İyiyim," dedim konuşabildiğim ilk an. "Sorun yok."

"Aklına yanlış şeyler gelmesin," derken sesi tam da aklıma yanlış şeyler getirecek kadar çekici çıkıyordu.

"Hava ne kadar soğudu ya! Cereyan yaptı, sırtıma sırtıma geldi vallahi. Kalkalım mı?"

"Balkon cereyan yapmaz ama kalkalım."

"Yaptı, yaptı," dedim durumun saçmalığını boş verip hemen ayaklanırken.

Sonra peşimde atlı koşuyormuş gibi içeri kaçtım, bir kat aşağı indiğimizde karşılıklı odalarımızın olduğu bölüme geldik. Ben hemen kendi kapımı açıp içeri sıvışacakken arkamdan sakince gelen Polat kısık bir sesle sordu:

"Korkmayacağına emin misin? Eğer istersen yanında kalabilirim."

Hemen atladım ve böbürlenerek konuştum: "Benim inanılmaz bir gücüm var." İnanmadığını belli eden şüpheci bakışlarını üzerimde tuttuğunda, "Vallahi bak! Görmedin mi nasıl meydan dayağı attığımı, isteyince her şeyi yapabilirim," diye kol kasımı gösterip birkaç kez sıktım.

"Öyle diyorsan..."

"Öyle öyle. Haydi iyi geceler."

Kapıyı kapatmak üzere atılmıştım ki tek elini uzatıp engel oldu, kapıyı yavaşça tuttu.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadığı bir saniyelik zaman diliminde zihnimden yüzlerce cümle geçti.

Nasıl bu kadar sıradan görünüp çevremdeki herkesten daha çekici bir tavra sahip olabilirsin? Gözlerinin böyle yoğun bakması için ekstra bir çaba sarf ediyor musun? Bu kadar güçlü olmak yorucu değil mi? Kasların için vergi ödüyor musun? Sence ben güzel miyim? Benim hissettiğim o aptal elektrik akı-

mını sen de hissediyor musun yoksa tek başıma mı çarpılıyorum? Neden beni kurtarıp duruyorsun? Ruh hastalığı seviyem giderek ilerliyor olabilir mi? Neden hâlâ yanımdasın?

Gözlerime bakmaya devam ettiğinde fısıldadım: "Tavuk süperdi, eline sağlık."

Karanlıkta bakıştık, soluk alış verişlerimizi hissettiğimiz o sessiz anda cümlemin anlamsızlığı havada bir buhar gibi süzülüp yok oldu.

Polat ne düşündüğünü hiç anlamadığım o düz surat ifadesiyle başını salladı. "Beğenmene sevindim."

Kapıyı kapatıp bir an evvel içeri kaçmak isterken son anda kafamı uzattım. "Bir soru daha... Sen de saçını sabunla mı yıkadın?"

Bölüm 10:

BAZI PAPATYALAR DAİMA SOLAR

10 Gün Sonra

"Papatya Hanım, biraz daha sağa lütfen. Evet, gülümseyin."

Yüzümde kibar bir gülümseme peyda olduğunda parlak bir flaş patladı. Gözlerim kamaştı ancak on beş saniye boyunca bunu idare edebilmeyi başardığım için kıpırdamadan bekledim.

"Papatya Hanım, bir poz da buradan alalım. Lütfen bize bakın."

Bu kez az önceki duruşumu değiştirdim ve biraz sola döndükten sonra kameralara şuh bir bakış yolladım. İddialı tarzımın her zaman daha çok sevildiğini bildiğim için bakışlarımdaki keskinliğin giderek artmasına, çenemin kendiliğinden dikleşmesine müsaade ettim. Flaşlar ardı ardına patladı, birkaç kişinin kalabalığın arasında konuştuğunu işittim.

"Mükemmel görünüyor."

"Gülüşü çok güzel, bu poz için çalıştığı çok belli."

"Aylardır bu galaya hazırlanıyor."

İnsanların sesleri kalabalığa karışıp yavaş yavaş anlaşılmaz bir hâl aldığında bana ayrılan süre de bitmişti. Büyük yırtmaçlı elbisemin eteğini havalandırarak merdivenlere ilerlediğim sırada dudaklarımın önüne bir mikrofon daha uzatıldı.

Çok ani olduğu için hafifçe güldüm. "Ah, merhabalar."

"Papatya Parlar!" dedi zorlayıcı sorularıyla tanıdığım kısa boylu, muzip muhabir. Gözleri fıldır fıldır dönüyor; hayatım hakkında ne öğrenebileceğini, kameralara nasıl bir gaf yapacağımı düşünüyordu.

En sevdikleri şey olay yaratan cümlelerimdi, bunu çoktan öğrenmiştim.

"Bir yıldır beklenilen bu mükemmel filmin galasında sizleri görüyoruz. Filmin tamamında sizin şarkılarınızın kullanılmış olması popülaritenize olumlu yönde bir etki yapmış olmalı. Bize hislerinizden bahseder misiniz?"

Neyse ki sorusundaki tuzağı fark edip zekice gülümsedim.

"Popülariteden önce hislerimi sorman çok daha tatlı olurdu. Kendimle, şarkılarımla, bana destek olan yapım şirketi ve perde arkasındaki tüm emekçi arkadaşlarımla gurur duyuyorum."

Muhabir istediği kaosu çıkaramamış olduğu için suratını asınca istemsizce sırıttım. Mikrofona doğru eğildim ve tatlı bir şekilde göz kırptım.

"Ayrıca biliyorsunuz, filmden önce de zaten listelerin zirvesinde yer alıyordum. Şarkılarımı dinlemeye devam edin, tüm hayranlarımı seviyorum."

Ultra yüksek, ince topuklu ayakkabılarımın bastığı yerlere dikkat ederek muazzam bir yürüyüşle kırmızı halıdan uzaklaştım. Kameralar beni çekmeye, üzerimde flaşlar patlamaya devam etti.

Uzaklarda bir yerde, insan yüzleri arasında seçebildiğim menajerimle göz göze geldiğimde sırıttığını gördüm. Bu bizim "işte bu" deme şeklimizdi.

Kırmızı halının sonuna geldiğimde her tutamı özenle dalgalandırılmış saçlarımı yavaşça geriye savurdum, elbisemin ışıltısı içerideki aydınlatmalarla beraber şahane bir yansıma yarattı ve inci küpelerim bu parlaklığa uyum sağladı.

Nazik bir şekilde hayranlarıma doğru elimi kaldırdığımda beni birkaç saniye bile olsa görebilmek için can atan kalabalık grup çığlık atmaya başladı, neredeyse boğazları yırtılacaktı.

"Sana âşığım! Seni seviyorum!"

"Ne olur elime dokun, Papatya buradayım!"

"Şarkılarına âşığım."

"Bu kadın beni öldürecek!"

"Papatya! Papatya! Buradayız, gel."

"Bir fotoğraf, sadece bir fotoğraf çektirebilir miyiz?"

Çığlıklardan anlayabildiklerimin bazıları bunlardı, gerisi anlaşılmıyordu. Güvenlik görevlileri bariyerleri zor tutuyor, hayranlarımı güç bela zapt ediyordu.

Kendimi güvende tutacağım bir mesafeye dek onlara yaklaştım ve hep birlikte bizi çeken kameralara gülümsedik, güvenlik setlerinin önünde ben, arkasında yüzlerce insan kocaman bir gülümsemenin ev sahibiydik.

"Peynir!" diye bağırırken ışıkların altında olmaktan, kıskançlık ve imrenme dolu bakışlardan haz alıyordum.

Ellerimi havaya kaldırdım ve çılgınca kahkaha attım.

Dudaklarımın arasından titrek bir nefes kaçtı. Göğsüme koca bir yumru oturmuş gibi huzursuzlandım ve galerimdeki fotoğrafa dalıp gittim. O geceyi dün gibi hatırlıyor, nasıl bir mutluluğun içimi sardığını hâlâ hissediyordum.

"Her şey çok eskide kalmış gibi," diye fısıldadım karanlığa.

Bir saattir yaptığım tek şey buydu; karanlık odada ışığı açmadan yatağa oturmuş, telefonumdaki hayran fotoğraflarına bakıyordum. Hepsinde ışıl ışıldım, mutluydum, huzurluydum. Şımarık gülüşüm suratıma çok yakışıyordu, deli doluydum. Parmağım ekranı yukarı doğru kaydırırken kalbim özlemle sancıdı.

Her şey tepetaklak olalı neredeyse iki hafta olacaktı ve ben hiçbir yol bulamamıştım. Bu korkunç odada öylece beklemekten başka yapabildiğim bir şey yoktu.

Işık yoktu, sahne yoktu, müzik yoktu, şarkı sözleri yazmak yoktu, hayranlar yoktu.

Her şey koca bir boşluktu.

Parmaklarımla ekranı kaydırmaya devam ettim, bu kez canımı çok daha fazla acıtan bir başka manzarayla karşılaştım.

"O gün!" dedim heyecanla.

Zihnim beni başka bir geçmiş zamana ışınladı.

"Ayakkabılarım nerede?"

"Getiriyorlar, Papatya Hanım. Başka ne arzu edersiniz?"

Aynaya bakarken dudağımı büzdüm. "Makyajımı beğenmedim."

Makyör adamın iç çektiğini duyunca gözlerimi devirdim, sahneye çıkmadan önce moralimi bozamaz, kimsenin kaprisini çekemezdim.

"Menajerimi çağırır mısınız?"

Asistan kızlardan biri koşarak Çağrı'yı bulmaya gitti, bu sırada ben oldukça yüksek bir meblağ karşılığımda dün getirtmiş olduğum küpeleri takıyordum.

"Ne oldu, hayatım?"

Çağrı koşturarak içeri girdiğinde gözümün içine bakıyordu, bir şeyler ters gidecek diye her zamanki gibi ödü kopuyordu, hızlı nefes alıp verişinden, kocaman olmuş göz bebeklerinden belliydi.

"Makyajımı beğenmedim," diye yineledim. "Bu tonlarda istemediğimi söylemiştim."

Makyör adam derin bir nefes verdi arkadan konuşmamıza dâhil oldu.

"Hanımefendiye anlattım ancak algılamamakta ısrar ediyor. Çekimde kullanılan renkler, desenler gereği söylediği şeyi yapmamız mümkün değil. Görüntü yönetmeni ve ışık şefi ile görüşür-"

"Ay ne anlatıyor bu adam, Çağrı?" diye çıkıştım. "Mutlu olmadığım bir görüntüyle sahneye çıkmayacağım. Çekim ve röportaj alı tarafı on beş dakika sürecek, beni oradan doğruca sahneye alacaklar. Bu makyajı suratımda istemiyorum."

Adam sözünü kesmemekle birlikte bana iyice sinirlenerek çıkıştı. "Papatya Hanım! Sanırım anlatamıyorum. Şu anda sizin arzunuzdan çok kamerada nasıl görüneceğiniz ve ekranda yayınlandığında..."

"Çağrı!" dedim sert bir sesle. "Bu adamı sustur. Ben sahneye çıkmıyorum."

"Papatya, abartma!" diye homurdandı Çağrı. "Vakit yok, seyirciler bekliyor. Şu çekimi hemen halledelim de sahneye geç, canım."

Önümdeki tüm makyaj malzemelerini ileri ittim ve masadan kalktım.

"İptal et, umurumda bile değil."

Asistanlar, çekim ekibi, makyör, set çalışanları ve kulisteki diğer herkes şaşkınca suratıma bakıyordu.

"Hiç şakam yok!" dedim çantamı alıp kulisin çıkışına yürürken. "Bir bahane bulursunuz. Ne de olsa benim size değil, sizin bana ihtiyacınız var. O aptal çekimi yapmam, olur biter."

Ben çıkmak üzere son adımımı atmıştım ki Çağrı panikle koluma yapıştı.

"Hayır!" dedi telaşla. "Dur hayatım, ne yapıyorsun? Bekle lütfen!"

"Çağrı," diye dişlerimin arasından tısladığımda hemen beni sakinleştirmek için en yumuşak ses tonunu takındı.

"Gel bakalım. Evet, hemen oturuyorsun. Şimdi beyefendi tüm makyajı silip istediğin şekilde yapıyor."

Omuzlarımdan tutup beni kalktığım koltuğa yeniden götürdü, sakince oturmamı sağladı.

"Değil mi, beyefendi?"

Makyör adam çenesini kapatıp yanıma dönerken ayaklarını sürüyordu.

"Evet, efendim."

"Ne renk istiyorsun, Papatyacığım?"

Çağrı bir bebekmişim gibi omuzlarımı okşarken saçlarımı geriye itip aynadaki yüzüme baktım. Muazzam görünüyordum.

"Fosforlu bir şeyler," dedim gülümserken. "Tüm hayranlarım, en uzaktaki bile makyajımı görsün."

"Papatya Hanım, bu söylediğiniz şeyin mümkün olması çok zor, biraz fazla..."

"Mümkün!" dedi Çağrı çabucak. "Mümkün! Haydi, hemen başlayın."

Birkaç dakika sonra burayı terk edip gitmemem için neredeyse yirmi kişilik bir ekip çevremde pervane olmuştu. Bir kısmı istediğim renkte far paletlerini bulmaya çalışıyor, bir kısmı değişen makyajımla beraber bana yeni kıyafetler gösteriyor, bir kısmı saçımdaki son rötuşları yapıyordu.

Ekipten tanımadığım birkaçı ise aynı şeyi sorup duruyordu: "Papatya Hanım ne arzularsınız? Çay, kahve?"

Yaklaşık yirmi dakika sonra kulisten çıkarken dudaklarımda son durumdan ne kadar hoşlandığımı gösteren o gülüş vardı. İlk başta yaratılan görüntü çok daha sakin ve klasikken şimdiki son derece çılgın bir kadını anımsatıyordu.

Saçlarım tam olarak istediğim gibi uçuşan parlak dalgalarla şekillendirilmiş, dudaklarımda kıpkırmızı bir ruj patlamıştı. Makyör adam bu makyajı öyle çok yapmak istemiyordu ki ellerinin titrediğini hissetmiştim.

Önemli değildi, önemli olan her zaman benim ne istediğimdi.

"Şimdi hazırım."

Muhteşem bir öz güvenle sahneye yol alırken gece boyu tüm çekimlerde inanılmaz enerjik, neşeli ve konuşkandım. Tüm bu röportaj ve yapımla ilgili prosedür bittiğinde sahnede hayranlarımla baş başa, şarkılarımla çığlık çığlığaydım.

Ve gecenin sonuna ilerlediğimiz o büyülü saatlerin sonunda gırtlağım çok bağırmaktan yırtılacak duruma gelmişti, buna rağmen heyecanla mikrofonuma tutunmuştum.

"Hazır mıyız? Son şarkı!"

Son parçam dudaklarımdan dökülüp hayranlarımın kulaklarını şenlendirirken karanlıkta kalan binlerce yüz görüyordum; telefonlarını sallıyor, taktıkları renkli bilekleri havaya kaldırıyorlardı. Terden parlayan tenler, kahkahalarla kocaman açılmış dudaklar, zıplayan bedenler...

Muazzam bir etki yaratacağını bildiğim emin adımlarla şarkının son cümlelerini söyleyerek yürüdüm, mikrofonu saran ince parmaklarım zaman zaman kasılıyor, başım usulca geriye düşüyor, bununla beraber saçlarım havalanıyor ve yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde hafifçe dizlerimi kırıp gözlerimi kapatırken çığlıklar artıyordu.

Sahnenin ucuna yürüdükten sonra yavaşça diz çöktüm. Hayranlarıma daha yakın bir yerde, onların gözlerinin içine bakarak ritme kapıldım, şarkıyı nefesimle beraber sonlandırdım.

"Sen muhteşemsin!"

"Her şeyim, Papatya'm!"

"Öp beni, öp beni."

"Bir daha, bir daha, bir daha!"

Dudaklarım usulca kapandı ve gururlu bir tebessümle kıvrıldı. Gözlerimi açmıyor, kendimi bu müthiş auraya bırakıyordum.

Benim bu tatmin olmuş hâlimi gören coşkulu kalabalık daha da bağırıyor; bana bayıldıklarını, şarkıyı tekrar etmemi, onlara el sallamamı söylüyorlardı.

"Muazzamsınız!" diye mikrofona bağırdıktan sonra herkese el salladım.

En öndeki loca bölümünde Çağrı'nın prodüksiyondan yetkili isimlerle konuştuğunu, hepsinin hâllerinden oldukça memnun şekilde gülüştüklerini gördüm. Bu her zaman iyiye işaretti, konserimdeki kalabalık ve coşku değil yerinde saymak, deli gibi artıyordu. İnsanlar, onlara sunduğum her şarkıyı o ayın zirvesine taşıyor, her yerde benim sesimi duyuruyorlardı.

Kulise geçmek için arkamı dönmeden önce son kez onlara el salladım. Sahne ışıkları üzerimdeydi, hak ettiğim ışıltı bundan daha azı değildi.

Nefes nefese topuklu ayakkabılarımın üzerinde döndüğümde hiç ummadığım bir şeyle karşılaştım ve çığlık attım. "Ne?"

Karşımdaki yaşlı kadın sıcacık gözleri dolu dolu olmuş hâlde bana bakıyordu, sahne ışıkları ona değmiyordu ancak ben çok yakından tanık olduğum bu yüzün her detayını görebiliyordum. En son kaç yıl önce gördüğümü bilmediğim bu suret bir anda gözlerimi yaşartıverdi, bir damla yaş usulca yanağımdan süzüldü.

"Öğretmenim!" diye bağırırken elimde kalan mikrofon, sesimin tüm konser alanında büyük bir yankı uyandırmasına sebep oldu.

Karşımda, bana olan inancı ve desteği sayesinde sesime güvenmeye başladığım, lisede konservatuar hedefimi güçlendirmemi sağlayan müzik öğretmenim, Oya Hoca'm duruyordu.

"Papatya," diye fısıldarken dudakları her zamanki asil tebessümünün ev sahibi olmuştu.

Aradan geçen on yılı aşkın zamana karşın gözlerindeki o sıcaklık, sevecenlik yok olmamıştı. Ellerini öne uzatıp bana

doğru adım attığında değişen tek şeyin kırışmaya başlamış cildi olduğunu gördüm. uzattığı bu ellerle kendime inancımı yitirdiğim her an sırtımı sıvazlayışını hayatım boyunca unutamazdım.

Okuldan sonra onu çok aramama rağmen nereye tayininin çıktığını öğrenememiştim, geçenlerde duygusal bir anımda Firuze'ye bununla ilgili dert yandığımı hatırlıyordum.

"Güzel kızım, başarmışsın."

Öğretmenimin dudaklarından dökülen cümle, uzattığı elleri tutmak yerine doğruca ona koşup boynuna atlamama, sımsıkı sarılmama ve hıçkırıklarla ağlamama sebep oldu. Kolları ince belime sarıldığında boyu benden çok daha kısa kaldığı için biraz eğilmiş, yüzümü beyaz saçlarının arasına gömmüştüm.

Bu hayatta kimsenin bana inanmadığı kadar çok inanmıştı. Cesaretimi yitirdiğim her an destek olmuş, çok güzel bir geleceğin beni beklediğinden bahsetmiş, yumuşak sesiyle kulağıma fısıldamış, inancımı yeniden ateşlemek konusunda elinden gelen her şeyi yapmıştı. Çok çalışmam gerektiği zamanlarda okulun müzik odası kapandığı için beni kendi küçük evindeki piyanosunun başına davet ettiği, sıcak bir kahve ikram edip kapı pervazında gururla müziğimi dinlediği o anları unutamazdım.

Sanki biri kalbimi avuçlarının içine almış ve nazikçe okşamıştı, ağlamamı durduramıyordum.

"Başardım mı?" diye fısıldadım kulağına içli içli ağlarken.
"Sayenizde, öğretmenim."

Saçlarımı okşadığında üzerimde ailemden bile daha büyük bir emeği olduğunun farkında olarak daha sıkı sarıldım. Ve hep inandığım o düşünce yeniden zihnimde yankılandı.

İyi bir öğretmene rastlamış olmak bu hayatın size verebileceği en büyük armağandı. Şefkatli kalbi sizin solmuş yapraklarınızı yeniden yeşertir, içine kapandığınız karanlık dünyanızı bir mum ışığıyla aydınlatır ve sonra daha da güzelini yaparak

hayallerin fitilini ateşlemenize destek olur, sizi baştan ayağa ışıtırdı.

Gözlerinizin içine bakarken sizi yalnızca puanlara indirgemeyen bu bakışlara rastlamak hayatınızdaki en büyük şans olurdu.

Bazı insanlar kaybolunmuş bir günde yolunuzu bulmuş gibi, çatısız kaldığınız yağmurlu havada yuvanız olmuş gibi hissettirirdi.

"Başardın güzel yavrum, hayallerinin bile ötesindesin."

Gözlerimden bir damla yaş daha süzülürken sırılsıklam olan yüzümü kabaca sildim, ekrandaki fotoğrafa bir süre daha bakakaldım. O akşam Firuze ve Çağrı ortak bir planla bana sahnede böyle bir sürpriz yaşatmak istemişti, fotoğrafta öğretmenime sarıldığım sıradaki masum yüz ifadem ve onun sıcacık sarmalayışı beni her gördüğümde ağlatacak türdendi. Sanki başarımın ispatıymış gibi arkamızda kalan devasa konser alanında binlerce insan el sallıyordu, sahnedeki ışıklar öğretmenim ve benim üzerimde olsa da hayatımdaki gerçek ışık, o karanlıktaki insanların coşkusunda gizliydi.

Bu, yaşlandığımda bile her gördüğümde beni ağlatacak olan o fotoğraf karesiydi.

"Ah ulan Çağrı!" dedim burnumu çekip yüzümü tekrar silerken.

O gece ben öğretmenimi gördüğüm için hıçkırıklarla ağlarken eve dönüş yolunda, özel aracımda beni heyecanla sarsıp durmuştu.

"Bak! Şu fotoğraflara bak! Biliyordum, duygusal bir şeyler yaşadığında insanları hayran bırakacak kadar saf bir doğallığa bürüneceğini biliyordum. Her şey tahmin ettiğim gibi oldu; dinleyicin, hayranların sana daha da bağlandı. Seninle empati yaptılar, insani duygularına şahit oldular. Bu psikolojik bir hamleydi. Hıçkırıklarla ağlaman benim planım dâhilinde bile

yoktu! Bu kadarı istediğimizden on kat daha iyi bir etki yaratır. Perki ya şu fotoğrafa ne diyorsun?"

Araba evime varana kadar kendi kendine konuşmaya devam etmişti. "Basına servis edilecek olanı sabah seçeceğim, tüm pozlar birbirinden şahane. Göreceksin, bu ay manşetlerde sadece sen olacaksın. Hayranların seni gündemden düşürmeyecek, yeni şarkının üzerine böyle manevi bir olayı denk getirmek süper oldu. Arkadaşın Firuze de böyle işlerden iyi anlıyor, biraz çatlak bir kız ama çok yardımı dokundu."

Şaşkınca ona baktığımı hatırlıyordum. "Nasıl? Onun haberi var mıydı? Öğretmenim hakkında ne kadar üzgün olduğumu, bulamadığımı bildiği hâlde bana söylememiş mi? Gerçekten mi?"

Çağrı omzuma bir yumruk atıp kocaman sırıtmıştı, yüzündeki gurur ve hırs beni çıldırtacak seviyedeydi.

"Aptallaşma," diye fısıldadığını hatırlıyordum. "Böyle büyük bir reklam malzemesini harcayamazdık, sahnede ortaya çıkması kariyerin için önemliydi. Seninle ilgili her şeyi ilmek ilmek işlemek zorundayım, ortalığın içinden geçmek için bu şart!"

Camdan dışarı bakarken yumruğunu havaya kaldırıyordu, iyice kafayı yediğini düşünmeye başlamıştım.

"Her yükseliş öyküsü bazı fedakârlıklar gerektirir, Papatya Parlar. Gerekirse duygularından feda edeceksin, sonucu muhteşem olacak. Bana güven."

Tüm o magazin dergilerini hatırlıyordum, olayın yaşandığı ay Çağrı'nın söylediği şey gerçekleşmişti. Öğretmenim ve benim fotoğraflarım her yerdeydi. Olabilecek en iyi şekilde servis edilmiş, en popüler gündemler oluşturulmuş, en iyi manşetler yazılmıştı.

"Ünlü oldu ancak geçmişini unutmadı, ünlü şarkıcı vefalı çıktı!"

Kendi kendime mırıldanırken ağlamam son bulmuştu, sesim nedensizce soğuktu. Bir süredir Çağrı'dan uzak kaldığım için miydi, bilmiyordum ancak şimdi bu anı bile bana çok rahatsız edici hissettiriyordu.

"Daha özel bir an olarak kalmasını isterdim," dedim kendi kendime duvarı seyrederken. "Neden benim için çok önemli olan bir şeyi halka servis etmelerine müsaade ettim ki? Milyonlarca insanın ne düşündüğü değil, benim hislerim önemliydi."

Firuze'nin Çağrı ile ortak bir plan yapmış olması beni yeniden öfkelendirdi ancak yapacak bir şey yoktu. Şarkılarımın hak ettiği değeri görmediğini düşündüğüm o noktada Çağrı gibi bir manyağı hayatıma almayı ben tercih etmiştim.

Tehlikeli her tercih, tahmin edilemez bazı sonuçlar doğurur, bu kaçınılmaz bir sondur.

Derin bir nefes verdikten sonra ayağa kalktım ve pencereden dışarı bakmaya başladım. Sabahın erken saatleri olduğu için etrafta kimse yoktu, arka cepheye bakan bir odada olduğum için sokağın görünen kısmı tenhaydı. Günlerdir huzursuz hissettiğim her an buraya geçip kıpırtısız yaprakları izliyor olsam da artık dayanma gücüm kalmamıştı. Sabırsızdım.

Polat'ın benim için aldığı kıyafetlerden birkaç tanesini üzerime geçirirken sıkıntılı bir iç çekiş dudaklarımdan firar etti, bunlar son temiz giysilerdi.

"Ya dışarı çıkmak gerekecek ya da eve dönmek..."

Odanın kapısını açıp gıcırtılı merdivenden inerken basamaklara değen terlik artık rahatsız hissettirmiyordu, resmen kısa bir süre içinde hiç ummadığım bir şekilde buraya uyum sağlamıştım.

Resepsiyon kısmının arka tarafında kalan küçük bölüme geçtiğimde tavanı alçak olan odaya biraz eğilerek girmem

gerekti, içeriye adım attığımda iki adamın masada kahvaltı yaptıklarını gördüm.

"Günaydınlar," diyerek son heceyi uzatırken keyifsizliğimi gizlemeye çalışıyordum.

Burhan amca çok iyi duymadığı için ilk fark eden Polat oldu, kapı girişine döndü ve bana baktı. Beni şöyle bir süzdükten sonra bakışları yüzümde durdu, bir süre oyalandı, ruh hâlimi anlamaya çalıştığını fark ettim. Günlerdir dengesizliklerimi anlamaya çabalıyordu.

"Günaydın, hanımefendi."

Bana böyle hitap etmesi çok da geçmişte kalmış sayılmayan eski hayatımdan bir anı gibi hissettirdi, dudağımı titretmemek için zor durdum.

Benim bu karanlık, dar, duvarlarının sıvası dökülmüş odada ne işim vardı? Artık gitmek istiyordum.

"Kahvaltıya bensiz başlanmış," diye muzip bir tavır takınıp kendime bir sandalye çekerken masaya göz atıyordum.

Burhan amca demliğe uzandı, bana bir bardak sıcak çay doldurduktan sonra yaşlılığın verdiği yavaşlıkla bana doğru uzattı. Bardak önüme gelene kadar sanki yıllar geçti, tahammülümün neden bu kadar azaldığını sorguluyordum.

"Teşekkür ederim, dedeciğim," dedim gülümseyerek yüzüne bakarken.

Buna karşılık olarak kibarca başını salladı ve hafifçe elimi okşadı. Sonra önündeki yumurtaya ekmek bandırmaya devam etti. Bense çatalımı salatalığa uzatıyordum. Düşünceler zihnimi oyalarken kendime kızmayı ihmal etmiyordum, ne olursa olsun bu adam bana evini açmıştı. Onun sayesinde son haftamı güvende geçirebilmiştim.

Burhan amca kendi tabağını alıp tezgâha götürürken Polat çayını yudumlamadan önce bana laf attı.

"Keyifsiz gibisin."

Salatalığı çiğnerken pek konuşmadım, omuz silktim. "Nasıl olunursa öyleyim."

Polat yüzümü incelemeyi bırakmadı. Gözlerime, düz bir çizgi hâlindeki dudaklarıma, her an titreyecekmiş gibi duran çeneme baktı. Beni bu kadar dikkatli incelemesi rahatsızlık hissimi artırdı, sandalyemde kıpırdandım ve lokmamı çiğnedim.

"Bali'ye giden son uçuş için iki bilet yakalayabildim, gece olmadan çıkacağız."

Duyduklarım bir nebze olsun içimi rahatlatırken ağzıma küçük bir dilim peynir attım.

"En azından günler sonra ışık göreceğim."

Polat her şeyin bu kadar problemsiz hallolmayacağını bildiği için düşünceli görünüyordu, belki keyfimi kaçırmak istemiyor olabilirdi ancak uyarısını yapmaktan da geri durmadı.

"Ne olur ne olmaz, farklı bir kimlik belgesi ayarlamaya çalışıyorum. Onun haberi kısa süre içinde gelecek. Bir de sana şapka, peruk, gözlük gibi şeyler almamız gerekiyor."

Havalimanında yaşadığımız son kaosu düşününce kara bulutların üzerimizde gezindiğini hissettim.

"Ya batarız ya çıkarız," dedim düz bir sesle. "Kadının dediği şeyi denemekten başka yolum kalmadı."

Polat'tan iyi bir şeyler duyma umuduyla göz ucuyla baksam da sessizce tabağını bitirmeye odaklandığını gördüm. Bu, onun en erken tanıdığım özelliklerinden biri olmuştu, boş vaatler vermiyordu.

Bir konu hakkında olumsuz bir düşünceye sahipse canımı sıkacak kadar bunu dile getirmiyor ancak kendimi üzecek hayaller kurmama da müsaade etmiyordu.

"Bugün biraz terasa çıkarız istersen," dedi birkaç dakikalık sessizliğin sonunda.

Basık odada iki kişi kalmıştık. Pencereden içeri sızan ışık masaya vuruyor, tozları gösteriyordu. Perdelerin büyük kısmı kapalıydı, bunu güvende olmam için yaptıklarını biliyordum.

"Olur," derken sesim umutsuzluğumu belli eden bir tınıya bürünmüştü.

"Hey," dedi daha güçlü çıkan sesiyle, masada biraz üzerime eğildi. "Kendine gelmeye ne dersin? Bu benim tanıdığım kız değil."

Boş ver dercesine başımı sallarken elimdeki çatalı masaya bıraktım ve başımı iki yana salladım, dudaklarımdan bir fısıltı döküldü:

"Bu da benim hayatım değil zaten."

Cümlem bir süre ikimizi de susturdu, sessizliğe hapsolduğumuz bitmek bilmez dakikalarda karşımdaki adam nasıl bir enkaza dönüşmek üzere olduğumu fark etmeye başladı.

Tanıdığı kadın capcanlı, hayatı coşkuyla yaşayan, ne olursa olsun kırılan tırnağının derdine düşebilen, heyecanlı bir Papatya'ydı. Bense ruhum çekilmiş gibi hissediyordum, bu ücra pansiyonda tüm ışıltımı kaybetmiş gibi...

"Buraya ait değilim ki," diye mırıldandım sessizce, hüzünle. "İnsan sesi bile yok. Kalabalıklara alışığım ben. Işık yok, perdeleri günlerdir kapatıyoruz. Oysa sahne ışıklarını severim; parlamayı, aydınlıkta olmayı... Kendimle ilgilenebileceğim, beni mutlu eden hiçbir şey yok, bir odanın içinde öylece günün dolmasını bekliyorum. Ama ben dolu dolu yaşamayı, planlarım yüzünden günün yirmi dört saat olmasından yakınmayı özledim."

Titrek bir nefes sözcüklerimi tamamladı: "Mutlu olmayı özledim. Bu kadar ümitsizlik, kaldırabileceğimden daha ağır gelmeye başladı."

Yanımdaki adam en ufak bir gürültü çıkarmadan, neredeyse nefes dahi almadığı bir sessizlik içinde öylece bekledi. Cümlelerimi bitirdiğimi anladığında dolu dolu olmuş gözlerimi silmem için izin verdi, birkaç dakika yanıt vermedi.

Sonra hiç ummadığım bir şey söyledi; bunu söylerken sesi çok içten, kelimeleri kalptendi.

"Oysa buradan bakıldığında en koyu karanlıkta bile parlamaya devam eden bir ışık gibi görünüyorsun."

Tabağıma sabitlediğim bakışlarımı ona çevirdiğimde ne söylediğini algılamak için bekledim. Sorduğum sorular dışında gevezelik yapıp sohbetleri uzatmayan bu adam ilk kez farklı bir şey söylemişti.

Dudaklarım iltifatıyla aralandığında kalbimde beklenmedik bir sıcaklık peyda oldu.

"Kendinin farkında olmayışın, şaşkın bakışların bunu daha da eşsiz kılıyor."

Sadece kendi bildiği bir şeye gülümsermiş gibi yavaşça dudaklarını kıvırdı, son cümlesi öncekinden bile daha can alıcıydı. İnsanlardan duymaya alıştığım yüzlerce güzel cümle varken onu bu etkinin dışına çıkaran şey neydi?

Onu farklı kılan, bu sıcak kelimelerinin tam kalbime dokunması mıydı?

"Teşekkür mü etmeliyim?" diye şaşkınca gülerken neden aptallaştığımı düşünüyor, bu adamın üzerimde bıraktığı etkiyi herhangi bir mantıklı sebeple açıklayamıyordum.

"Bilmem, övgülere alışık olan sensin. Sana sormalı."

Söylediği şeyle gülümsemem büyürken ona laf atmak istiyordum.

"İsteyince çok kafa adam oluyorsun bu arada. Bir şu fiyakalı cümlelere bak bir de ilk gün söylediğin şeylere..." Derin bir iç çektim. "Kabalık gerçekten de bir gen değil, seçimmiş."

O da benimle birlikte gülerken, "Hayır," diye reddetti. "Onlar gerçek düşüncelerimdi. Tüm dünya seni tanımak zorundaymış gibi bir âlemde takılıyordun, çiçek kız."

"Tanımasa neden öyle yapayım? Ülke sıralamalarındaki dinlenme oranlarına bakarsan..." Bir anda sustum ve kaşlarımı çattım. "Çiçek mi kız?"

"Diken de olabilir," diye geçiştirmeye çalıştı.

Ardından masadan kalkmak için hareketlendi, sandalyesini geriye iterken onu çoktan göz hapsine almıştım.

Sonra günlerdir aklıma takılan o soruyu sordum: "Kız arkadaşın böyle lafları kıskanmasın. Sonra aranız açılır..."

Oltayı denize atmış, balığın yemi yutmasını bekliyordum. Çok ilgiliymiş gibi görünmemek için ağzıma bir zeytin atarken çekirdeksiz yemeye alıştığım için sorgulamadan dişlerimi bastırıverdim.

"Ay!"

Neredeyse dişim kırılacakmış gibi bir acı çeneme yayıldığında telaşla çekirdeği tükürdüm. Dudaklarımı önümdeki peçeteye silerken telaşlı görünüyordum.

Polat bilmediğim bir nedenden çok keyifliydi. "Sakin ol."

"Sakinim," dedim yanından bir an evvel ayrılabilmek için masadan kalkarken.

Telaşım, beni utandıracak başka bir şeye sebep oldu ve çay bardağım, örtüyle beraber hareket edip düştü. Önce kırılma sesi duyuldu, ardından buhar yayıldı.

"Hih! Of ya!"

Polat bu kez ortalığı daha fazla batırmama izin vermeden yanıma geldi, masanın benim olduğum tarafına geçti ve bardak kırıklarını topladı. Sonra diz çöktüğü yerde kalıp peçetelerin bir kısmıyla çayı sildi.

"Bu, seni bu kadar heyecanlandıran bir soru muydu?"

Aşağıda olmasına rağmen bana laf yetiştirmeye çalışması canımı sıktı.

"Ne münasebet? Sadece aklıma takılınca sorayım dedim, öylesine, sohbet olsun diye..."

Hemen kaçabilmek için yanından geçerken elini uzattı ve bacağımı nazikçe tuttu.

"Bekle, cam kırıkları bitmedi."

Bacağımın açıkta kalan kısmına değen eli nefesimi tutmama sebep oldu. Birkaç saniye hareket edemedim, neden böyle saçma şeyler hissediyordum?

Yalnızlık, zihnimde hasara sebep olmaya mı başlıyordu?

Bir şey söylemek üzereyken çalan telefonun zil sesi ikimizin de masaya bakmasına neden oldu. Diz çökmüş hâlde bekleyen adam, benimle birlikte telefonun ekranına yöneldi çünkü bu beklediğimiz en son şeydi.

"Kim arıyor?" diye ciddileşen sesiyle sorduğunda ben şaşkınlıkla ekrana bakıyordum.

"Çağrı!" dedim telaşla. "Çağrı arıyor! Sonunda!"

Günlerdir ulaşamadığım menajerimin adını arama ekranında görmek neredeyse beni ağlatmak üzereydi, telefonu kulağıma götürürken çığlık atmak istiyordum.

"Alo!" dedim panikle. "Çağrı! Alo?"

"Papatya Parlar."

Sesinde anlamlandıramadığım bir soğukluk vardı, inanamıyordum. Bu olmasını en son istediğim şeydi.

"Çağrı," dedim yeniden telaşla. "Sakın telefonu kapatma. Bekle, tamam mı? Konuşalım. Çok kötü şeyler oluyor ve günlerdir bununla mücadele etmeye çalışıyorum."

Normalde heyecanlı tavırlarına alışık olduğum adam son derece sakin bir şekilde beni yanıtladı:

"Her şeyi biliyorum. Konuşmamız gerekiyor."

"Ulan davar!" derken öfkeme hâkim olamayıp masaya yumruğumu vurdum. "Madem biliyordun, beni neden kurtarmadın? O geceden beri sana ulaşamıyorum! Sen... Sen nerelerdesin ya? Böyle bir zamanda insan yalnız bırakılır mı? Hödük!"

Polat başını eğip telefon konuşmasını duymaya çalışsa da Çağrı'dan kayda değer tek cümle çıkmıyordu. Dakikalar sonra işe yarar bir şey söyledi:

"Manşetler çok kötü, Papatya. Havalimanında çıkardığın olay her yerde konuşuluyor. Sokak ortasında ettiğin kavgalar, gizli hayran çekimleri... Mahvettin kızım kariyerini."

"Canım istediği için öyle yaptım zaten, değil mi? Çağrı bana bak, moralimi bozmayı bırak ve bana yardım et. Acele etmemiz gerekiyor."

Hızlıca yanıtladı: "Kapatmam gerekiyor, hemen attığım konuma gel."

Telefonun suratıma kapandığını belli eden "dıt dıt" sesi sağlam bir küfür savurmama sebep oldu. Polat neler olduğunu anlamaya çalışarak bana bakarken ben çoktan koşturuyordum.

"Gitmem gerekiyor. Çağrı bana yardım edecek."

"Olmaz," dedi peşimden koşup kolumdan tutarken. "Onun tavrı neden tersine dönmemiş? Nasıl güveneceksin?"

Haklıydı, durum hiç tekin değildi ancak denemekten başka bir yol göremiyordum. Bir şeyler olmuştu, insanlar delirmişti ve yapayalnız kalmıştım. Her şey arapsaçı olmuşken menajerimin eski ve yeni duyguları hakkında kafa yoracak vakit yoktu! Söylediği şey bir anlık duraksamama sebep olsa da düşünüp kendime eziyet etmek, günlerdir hapsolduğum karanlığa geri dönmek istemedim.

"Anlamıyorsun," dedim telaşla. "Başka şansım mı var? Hayatım mahvoldu, görmüyor musun? Gitmem lazım. Diğerleri gibi konuşmuyordu, öfkeli olsa anlardım."

Başımı sallarken zihnimdeki yapboz parçalarını yerleştiriyordum. "Öfkeli konuşmak şöyle dursun, diğerleri hiçbir iletişim yoluna müsaade etmediler! Çağrı'dan başka kimse kalmadı."

"Emin misin?"

Birbirimize bir süre baktıktan sonra fısıldadım: "Başka şansım varmış gibi..."

Sonra geriye döndüm ve telaşla odaya çıkıp yanıma alabileceğim birkaç eşyamı aldım. Kalbim küt küt atıyordu, belki de bu karanlık kuyudan çıkmam için son umudumdu.

"Burası mı?"

Polat arabayı park eder etmez kendimi dışarı attım, bu aceleci ve fevri tavrım karşısında söylenerek peşimden indi. Anahtarları cebine koyarken temkinli bir sesle uyarılarını yapmayı sürdürüyordu:

"Neden burada buluşmak istemiş ki? Güvenilir bir mekâna benzemiyor."

"Sen ona bakma," dedim hızlı adımlarla mekânın girişine yürürken. "Paparaziye yakalanmayalım diye ipsiz sapsız tiplerin takıldığı mekânlara çok sık gider, o yüzden seçmiş olmalı."

"Seninle gelmek istiyorum."

Polat usulca koluma dokunduğunda kapıdan girmeden önce duraksadım, önce kolumu tutan parmaklarına, sonra yüzüne baktım.

"Olur da yine bir paparazi çekim yapmaya kalkarsa sen de benimle birlikte manşet olacaksın. Zaten bundan önce-

ki fotoğraflarda da çıktın, o yüzden uzakta kalman daha iyi olur."

Sakince açıklama yaparken elimden geldiğince yumuşak bir ses tonu kullanmaya çalıştım, mekânın girişinde tek tük insan olmasına rağmen ikimizi de garantiye aldım ve biraz sola doğru çekilip onu da kendimle götürdüm.

"Merak etme, aksi bir durum olursa seni arayacağım."

"Acil arama kısmına kaydet," diye yineledi. "Hâlâ bunun doğruluğundan emin değilim."

"Çağrı ile konuşmayı çok uzatmam, sonra hemen döneceğim. Burada bekleyebilirsin."

Uzandım ve omzunu okşadım, bunu neden yaptığımı bilmesem de onu rahatlatma ihtiyacı hissediyordum. Dokunuşumla beraber bu kez o eğildi ve omzuna koyduğum parmaklarıma baktı.

Birkaç gündür bu dokunuşlar, olduğundan farklı bir anlam içermeye başlamıştı, ateşe dokunmuş gibi elimi hızla geri çektim.

Siyah kadar koyu gözleri uzun süre gözlerimde kaldı, benimle konuşurken daha yumuşak bir hâl alan yüz ifadesi şimdi sertleşmişti. Kaşlarının hafifçe çatıldığını, derin nefesler aldığını, çenesinin kasıldığını görüyordum. Onu bu kadar geren şeyin ne olduğunu anlayamıyordum.

"Hey," diye mırıldandım muzip bir sesle. "Böyle davranırsan benden hoşlandığını falan düşüneceğim, kendine gel. Yoksa dileği dilemeden önce sen de benden nefret eden insanlar arasında mıydın?"

Cümlelerimle gözlerini kıstığında daha çok sırıttım ve kulağına eğildim. "Doğru söyle. Kızmayacağım. Şarkılarımı dinleyip hakaretler ettiysen..."

"Papatya!" dedi tok bir sesle. Bu güçlü bir uyarıydı, *şakam yok* dercesine suratıma bakıyordu. "Başına bela almakta usta olduğun için endişelendim, hepsi bu. Anladın mı?"

Elbette benden hoşlandığını söylemesini falan beklemiyordum ancak biraz sataşmak hoşuma gidiyordu, normal bir günde her an her yerde herkesle flört edebilecek kadar umursamaz ve şımarık olan o yönüm, bu adamın yanında pısırık bir yavru kediymişim gibi köreliyordu. Anlayamıyordum.

"Tamam, patron," dedim usulca ondan uzaklaşırken. "Ciddileşiyorum."

Sonra ona göz kırptım ve el salladım. Uzun boyu, bir korumayı andırmasına sebep olan baştan aşağı siyah kıyafetleri, alnına düşen uzun saçları ve alev alev yanan gözleri kapının dışında kaldı.

Önüme döndüm ve karanlığa açılan kapıdan giriş yaptım.

"Hoş geldiniz. Rezervasyonunuz..."

Kapıdaki genç çocuğun kulağına, "Acelem var, olur mu? Bir arkadaşımı görüp çıkacağım," diye mırıldandım.

Ardından onu şaşkınlık içinde bırakıp hızlı adımlarla ilerledim, yolda gelirken gördüğümüz ufak bir mağazadan rahat hareket edebilmem için spor ayakkabı almıştık. Polat kendi kapüşonlularından birini kendimi kamufle edebilmem için bana vermişti, başımı öne eğerek yürüdüğüm için yüz hatlarımı gizlemeyi başarıyordum.

Genellikle Çağrı'nın hangi kısımlarda takıldığını bildiğim için doğruca bar bölümüne yürümeye başladım. Adımlarımın gittiği yer beni yanıltmadı, henüz öğle vaktinde olmamıza rağmen dans etmeye başlamış insanların arasından geçip taburelerin olduğu kısma ilerledim. Başımı iyice eğmiştim, kimseyle göz göze gelmemeye özen gösteriyordum.

İçerisi son derece karanlık olduğu için sorun teşkil etmiyordu. Adımlarımı durdurduğumda uzanıp Çağrı'nın omzuna dokundum, hızlı bir şekilde bana döndü.

"Papatya."

Beni görür görmez şaşkınlıkla kalkan kaşları huzursuz hissetmeme sebep oldu, durdu ve baştan aşağı beni süzdü. Kapüşonun içine sıkıştırdığım saçlarıma, görmeye alışık olmadığı kılığıma, korkakça etrafta gezinen gözlerime baktı.

"Geldim," dedim telaşla. "Hemen konuşalım, fazla vaktim yok."

Yanındaki tabureye oturduğumda sorgularcasına başını salladı. "Neden?"

"Akşam uçağım var," dedim ona doğru eğilip fısıldarken. "Her şey tersine döndü Çağrı, düzeltmek zorundayım." Titrek bir nefes verdim ve yutkundum. "Bali'ye gidiyorum."

"Konunun Bali'yle ne ilgisi var?"

Şüpheci sesine karşılık sustum ve onu inceledim. Kafamda eksik olan taşları oturtmaya çalışıyordum, Çağrı neden değişmemişti?

"Bana bak lan," dedim omzuna bir tane indirirken. "Aramamandan anlamıştım zaten. Sen de Furkan gibi çıktın, değil mi? Normalde beni sevmiyordun. O yüzden hislerin değişip nefrete dönüşmedi. Yoksa çoktan bana saldırman lazımdı, benim sana ulaşamamam lazımdı. Ölüme terk etmen lazımdı."

"Cani miyim kızım ben?" Şaşkınca beni inceliyordu. "Neden öyle şeyler yapayım? Zaten konserden beri ne olduğunu da anlamadım, her şeyi düzgünce baştan anlat diye seni çağırdım. Ne yapıp edip şu bok çukurundan kurtulalım."

"Başka bir zaman olsa neden beni sevmediğinle, çıkar ilişkinle ilgili epey bir söverdim ama şimdi hiç vaktim yok. Yine

de arada bir o fırsatçı hamlelerin, beni kullandığını düşündürüyordu; yanılmamışım. İnanır mısın? Normalde oturup buna da zırlardım ama tek istediğim, her şeyin eski düzenine dönmesi. O yüzden beni sakince dinleyen bir tanıdık bulmuşken bunu düşünemem, şimdi en başından anlatıyorum. Acilen çöz bu aptal şeyi!"

"Bir bakacağız," dedi sıkıntılı bir nefes verip başını ovalarken. "Burası çok sesli, şöyle geçelim."

Tabureden kalktığında peşine takıldım, hızlı adımlarla mekânın daha tenha olan arka kısımlarına yürürken tepedeki kırmızı ve mor ışıklar arada bir suratımıza değip geçiyordu. Müzikle uyum sağlayan insan bedenleri belli belirsiz seçiliyordu, aralarından geçtik.

Bir anlığına etrafı kontrol ettiğimde tanıdık bir yüz gördüm, adımlarım durdu. Oydu.

"Polat," diye fısıldadım.

Dans eden kalabalığın arasında, ellerini göğsünde bağlamış, olduğum yöne bakıyordu. Nereye gittiğimi sorarcasına başını salladığında içeri girmiş olmasının şaşkınlığını yaşıyordum, ışıklar yeniden yer değiştirdi ve yüzünü göremedim.

"Bir şey mi dedin?"

"Yok," dedim Çağrı'nın peşinde hızlı adımlarla ilerlerken. "Bir şey demedim. Nereye geçiyoruz?"

"Şu arkada girişi yasak bir bölüm var, mekân sahibi beni tanıyor."

Birlikte köşeyi döndük, müzik ve insan sesleri artık duyulmaz bir hâle geldi. Koridoru geçtiğimizde Çağrı önde, ben arkadaydım. Söylediği gibi buradan kimse geçmiyordu, güvendeydik. Değil magazin, herhangi bir...

Düşüncelerim, sırtını seyrettiğim adamın aniden bana dönmesiyle bölündü.

"Sen!" dedi.

Kaşlarımı çattım, neden durduğumuzu sorguluyordum. "Ne oldu Çağrı? Ne ben?"

Korkunç bir şey gerçekleşti ve yüz ifadesi birkaç saniye içinde alabileceği en kötü şekle büründü; kaşları delice çatıldı, suratı kırıştı, normalde gülerken görmeye alışık olduğum dudakları kasıldı ve dişlerini sıka sıka üzerime yürüdü.

"Seni geberteceğim!" derken suratıma tükürür gibi konuştu.

Panikle geriye kaçtım. "Ne saçmalıyorsun, Çağrı? Kendine gel."

"Kendi ayağınla geldin, her zaman böyle aptalın tekiydin. Seninle çalışmaktan hep nefret ettim."

Kanımın donduğunu, hareket etme yeteneğimi kaybettiğimi hissettim. Ellerim titrerken öne doğru uzattım ve bana yaklaşmaması için durdurdum.

"Orada kal," diye fısıldadım. "Sakın yanlış bir şey yapayım deme. Çağrı, ben Papatya'yım. Kendine gel! Hemen kendine gel! Benim, ben..."

Nafile, ne kadar büyük bir bozguna uğratıldığımı ancak fark ediyordum.

"Çağrı, kendine gel!" diye yalvardım ancak beni duyuyor gibi görünmüyordu.

Bir anda üzerime doğru atıldı ve beni duvarla kendisi arasında sıkıştırdı. Eli boğazıma yapıştığında gücü karşısında çaresizce çırpındım, bedenim can çekişirken aynı anda yüzlerce şey düşünüyordum.

"Dur!" dedim beni boğan ellerinden kurtulmaya çalışırken. "Du... Dur!"

Koridordan kimse geçmiyor, beni Çağrı'nın korkunç gözlerinden kurtaramıyordu. Elleri daha da sıkılaştı ve par-

makları boynumun içine girecekmişçesine canımı acıttı, dişlerini sıkarak konuştuğunda onun tanıdığım adam olmadığını anladım.

"Ölmeyi hak ediyorsun," derken kalpten bir nefret hissettim.

Cevap ortadaydı, Çağrı bana zarar verebilmek için yalan söylemişti. Çevremdeki birçok insan gibi onun da hisleri değişmişti, ben koca bir ahmaktım. Onu Furkan'la kıyaslamakla, bu yüzden zararsız kalacağını düşünmekle en büyük tehlikeye atılmıştım.

Nefessizlikten gözlerim kapanırken, "Yap... Yapma..." diye sesler çıkarıyordum. Kelimelerim kesik kesik, soluğum düzensizdi.

Telefonuma ulaşmaya, cebimden çıkarıp Polat'ı aramaya çalıştım. Çağrı bunu fark eder etmez elimi tuttu ve var gücüyle bileğimi sıktı. Acıyla inlediğimde bedenimin üzerindeki bedeninden kurtulamıyordum.

"İmdat!"

Sesimin çıkmadığını biliyordum, oyununa kanıp bu tenha yere gelirken ölüm fermanımı imzalamıştım. Zihnimde kötü ihtimaller bekçiliği yapan bir yer sürekli alarm vermiş olsa da bana yardım edebileceğine inanmak istemiş, kendimi düşüncesizce riske atmıştım. Öyle çaresiz bir durumda seçim yapmak zorunda kalmıştım ki yine çağırsa yine geleceğimi biliyordum. Eski hayatımla ilgili titrek bir umut ışığı gördüğüm her yere koşarak gidecek hâldeydim. İşte, sonuç ortadaydı, Papatya Parlar avlanmıştı.

Tüm ümidim tükenmişken kendimi bıraktım. Çağrı tüm gücüyle beni arka taraftaki odaya sürüklerken koridorun ucundan bir başka ses duyuldu. Adım sesleri kalp hızımı yavaşlattı, ritmimin normale döndüğünü hissettim.

Çünkü yüzünü görmesem de burada olduğunu biliyordum.

"Kızı bırak!"

Polat'ın gür sesiyle koridoru inletip üzerimize koşması birkaç saniye sürdü, öyle güçlü bir şekilde Çağrı'yı üzerimden aldı ki darbesiyle ben de sürüklendim ve yere düştüm. Yere kapanarak öksürmeye başladığımda Polat, Çağrı'nın yüzünü dağıtacak şekilde sert yumruklar indiriyordu.

"Ne hakla dokunuyorsun ulan ona?"

Bir yumruk daha indirdiğinde Çağrı burnundan akan kanı sildi ve yakasına yapışan adama baktı. Kim olduğunu bilmese de bana yönelttiği nefret dolu bakışların aynısını takındı. Polat onun gömleğinden tutup kaldırmış olmasına rağmen sırıtmaktan geri durmadı.

"Sen kim oluyorsun lan piç?"

"Gel de daha yakından tanışalım."

Polat cümlesini bitirdiği gibi Çağrı'yı kaldırdı ve duvara çarptı. Çağrı ona karşılık vermeye başlayınca çığlık attım, Polat'ın gözüne vurduğunu görüyordum.

Yerden kalkıp onlara koştuğumda Polat, "Uzak dur, Papatya!" diye bağırdı.

"Bırak," dedim telaşla. "Hemen gidelim."

Boşluğumuzdan faydalanan Çağrı çirkin bir kahkaha atıp kulaklarımı acıttı, ardından koridorun girişine, insanların olduğu yöne doğru bağırdı:

"Millet! Bakın, burada kim var? Papatya Parlar! Evet, ta kendisi!"

Polat bir yumrukla onu yeniden duvarın dibine yığsa da Çağrı susmak bilmiyordu, içindeki öfke öyle kuvvetli kaynıyordu ki kendisi yapamıyorsa bile birinin bana zarar vermesi için her şeyi deniyordu.

Koridora doğru süründü ve bağırdı: "Papatya Parlar burada!"

Polat hiç beklemeden elimi tuttu ve koşmaya başladık, tuvalete gitmek için bulunduğumuz koridora giren bir çift şaşkınlıkla kanlar içinde yatan Çağrı'ya bakıyordu.

Oğlan sordu: "Burada..."

"Papatya Parlar, o burada! Haddini bildirecek kimse yok mu?"

Polat'ın elini daha sıkı tuttum ve koridordan çıktık, kalabalık insan güruhunun arasında koşarken telefonumun bildirim sesi susmuyordu. Nefes nefeseydik, korkuyla Polat'a yapışmışken öksürmeye devam ediyordum, boğazım hâlâ yanıyordu.

"Yanımdan ayrılma!"

Polat benim duyabileceğim şekilde bağırdığında sesi müziği bastıramıyordu, yeniden önüne döndü ve elimi sımsıkı tutarak koşmaya devam etti, insan kalabalığını yarıp aştı ve çıkışı bulmaya çalıştı. Ne yazık ki karanlık bize izin vermiyordu.

"Ne yapacağız?" dedim ağlarcasına arkasından yetişmeye çalışırken.

Bar bölümünün arkasına geçtiğimizde Polat durup durumu kontrol edebileceğimiz bir duvar kolonunun arkasına saklandı, vücutlarımız kamufle olduğunda dışarıdan çok az görünüyorduk. Polat kollarını iki yanımdan uzatıp bedenini biraz daha üzerime kapattı, bu tarafa bakan biri doğruca sırtını görecekti. Çok pratik bir hareketle kapüşonumu aşağı çekti ve geri çekildi. Keskin yüz hatları çok yakınımdaydı, nefes nefese etrafa bakıp bir çıkış yolu aradı, gözleri karanlığı taradı.

"Ön taraftan geçmek çok zor, güvenlik görevlileri de buraya geliyor. Koridoru çok net gören bir kamera vardı."

Titreyen ellerim göğsündeydi fakat cebimdeki telefon titremeye, tüm dikkatimi dağıtmaya devam ediyordu.

"Şunu kapatmam lazım," deyip telaşla ekranı kontrol ettiğimde bu gece yaşayabileceğim en kötü anlardan birini daha yaşadım.

"Allah kahretsin!" derken sesim bozguna uğradığımı belli edecek kadar güçlü bir hayal kırıklığı taşıyordu. "Bittim ben."

Polat etrafı yoklamaya ve kaçabileceğimiz bir alan aramaya devam ederken göz ucuyla bana baktı. "Sorun ne?"

"Benden nefret edenlerin üye olduğu kalabalık bir grup var. Birbirlerine haber vermişler."

Nefesimi tuttum, kalbim korkuyla çarparken son cümlem dehşet vericiydi: "Yerimi öğrenmişler. Adresi paylaşmışlar hatta birisi şu anda içeri girdiğini söylüyor."

Polat yeterince kırmızı alarm vermemişiz gibi durumu daha vahim hâle getiren bu haberi işittiğinde tepki veremedi, zihninin ne kadar yoğun çalıştığını ve giderek çıkmaza girdiğini koyulaşan gözlerinden anlıyordum.

"Kim bu insanlar?" diye öfkeyle söylenirken saçlarını geriye attı ve son kez karanlığın içine baktı. "Gel benimle."

Sesindeki gerginlik bana çaresiz hissettirdi, o an ilk kez bu adamın bile beni kurtaramayacağı kadar tehlikeli bir tuzağın içine düştüğümü anladım. Telefonu parçalamak, olanları reddetmek, son bir saat hiç yaşanmamış gibi sabah kahvaltısına dönmek istiyordum. Keşke bu ekran parçalandığında içindeki insanlar da yok olabilseydi.

"Çıkışta bekleyenler olmalı, dikkatleri dağıldığı için içeri girmeye devam edecekler. Onlar bizi ararken kaçıyor olmamız problem yaratır, bir yere pusmalıyız."

"Bu mekânı o kadar iyi bilmiyorum," diye telaşla etrafa bakındığımda tepemizden hızla yanıp sönerek geçen kırmızı ışıklara yetişemiyordum.

"Locaların olduğu bir bölüm var. Sakinliğini koru, tamam mı?"

Donakalmış hâlde beklerken elini sımsıkı tutuyordum.

"Papatya," diye fısıldadı. "Duydun mu?"

Adımı telaffuz ediş biçimi beni kendime getirdi ve yavaşça başımı salladım. "Sakin kalacağım."

Oysa ölümümün kimin elinden olacağını düşünmeye başlamıştım, bu dileğin aptal büyüsü bozulmadığı müddetçe kurtuluş yolum falan yoktu. İnsanlar benden nefret ediyor, bana ihanet ediyor, yalanlar söylüyordu. Hayatım bitmişti.

"Şu içeceği tut."

Bar kısmından kaptığı kırmızı renkli bir kokteyli elime verdiğinde birlikte loca kısmına yürüyorduk, yeniden dans eden insanların arasına karıştık ve koridor kısmında kopan kıyametin bizimle hiç ilgisi yokmuş gibi sakin davrandık. Tenha bir bölümde kalan kısma yaklaştığımızda Polat hedefe odaklanmış şekilde yalnız başına oturan genç bir kadının yanına yöneldi.

"Sevgilim biraz fazla sarhoş oldu, ayakta duramıyor. Buraya oturabilir miyiz?"

Başka boş yer olmadığını gören kızıl saçlı kadın etrafa şöyle bir bakındıktan sonra başını salladı. "Tabii."

Polat karizmatik bir tebessüm bahşetti ve kalın sesiyle mırıldandı: "Teşekkürler."

Kızın da ona gülümser gibi olduğunu gördüm, sonra pipetini dudaklarına götürüp tatlı bir sesle yanıtladı: "Rica ederim."

Yanımdaki adamda karşı koymakta güçlük yaşanan bir aura vardı, yutkunup elini daha sıkı tuttuğumda bu engeli bu kadar rahat aşmış olmasına hayran kalmıştım. Biraz sonra yan yana otururak tamamen karanlıkta kalmış oldu-

ğumuz locada, yanımızda tanımadığımız üçüncü bir kişiyle beraberdik.

"Onunla sohbet etmem gerekiyor, bu tarafa gelen olursa doğruca bizi es geçecek. Sırtını biraz böyle dön, evet. Yüzünü o yöne çevirme."

Kulağıma doğru yönlendirici komutlar fısıldarken elini belime uzatmış, parmaklarını kıvrımıma yerleştirmişti.

"Ben de konuşayım mı?"

"Sarhoş olduğunu söyledim, sen bana bırak."

Son cümleyi söyler söylemez yeniden kadına döndü, telefonuyla ilgilendiği için kızıl saçları yüzünü kapatan kadın bizim farkımızda bile değildi.

"Bugün burada değişik bir atmosfer var. Biraz basık görünüyor."

Polat'ın sesini işiten kadın başını telefonundan kaldırdı ve uzun kirpiklerini ona çevirdi. Ne söylemeye çalıştığını anlamadığı için gözlerini kıstı, başını hafifçe sağa eğdi ve mırıldandı:

"Genelde böyledir. İlk kez mi geliyorsunuz?"

Polat kadının zeki sorusuna karşılık hafifçe sırıttı, ince ayrıntıyı fark etmemek imkânsızdı. Yarı baygın, sarhoş taklidi yapsam da biraz huzursuzlanmıştım.

Kadın genel bir soruyu çok iyi bir şekilde özel soruya çevirmişti.

"Pek takıldığım bir yer değil."

Kadın tekrar gülümsedi. "Öyle mi? Önerdiğiniz mekânlar var mı?"

Bu soru ilkinden bile fenaydı, göz göre göre haddini aşıyordu. Yüzündeki o imalı tebessüm ve kirpiklerinin altından attığı bakış yerimde hafifçe dikleşmeme sebep oldu.

Numaradan bile olsa burada sevgilisi olduğunu bildiği bir kadın vardı. "Öhöm."

Polat şaşkınca bana döndüğünde kadının da dikkati dağıldı ve beni yeni fark etmiş gibi gözlerime baktı. Ben bozuntuya vermemek için hâlsiz bir şekilde esnerken göz kapaklarımı yarıya indirmiştim.

"Fena çarptı ya..."

Esnerken ağzım yırtılacak gibiydi, bu tuhaf tavrım karşısında ikisi de anlık bir duraksama yaşadı.

Sonra adım seslerini işittim ve göz ucuyla o tarafa baktım, kapı ağzında bekleyen görevlilerin birçoğu tam tahmin ettiğimiz gibi içeri koşmuştu. Üstelik hiçbiri gözünün ucuyla bile loca kısmındaki misafirlere bakmamıştı, üç kişi oturuyor olmamızın etkisi büyüktü. Kapıya doğru kaçamak bir bakış attım, sadece birkaç dakika sonra oradan kaçacak, özgürlüğümüze kavuşacaktık.

"Size de sıcak bastı mı?" diye elimle yüzümü yelpazelerken kadın tamamen uyumuyor olduğumu anladı ve tekrar telefonuna döndü.

Yakalanma riskimizin daha az olduğunu anladığımda Polat'a döndüm ve elimi karnının üzerinden beline doğru atarak sarıldım.

Polat kaskatı kesildi, bu beni güldürecek gibi oldu. "İyi misin, canım?"

Mayışmış bir sesle sorduğum soru karşısında hafifçe öksürdü ve kolunu kolumun üzerine atarak hareketimi garipsemediğini belli eden bir role büründü.

"İyiyim, güzelim. Sen?"

Güzelim mi? Bu kelimeyi gerçekten kullanmış gibi heyecanlanınca kafayı yemeye başladığımı anladım.

"Süperim," diye sırıtırken kendi kendime gülmeye başladım.

Bu rol icabı çakırkeyiflikten olsa da içten içe gerçek bir keyif yaşıyordum, odağının tamamen üzerimde olması ilginç bir şekilde çok hoşuma gitmişti.

"Emin misin?" diye soran genç adam başını hafifçe eğdi ve göğsünde yatan bana baktı.

Bu hareketiyle beraber iyice yakınlaştık çünkü çenemi yukarı kaldırmıştı, yüzü yüzüme bir nefeslik mesafedeyken gözlerine kilitlenmiştim. Tutuşumu istemsizce sıkılaştırdığımda Polat, ummadığım bir şey yaptı ve biraz hareketlendi.

Elinin belimdeki kavrayışı güçlendi, nefesim bir anlığına kesilir gibi oldu ancak belli etmedim.

Kulübün kırmızı ışıkları birkaç saniyeliğine bizi aydınlatıp geçtiğinde gözlerindeki dikkatli bakışı fark edebildim, ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Dikkat çekmemeye çalışıyorum," diye fısıldarken sesim içerideki yüksek müziğe karışarak anlaşılmaz bir hâl alıyordu.

Bir süre gözlerime bakmaya devam etti, beni duyduğundan emin olsam da yanıt vermekte acele etmedi. Bu tehlikeli ve garip anda yanımızdan birilerinin daha koştuğunu, müziğin azaldığı ve ritmin yavaşladığı anlarda bağırışları duyduk.

"Neredeler? Çıktılar mı?"

"Kaybettik!"

İnsanlar koştururken müzik tekrar arttı, ritim yeniden yükseldi ve karanlık bizimle birlikte her şeyi gizledi. Işık birkaç saliseliğine yüzümüze dokunup kaçıyor, birbirimizi görmemizi zorlaştırıyordu.

Oysa görmeme gerek olmadan onu her zerresiyle hissediyordum, elimin altında duran bedeni kaskatıydı, daha evvel birçok kaçış anı yaşamış olmamıza rağmen bu, içlerinde en yakın temasta bulunduğumuz ve...

En çok hoşuma gideniydi. Ruh hastası gibi hissettim.

"Ne kadar denersen dene, her yerde dikkat çekiyorsun."

Fısıltısı dudaklarıma çarptığında göz kapaklarım kendiliğinden kapandı, ne demişti o? Normalde yüksek ve kalın şekilde duymaya alıştığım o ses şimdi derinden ve boğuk çıkıyordu, cümlesiyle beraber belimi biraz daha sıktığında vücudum ona doğru yükseldi.

Nabzım hızlandı, bedenimin kaynağı belirsiz bir sıcaklık yüzünden ısınmaya başladığını hissettim. Neler oluyordu? Neden geri çekilmiyordum?

İkimizin de oyun olmadığını bildiği bu gerilim dolu anda diğer elimi usulca kaldırıp boynuna koydum, damarını hissettiğim an dudaklarım kendiliğinden aralandı. "Dikkat çekici olduğumu mu düşünüyorsun?"

Daha önce bu cevabı aldığım birçok kişi olsa da hiçbiri böylesine cezbedici gelmemişti, parmaklarım teninde kıpırdadığında o da gözlerini kapatır gibi oldu, sabırsızlandım.

"Seni gördüğüm ilk anda beri böyle düşünüyorum."

Bu itiraf ipleri koparan son şey oldu, yutkundum. O an yapılabilecek birçok şey vardı, mantıklı bir sürü şey sayarak uzaklaşmam olabilirdi. Düşündüğüm şey dudaklarının ne kadar güzel göründüğü, kokusunun ne kadar mest edici olduğu olmamalıydı. Kaçmak, gitmek, kurtulmak olmalıydı.

En olmaması gerekene kapıldım. Parmaklarım boynunu sardı, belimdeki büyük elinin güçlü baskısını hissederken aramızdaki santimlik mesafeyi kapattım.

Onu öpmeye başladım.

Dudaklarımı dudaklarında hissettiği ilk an, bu kadarını beklemediğini belli eden bir duraksama yaşadı, elimin altındaki teni yeniden gerildi ve kasıldı. Nefes alıp almadığımız hakkında fikrim yoktu çünkü zihnim dudaklarından başka hiçbir şey hakkında teori üretemiyordu. Koca bir boşluğa savrulmuştum ve bu hiç olmadığı kadar eşsizdi. En son ne

zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum, kalbim göğsümü delecek gibi çarptı.

"Kahretsin!" diye fısıldadığını işittim ve buna son vereceğini düşünerek ürktüm.

O ise tam tersini yaptı ve tek hamleyle beni oturduğumuz yerde yarı uzanır duruma getirdi, başım geriye düşerken belimdeki eli daha yukarı uzandı ve tüm kolu kuvvetli bir şekilde bedenimi destekledi. Dudaklarım, yapacağı her şeye hazırmış gibi bir manzara sunduğunda bir saniye bile kaybetmedi ve sertçe yapıştı.

Öyle tutkulu bir öpücüktü ki sarsıldığımı, tamamen düşeceğimi hissettim. Buna izin vermeyeceğini belli edercesine bedenime sarılıp beni öpmeye devam ederken iki elim de boynuna dolanmıştı, güçlü hamleleri kalbimin ritmini artırıyor, beni yaşadığımız andan çok daha farklı bir yere fırlatıyordu. Zihnim bana bir oyun oynadı ve şu anda da baş başa kalmış olduğumuzu düşünmemi sağladı.

Günlerdir her görüşümde dokunmamak için kendime engel olduğum siyah saçları parmaklarımın arasındaydı, boynunu ve çenesini okşarken ellerinin sırtımdan belime kaymasına izin verdim. Bunu hem çok sert hem de yumuşak yapıyordu, parmaklarının hangi noktalara dokunduğunu çok yakından hissediyor, bu kadar iyi hareket etmesine karşın daha çok aralanan dudaklarıma engel olamıyordum.

Beklenti dolu bir inilti ağzımdan kaçtığında dudakları bunu bile yutacak bir hamleyle dudaklarıma kapandı. Nefesim bana yetmemeye, kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Göğüslerime yaklaşan parmaklarını daha sert bastırdığında irkilip ona sarıldım.

Gözlerimi açsaydım yaşadığımız şeyi sorgulayacaktım, ne yapıyorduk? Ben ne saçmalıyordum?

Beni nefessiz bırakana dek öptükten sonra soluklanabilmem için usulca geri çekildi, göğsüm hızla inip kalkarken

dokunduğu her yer yanıyordu, resmen titriyordum. Yüksek bir akıma kapılmışçasına kendimizi kaybettiğimiz bu anda parmaklarımın altındaki teninin benden farksız olduğunu hissetmek, yavaş yavaş terlemeye başlaması aramızdaki elektriği daha da şiddetlendirdi; göz kapaklarımı yarıya kadar araladığımda onun kendinden geçmiş bir yüz ifadesiyle üzerime uzandığını gördüm.

Kaşlarının çatık oluşu, çenemden boynuma doğru inen inatçı dudakları beni daha çok heyecanlandırdı ve saçlarını çekmeme sebep oldu, buna karşılık beni daha kuvvetli sarıp kendine çekti. Daha ne kadar bütünleşebilirdik, bilmiyordum. Neredeyse koltuğa tamamen uzanmış hâldeydik.

Az evvel yanına oturduğumuz kadının ayağa kalkıp uzaklaştığını gördüm, hiçbir şey söylemedi.

"Kız gitti," diye fısıldadığımda gözlerimi yeniden kapatıp bu büyülü ana teslim olmamak için direniyordum.

Müzik yükseldi, bu yükselişle beraber Polat'ın dokunuşları yoğunlaştı, boynuma gömdüğü başını kaldırmadı ve kokusunun ciğerlerime dolmasına izin verdi. Bayılmamak için dişlerimi sıkıyordum, bunun bu kadar iyi hissettirmesi normal miydi?

"Polat," diye soluduğumda dudakları hızla dudaklarıma uzandı.

Beni bir kez daha öpmeden önce, "Adımı çok güzel söylüyorsun," diye boğuk bir sesle mırıldandı.

Dudakları dudaklarıma tekrar değdiğinde onu tekrar öptüm. Bunun hiçbir zaman son bulmayacak bir döngü olduğunu, şu an dünya yansa bile umurumuzda olmayacağını, bizi kimsenin ayıramayacağını düşünürken kontrolümü iyice kaybediyordum.

"Güvenlik görevlileri gitti," dedi hâlâ düşünmeyi başarabilen mantıklı bir yanım. "He... Hemen kalkalım."

Dudaklarımı çekmemle beraber durdu, burunlarımız birbirine değiyordu, muhtemelen ikimizin de başı aynı yoğun hislerle dönüyordu. Soluk soluğaydık ve bedenlerimiz birbirimizin dokunuşlarıyla sıcacık olmuştu.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça geri çekildi.

"Hemen," derken kendine hâkim olmakta zorlanıyor gibi gözlerini açmadı.

"Üstümden kalk," derken sesim titriyordu, ben de onun gibi terlemeye başlamıştım.

Beni ne kadar yatırdığını o an fark etmiş gibi doğruldu, belimdeki elini çekmedi ve kendisiyle birlikte beni de kaldırdı.

Dağılmış saçlarımı şapkanın içine sokup ayağa kalkarken yere düşecekmişim gibi hissediyor, baş dönmemi durduramıyordum. Ayakları yerden kesen o öpücük böyle bir şey miydi?

Tanrı'm, daha önce hiç öpüşmemişim gibi hissettim. Bu da neydi?

Polat dağılmış kıyafetlerine çekidüzen verip kalktıktan sonra karşımda durdu. Bir süre bakıştık, ikimizin de gözleri şaşkınlıkla açılmış, nefeslerimiz düzene girmemişti.

"Ne- Ne yapıyoruz?" diye sorarken dudağımı ısırıyordum.

Bakışları dudağıma takılsa da hızlı bir şekilde konuya adapte oldu, kapıyı kontrol etti.

"Çıkıyoruz."

Bu kez bana sormadan elimi tuttuğunda kendimi akışa teslim etmiştim. Hızlı adımlarla, başımız eğik bir şekilde kapıya yaklaşırken karanlıktan giderek uzaklaşıyor, insanların yüzlerinin seçildiği çıkışa geçiyorduk.

"Önden geç, kapüşonunu kapat."

Sessiz uyarısına karşılık başımı iyice eğdim ve adımlarımı hızlandırdım, bir saniye sonra dışarıda, temiz havanın içindeydim.

Polat peşimden gelirken arkadan duyduğumuz sesle donakaldık. "Hey, bir dakika. Bakar mısınız?"

Polat belime dokundu ve fısıldadı: "Durma, arabaya koşacaksın."

Ses tekrar yükseldi, bu kez yürüdüğünü ve peşimizden geldiğini anladık. "Size sesleniyorum, buraya bakın."

Bize yaklaştığını anladığım anda tüm gücümle koşmaya başladım, Polat mükemmel bir refleksle anahtarı cebime sıkıştırdı. Temiz hava yüzüme çarpıp kapüşonumu düşürünce saçlarım havalandı, araba sadece birkaç adım uzağımdaydı. Kapıya koşarken geriye dönüp onlara baktım.

Polat benimle gelmemiş, adamın icabına bakmaya dönmüştü. Tek bir yumrukla onu yere serdiğinde korkunç bir şey oldu ve mekândaki güvenlik görevlilerinin sesi duyup koştuklarını fark ettim.

"Hayır!"

Arabanın yanına, yola koşmuş olmama rağmen onu bırakıp kaçamadım. Tekrar geriye döndüğümde seçim yapmak için birkaç saniyem vardı.

"Hızlı ol, Papatya," dedim korkuyla.

Şu anda kaçarsam belki kendimi kurtarabilir, pansiyona ya da güvenli olabilecek başka bir yere sığınabilirdim. Yola çıkmam yeterli olacaktı, gerisini o anda düşünürdüm.

Oysa bir yanım, diğer ihtimali seçmemi, her zerremle burada kalmam gerektiğini söylüyor; Polat gelmeden bir yere gitmemem gerektiğini, onu terk edemeyeceğimi fısıldıyordu.

"Bırakamam," diye fısıldadıktan sonra arabanın içinden sert bir cisim bulup bulamayacağımı düşündüm.

Hızla arabanın kilidini açtım ve kapıya âdeta kırarcasına saldırdım. Koltuğun altına eğildim, torpidoyu kontrol ettim, herhangi bir kesici ya da delici alet bulmak benim için yeterliydi. Telaştan birkaç şeyi düşürdüğümü duydum.

Elime değen sert bir cisimi kaptığım gibi doğrulmuştum ki korku filmlerini aratmayacak bir sahnenin kendisini yaşadım. Kapının dibinde, bedenimin özel alanını ihlal edecek kadar yakında bir adam vardı, arkamı döndüğümde göz göze geldik.

Onu tanımamak imkânsızdı, gözleri hâlâ aynı manyaklıkla parlıyordu.

"Sen," derken sesim titredi. "Sen nereden çıktın?"

Görüntüsündeki iticilik hiç değişmemişti, saçı ve sakalı birbirine karışmış, trafikte bekleyen arabama saldırdığı o günkü gibi paspal giyinmişti. O saldırıdan sonra rüyalarım öyle kötü kâbuslara dönmüştü ki yüzünü unutmam mümkün değildi.

"Papatya'm," derken korkutucu bir şekilde sırıttı, hasta olduğunu biliyordum. "Sürpriz! Seni yine buldum."

"Çekil!" diye çığlık atıp kaçmaya çalıştığımda bana izin vermedi ve başımı sertçe tutup arabaya doğru itekledi.

Dengemi kaybedip düşmek üzereyken arkasındaki Polat'ı gördüm; arabaya bindiğimi zannediyor, adamları yere serip gelmek için dövüşüyordu.

Adam eliyle ağzımı kapatırken onaylamadığı bir şey yapmışım gibi başını iki yana salladı.

"Ah, hayır, güzel kızım. Önceden sana kıyamıyor olsam da artık o kadar merhametli değilim. Dokunmaya kıyamadığım, benim için çok kıymetli olan bir hazineyken tüm değerini kaybettin."

Kalbim korkuyla tekledi, üzerime eğildi ve pis kokusu burnuma doldu.

"Seni bulamayacağımızı düşündün ama işte buradayız," diye fısıldarken garip bir haz aldığını belli eden gözleri parlıyordu.

Elini çizmeye, altında çırpınmaya, kapıyla koltuk arasında sıkıştırdığı bu yerden kurtulmaya çalıştım.

"Hangimizin seni daha önce avlayacağını bilmiyorduk, iddiayı ben kazandım. Bilirsin, senin geçtiğin sokakları ezberlemeyi severim."

Sonra kendi kendini düzeltip neşeyle güldü. "Severdim."

Hayatımı karartacak olan o gerçeği fark ettim. Dilekten önce beni takıntılı boyutta seven bu adam da tıpkı herkes gibi değişmişti, sevgisi nefrete dönüşmüştü. Böyle olmak zorundaydı çünkü o adada, o anda "insanların beni bu kadar sevmemesini" dileme sebebim bile onun bana olan manyak hisleri ve saldırısıydı. Bu farkındalık kanımı dondurdu.

Şimdi karşımda eski sevgisi kadar kuvvetli bir nefretle bakan gözleri vardı, psikopatça bir ışıltı ile parlıyorlardı.

"Uyku vakti, Papatya'm."

Yüz hizama getirdiği elinde ne tuttuğunu görecek vaktim olmadı, önce sıktığı şeyi işittim, sonra tahmin ettiğim şey göğsümün sıkışmasına sebep olduğu için çırpındım, bağırmak istedim ancak hiçbirine izin vermedi. Yüzüme değen hava aniden soğudu, farklı bir şey olduğunu biliyordum. Koku, ciğerlerime nüfuz etmişti.

Gözlerim kendiliğinden kapanırken bilincim beni terk etmeye başladı, insan sesleri usul usul uzaklaştı. Hepsi çok derinden gelen, geride kalan uğultulara dönüştü, sonra yaşama dair her şey bulanıklaştı.

Hissettiğim son şey sırtımdaki acıydı, sürüklenerek çekildim.

Devam Edecek...

Özel
Bölüm

Polat

"Bir şey içer misin?"

Bu gece kaçıncı kez yanıma uğradığını saymadığım kız yanıma yaklaştığında istediği şeyi yaptım ve onu baştan aşağı incelemekten geri durmadım. Bakışlarım önce kısa küt kesilmiş siyah saçlarına, yüzündeki ağır makyaja, siyah kalemle belirginleştirilmiş gözlerine takıldı, ardından boyundan bağlamalı kırmızı elbisesinin açıkta bıraktığı geniş omuzlarına ve ince beline baktım. Gözlerim daha aşağı kaydı ve yüksek topuklu ayakkabılarında durdu. Bir bacağını diğerinin önüne atmış, elindeki kadehle bana bakmaya devam eden kadın kaşlarını kaldırmış, yanıtımı bekliyordu.

Üçüncü kez reddederken ses tonum sıradandı. "Bu gece içmem uygun değil."

Bu kez farklı bir şey denemek istemiş olmalı ki bana doğru iki adım attı ve fazla yakınıma geldiğinde durdu. Gözlerimizin arasındaki mesafe çok azdı, elini cesur bir hamleyle omzuma koydu ve hafifçe ovdu.

Gülümsedi ve dudaklarıma bakarken mırıldandı. "Hadi ama... Kurallara fazla takılıyorsun, ikimizden başka kim bilecek ki?"

Gözlerine bakmadım ve sahneye sabitlenmiş bakışlarımı hareket ettirmedim.

"Herhangi birinin yasağını çiğnememek adına değil, bu gece yapmam gereken şey insanların arabalarını bana teslim edildiği şekilde hasarsız iade etmek olduğu için alkol almıyorum."

Sonra sahnedeki ışıklardan gözümü ayırıp kıza baktım. "Yeterince açık mı?"

Dudağını kıvırdı ve omzumdaki elini çekmek yerine okşamaya devam ederek homurdandı.

"Hiç ikna edici değil."

Sesimi çıkarmadım ve uzaklaşmasını bekledim. Bunu yapmak yerine rahatlatıcı bir dokunuşla omzumu okşamaya, yüzüme doğru bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Bu sırada ona odaklanan dikkatim tamamen dağılmış ve sahnedeki canlılığa, sürekli yanıp sönen ışıkların yarattığı hareketli ortama kaymıştı. Konser alanı oldukça büyüktü ve sayamayacağım kadar çok insan vardı, az evvel şarkı bittiği için herkes daha sakinleşmiş olsa da müziğin ritminin yeniden duyulmaya başlamasıyla hareketlenmeler artmıştı.

Işıklar daha hızlı yanıp sönerek adeta insanlara renkli bir oyun sergiliyordu, binlerce kişi aynı anda tüm dikkatiyle sahnenin tam ortasında, ayakları yere oldukça sağlam basarken güçlü bir duruş sergileyerek başını geriye atan ve mikrofonu dudaklarına doğru kaldıran kadına odaklanmıştı.

Papatya çığlık attı. "Ses ver!"

Son kelimeyi söylemesine bile gerek kalmadan tüm hayranları bağırmaya, büyük bir güruh halinde hep bir ağızdan onun adını ve şarkılarını haykırmaya başladı. İçerisi inim inim inliyor, hoparlörlerden taşan müzik ve kalabalığın gürültüsü bir an bile dinmiyordu. Papatya'nın araladığı dudaklarından şarkı sözleri dökülmeye başlarken gözleri kapanmış, ritme kendini bırakmış, saçları sahnedeki hava akımıyla havalanmıştı.

Ne kadar muhteşem göründüğünden muhtemelen haberdardı, gülümsedi.

"Hey."

Önümdeki kız omzumu yeniden okşarken dikkatimi çekmek için mükemmel bir çaba sarf ediyordu, gözlerimin sahnede takılı kalması hoşuna gitmemişti.

"Efendim?"

Gözlerimi sahneyi ateşe veren Papatya'dan ayırmadan kıza mırıldandığımda görüş açıma girmek için hafifçe sola kaydı.

"Diyorum ki," diye kulağıma eğilip hoş bir sesle mırıldandı. "Burada bana içmek için eşlik etmeme sebebin hiç ikna edici değil ama daha iyi ikna olmam için çıkınca baş başa bir yerlere gidebiliriz."

Son kozunu oynarken benimle takılmayı ne kadar çok istediğini gözlerinden okuyordum, beklenti dolu dudakları aralanmış ve uzun kirpiklerini bir dahi kırpmadan dikkatle beni izliyordu.

"Seni ikna etmek istediğimi sanmıyorum."

Sesim sohbetin başından beri nasılsa öyleydi, ilgisiz, sakin ve mesafeli. Elimi dikkatle elinin üzerine koydum ve omzumdan yavaşça indirdim. Muhtemelen cazibesinin farkında olan bu kız, yaptığım şeyi beklemiyor olacaktı ki şaşkınca bakakaldı.

Daha önce hiç reddedilmemiş gibi bir hali vardı.

"Ne?" diye sorarken olayı kavramaya çalışıyordu.

"Bu gece işim biter bitmez evime gidip güzel bir uyku çekeceğim. Bunu tek başıma yapacağım."

Son cümleyi söyledikten sonra başımı eğip son kez selam verdim ve geriye dönüp kızın yanından ayrıldım. Locasında vakit geçirdiği insanlara baktığımda menajerlik ekibinden biriydi, bugün burada hangi görevle bulunduğumu bilmesine rağmen şansını bu kadar zorlaması benimle gerçekten ilgilendiğinin ispatıydı. Amacı bu gece değil, herhangi bir gün için onunla sözleşmemdi.

Bilmediği bir şey vardı: İşimi ciddiye aldığım kadar hiçbir şeyi ciddiye almazdım. Bu isterse dünyanın en basit ve önemsiz konusu olabilirdi, benim için bir şey fark etmezdi.

Papatya'nın sesi şarkı ritminin yükseldiği kısımla beraber eşzamanlı olarak yükselirken otoparka ilerliyordum, dudaklarımda istemsiz bir tebessüm oluştu, bazı şeylere şaşırmaktan vazgeçemiyordum.

"İlk çıktığı günden beri aynı heyecanı devam ediyor," diye kendi kendime mırıldandım ve iç çektim.

Şarkının bitimiyle beraber insanların alkışları konser alanını yıkmaya, çığlıkları ortalığı ayağa kaldırmaya başladı. Papatya her sahnesinde olduğu gibi yeniden bu anı mükemmel şekilde yönetti ve kalabalığa sesiyle, cümleleriyle hükmetti. Hem şarkı söylerken hem de şarkı aralarında verdiği molalarda öyle renkli

bir hava yayıyordu ki insanlar çıldırmaktan geri duramıyordu, sahnedeki tutku dolu mimiklerini hatırlayınca güldüm.

"Bu kız bu sporu yapıyor."

Ardından az evvel park ettiğim arabaların olduğu alana ilerledim. Kalabalığın arasından dağılmış halleriyle nefes nefese çıkan birileri yüksek kahkahalar atarak yanıma yaklaşıyordu, terlemiş, hepsinin kıyafetleri üzerlerine yapışmıştı. Bir grup yirmili yaşlarda gençti ve hepsi çok keyifliydi.

"Temponun bu kadar yüksek olacağını düşünmemiştim."

"Ben sana ne dedim oğlum? Bu kaçıncı konserim bilmiyorum, her gelişimde heyecanı hep diri tutuyor, bir şekilde kendini yüklerinden arınmış bağırıp zıplarken buluyorsun."

Oğlan sırıttı. "Büyülü gibi bir şey bu hatun, şarkıları da öyle."

Birkaç adım mesafe kala durduklarında onları bekleyen beni fark ettiler ve kendi aralarında konuşmaya son verdiler.

"Abicim bizimki şurada olacaktı!"

Hangi arabanın onlara ait olduğunu bildiğim için başımı salladım ve beklemelerini söyledim. Son model siyah Bugatti ileriden bana göz kırparken bu kızın hayran kitlesinde onu birkaç dakika dinleyebilmek için milyonları sayabilecek ne kadar çok zenginin barındığını düşünüyordum. Bu yalnızca bu gece fark ettiğim bir durum değil, önceki seferlerde de yaptığım bir tespitti.

Arabayı dikkatli bir şekilde park yerinden çıkarıp gençlere teslim ettim, züppe kılıklı olmalarına rağmen konserden büyük bir keyif almış olmalılar ki oldukça kafa dengi ve kibar davranıyorlardı. Şoför koltuğuna geçen genç kaşla göz arasında elime beş yüz dolarlık banknot sıkıştırdı.

"Teşekkür ederiz abicim," diye yayık bir ağızla konuşup sırıttı ve sonra yanındaki kızın omzuna elini atarak arabaya geçti.

Onlar uzaklaşırken bir süre arkalarından baktım, bakışlarım elime değdi ve doları inceledim. İnsanlar için bazı şeyler ne kadar değersizdi, bu akşam burada olmasaydım her zamanki

gibi mahalledeki tamircide, arabalardan birinin altına girmiş ve tozun kirin içinde kalmış halde debeleniyor olacaktım.

Kıyafetim şu anki gibi jilet bir takımın yanından geçmeyecek, ter içinde kalmış ve her yerine yağ bulaşmış bir tişört olacaktı.

Paraya bakarken iç çektim. "Milletin elinin kirine bak ulan, bu adamların cebinde neler dönüyor kim bilir?"

Elimi cebime atıp cüzdanımı çıkardığım sırada telefonumun telefonumun titrediğini fark ettim. Göz ucuyla saate baktığımda birkaç dakika boşluğumun olduğunu hesaplayıp hızla aramayı yanıtladım.

"Güzelim?"

"Her şeyim!"

İnce sesi neşeyle kulağımı doldururken gülümsemem büyüdü, onu bir saniye bile duymak tüm yorgunluğumu alıyordu.

"Gürültülü bir yerdesin," diye mırıldandığında sesi şüpheliydi.

"Bugün mahallede değilim, başka bir iş çıktı. Sana haber veremedim."

"Son günlerde pabucumuz iyice dama atıldı beyefendi," diye homurdandığında her ne kadar şaka yapıyor olsa da siteminin sahici olduğunu biliyordum.

"Biliyorum, seni ihmal ettim. Önemli bir şey olmasa soluğu senin yanında alırdım güzel gözlüm, biliyorsun."

İnce sesiyle huysuzca mırıldandı. "Biliyorum, ses etmiyorsam telafi edeceğini bildiğimden."

"Yarın gece nereye götüreyim seni?"

Nazlı nazlı cevap verdi. "O kadarını da sen mi planlasan acaba?"

Derin bir iç çekip elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Romantik bir adam olmadığımı biliyorsun be kızım, ne zaman güzel planlar yaptım ki? Sen ne yapmak istediğini söyle, ben en güzel mekanı bulurum. Sadece ikimiz oluruz, biraz kafa dinleriz..."

"Beni böyle heveslendirip sonra ekiyorsun," diye imalı bir sesle konuştuğunda son zamanlarda aksattığım tüm planlar bir bir aklıma geliyordu.

Başımı kararlılıkla salladım. "Halledeceğim, sen orasını bana bırak. Yoğun olsam da geleceğim canımın içi."

Kararlılığıma karşılık öpücük attı. "Bekleyeceğim. Seni seviyorum."

Sonra her zaman yaptığı gibi cevabımı beklemeden telefonu kapattı. Böyle yaptığında o hareketli, yerinde duramaz halleri gözümün önüne geliyor ve beni özlemiyle kavuruyordu.

"Ah ulan, keşke çalışmak zorunda olmasam da tüm günü onun enerjisiyle geçirebilsem..."

Kendi kendime söylenirken vaktin dolduğunu, işin başına dönmem gerektiğini biliyordum. Yine de kendime hakim olamadım ve son zamanlarda yaptığım şeyi yapıp normalde kullanmadığım sosyal medya uygulamalarına giriş yaptım.

İçlerinden birine tıkladıktan sonra arama kutusuna doğruca Papatya'nın adını yazdım. Beğendiğim tüm fotoğrafları bir bir ekranda belirirken ben parmağımla aşağı kaydırıyordum.

"Şu sahnesi neydi öyle," derken fotoğraflardan birinde birkaç saniye duraksadım.

Saçlarını bonusa yakın bir kıvırcık yapmış, mikrofonu her zamanki gibi havaya kaldırmış, kaşlarını çatmış ve dudaklarını kocaman aralamıştı. Ona baktığımda zihnimde görüntüsü capcanlıydı, bağırıyordu ancak bu bir video değil, o büyülü anın kaydedildiği anlık bir fotoğraftı. Elbisesi bedenine çok yakışmış, duruşu sahnedeki hakimiyetin onda olduğunu güzel enerjisiyle etrafa yaymıştı.

Fotoğrafın altına eklediği açıklama beni gülümsetti. *"Kendimden daha parlak bir şey bulamam derken konser alanında size rastladım."*

Cümlenin sonunda bir kalp vardı, kadraja giren tek tük hayranın kendini Papatya'nın aurasına ne kadar kaptırdığı yüz ifadelerinden de anlaşılıyordu. Bu konserinde ön taraftaki localardan

birinde dikkatle onu izlediğimi hatırlıyordum, çıplak sesinin ne kadar iyi olduğunu yeniden fark ettiğim o anlardan biriydi.

Fotoğrafın alt kısmına tıkladığımda görmeye alışkın olduğum yorumlara göz gezdirdim. Dün akşam son yirmi dört saat içindeki yorumlara göz atmış olsam da bugün yorumda bulunan kullanıcılara göz atmamıştım.

"Sen bizim papatyamızsın! Bizler seni dinlerken ve şovunu izlerken yanında ne kadar sönük kaldığımızı konuşuyorduk, seni seviyoruz güzel kadın."

"Parlamak kelimesi en çok sana yakışıyor, Parlar."

"Sana aşığım."

"Bu konserde ben de vardım, kendini ne kadar geliştirdiğini görmek bende çarpıntı yaratıyor, böyle devam et."

"Benimle bir kahve içmesi için dünyaları önüne serebileceğim o kişi!"

"Saç rengini bilen var mı?"

"Kuaförü boyanın rengini soranlara söylemiyor, sadece Papatya rengi diyerek gülücük koyuyor. Zaten ondan başkasına bu kadar yakışmazdı."

Bakışlarım aşağı kaydığında yüksek beğeni alan birkaç kötü yoruma denk geldim ve üzerine tıkladım.

"Bu kadarını hak etmediğini hepimiz biliyoruz, hadi ama çocuklar."

"İnsanların müzikten anladığı şey bağırıp çağırmaksa evet, bunu başarıyorsun tatlım. Keşke narin kulaklarım bu konsere şahit olmak zorunda kalmasaydı."

Daha fazlasını okumak istesem de vaktin dolduğunu içerideki çığlıklardan anladım, telefonu kilitleyip cebime atarken bakışlarım konser alanının giriş kapısına kaydı.

Gömleğimi düzelttim ve bileklerimdeki kumaşı dirseklerime kadar katladım. Eş zamanlı olarak çığlıklar daha da yükseldi ve kapının önünden buraya doğru koşan kızı gördüm.

"Bu da ne? Yardım edin!"

Boğazını acıtacak kadar yüksek bir sesle bağırdığında tüm dikkatimi ona vermiştim, evet, hiç yabancı değildi. Ellerini etrafa sallayarak çığlıklar atmayı sürdürüyordu, yaklaştıkça fark ediyordum ki yüzü bembeyaz olmuştu.

"Yardım... Yardım edin!"

Sonra beklemediğim bir şey oldu ve dizlerinin üzerine düşer gibi tökezledi, bunu fark ettiğim an hiç beklemeden üç büyük adımda yanına koştum. Tam tepesinde dikildiğimde beni fark etti ve sıçradı. Gözleri irice açılmış, sahnede yaptığı koyu makyaj kirpiklerine bir gölge düşürmüştü. Nefes nefese bana bakarken kim olduğumu ve ne yapmaya çalıştığımı idrak etmeye çalışıyordu. Buraya kadar problem yoktu ancak sonrasında yaptığı şey beni bir adım geriletecek gibi oldu.

Korkuyla ellerini uzattı ve başına doğru siper etti, kendini korumak istercesine iyice küçüldü.

Bir dakika, bu da neydi?

Saniyeler akıp giderken onu böyle görmenin bedenimde yarattığı şaşkınlığı, donakalma hissimi kabulleniyordum. Papatya'yı defalarca seyretmiştim, şarkı söylerken, hayranlarına açık provalardayken, sosyal medyadaki canlı yayınlarından ve televizyon röportajlarından... Karşımdaki ürkmüş kadın o Papatya'ların hiçbirine benzemiyordu, onu böyle görmek yutkunmama sebep oldu. Başını biraz kaldırdı ve beni yokladı, hareketsizce beklediğimi görünce elini indirir gibi oldu, korkmaması için temkinli bir sesle konuşurken ben de gerilmiştim. Bunu belli etmeye ise hiç niyetim yoktu.

"Yerde ne yapıyorsun?"

Dikkatli bir şekilde parmaklarımı ileri uzattım, ona doğru yaklaştırdığım elime baktı, gözleri bir kez daha gözlerimle buluştuğunda onu daha önce hiç bu kadar yakından görmediğimi, gerçektenden sahnedeki halinden çok daha farklı göründüğünü düşündüm.

Hiç beklemedi ve zihnindeki savaşa bir son verip elime yapıştı, ona doğru uzattığım parmaklarımı sımsıkı tutarken titriyordu, beni kendine siper etti ve korkuyla arkama saklandı, soluk soluğa konuştu.

"Yardım et, ne olur!"

Bedeninin titremeye devam ettiğini hissediyordum, saçları omzuma, boynuma doğru savruluyordu, kolumu öyle çok sıkıyordu ki artık acıtmaya başlamıştı ve kesinlikle bunun farkında değildi. Bağırırken sesi tizleşti.

"Kafayı yemişler. Bana saldırıyorlar."

Kolumdan aşağı kayan ve elimi tutan parmaklarına baktım, bunu fark etti ve bir anlığına kendine gelip geri çekilir gibi oldu ancak tamamen uzaklaşmadı.

Dudaklarım aralandı. "Ne?"

Parmağını uzattı, beni sarsarak ön taraftan bize koşan büyük insan güruhunu işaret etti.

"Geliyorlar. Bir şey yap!"

Reflekslerime her zaman güvenirdim, bir kez daha kendimi şaşırtmadım, çok hızlı aksiyon aldım ve kıza baktım.

"Koş!"

Sorma gereği duymadan elini sıkıca tuttum birlikte koşmaya başladık. Birkaç dakika içinde nefes nefese kalmıştık, bana yetişmek için tüm gücünü zorlasa da geride kalıyordu.

Göz ucuyla geriye döndüğümde ayakkabıları yüzünden defalarca tökezlediğini gördüm.

"Çıkar şunları! Onlarla koşamazsın!" derken hararetliydim.

Hiç beklemediğim bir şey yaptı ve tüm bu hengamenin arasında aniden durdu. Peşimizde zombi sürüsü gibi saldırgan insanlar varken, biz adeta bu otoparkta kapana kısılmışken karşımdaki kız şaşkınca ayaklarına baktı ve tiksintiyle sordu.

"Pis yere mi basacağım?"

Bunu nasıl sorabiliyordu? Cevabının yarattığı şaşkınlığı atlattığımda bağırdım.

"İstersen böyle devam et ve öl!"

Daha fazla beklemedim ve önünde diz çöktüm. Güçlü bir hamleyle ayakkabısının tokasını çektiğimde geriye doğru sendeledi, eğilip omuzlarımdan tutundu. Tokanın bağcık kısmını

tek seferde çektim ve ayakkabıları çıkardım. Vakit kaybetmeden elini tuttum ve tekrar koşmaya başaladık.

"Arabamın modeli-"

Sözünü kestim. "Biliyorum. Ben valeyim, arabanın anahtarı bende."

Söylediğim şeyi duyar duymaz çok mutlu olduğunu belli eden bir inilti çıkardı, şaşırmıştı.

Nefes nefese, "Gerçekten mi?" diye sorduğunu işittim.

Tekrar ona döndüm, bir süre yüzünü inceledim. Buradan anladığım şey gerçekten ama gerçekten çok korktuğuydu. Bu hali sadece bana değil, muhtemelen onu tanıyan herkese çok yabancıydı.

Derin bir nefes verdim ve, "Korkma," diyerek başımı salladım. "Hemen bin, arka koltuğa geç. Kapıları kilitle."

Bize koşan insan güruhuna dönmüştüm ki Papatya yeniden bağırdı.

"Sen?" dedi endişeyle. "Olmaz, olmaz, sen de gel!"

Reddettim ve başımı salladım. "İcabına bakıp-"

"Hayır!"

Haykırdığı gibi elime yapıştı ve beni çekiştirmeye başladı, tüm gücünü kullanıyordu. "Öyle değil! İcabına bakacağın kadar değil, bunlar sadece önde koşanlar. Tüm mekan beni öldürmek istiyor!"

Durumun vehametini anlamam için ısrar edercesine diretti.

"Tek başına yetebileceğin sayıda değil, gidersen bana zarar verirler. Birlikte kaçmalıyız, bana yardım et, ne olur!"

Onu daha fazla korkutmamak için üstelemedim ve arabaya geçtim, kapısını kilitlediğimde şoför koltuğundaydım. Kısıtlı bir vakit içinde büyük bir hamle yapmam gerekiyordu, direksiyonu sıkıca kavradım.

Durmadı ve bir kez daha benden tarafa dönüp bağırdı. "Çalıştırsana şunu!"

Koltuğundan geriye dönüyor, sürekli insanlara bakıyordu. Telaşlıydı ve asla susmayacaktı.

Sakince, "Panik yapman sana bir şey kazandırmaz," dedim.

Kafamda kısa bir hesap yaptım ve ihtimalleri tarttım, nihayetinde otoparkın tüm detaylarını zihnimde canlandırdığımda belli bir plan şekillendirebilmiştim. Kontağı çevirdim ve motoru dikkatle çalıştırdım, peşinden gelen birkaç saniye içinde gaza yüklendim ve tekerlerden çıkan çığlıkla geriye savrulduk.

"Kemerini tak," derken kıvrak bir manevra ile kolonun etrafında dönüş yaptım.

Arabayı insanların tam üzerine sürdüğümü görünce haykırdı.

"Dayanamayacağım, kalbim duracak!"

Korkuyla ellerini kaldırdı ve gözlerini kapattı. Aralıktan bakmış olacak ki yine yerinde duramadı ve bana müdahale etti.

"Biri önümüze atlıyor!"

Hiç beklemediğim bir şey yaptı ve hakimiyetim altında olan direksiyona saldırdı, nasıl bu kadar çıldırdığını düşünüp yüksek sesle bağırdım.

"Elini çek!"

Başka bir şey söylemedim ve tüm odağımda arabayı kalabalığın içine savurdum, bazıları önümüze atladı ve elindeki şişeyi cama fırlatanlar oldu. Cam bu kadar yakından darbe aldığı için sarsılsa da başka bir etkisi olmadı. Araba oldukça korunaklıydı.

İnsanlardan tamamen kurtulmanın tek bir yolu olduğunu ve bunun da yüksek bir risk içerdiğini fark ettiğimde bakıştık.

"Yapacak bir şey yok," dedim gergince. "Sıkı tutun."

Daha öncekilerden çok daha korkutucu bir hamleyle arabayı hızlandırdım, insanlar ezileceklerini fark ettiklerinde çaresizce etrafa kaçıştılar. Birkaç kişi kaçamayacak gibi olsa da bu onları cesaretlendireceği için durmadım ve sürüşe devam ettim.

Plan işe yaradı, bir dakika sonra karanlık sokakta hızla yol alıyorduk. Tüm kalabalık geride kalmıştı. Yanımdaki kadın alışık olmadığım bir sessizliğe büründüğü için ne kadar korktuğunu tahmin ediyordum.

Bir anda bağırdı.

"Aman Allah'ım!"

Bembeyaz olmuş suratına göz ucuyla baktığımda mırıldandım.

"Ne kadar kafayı yemiş olursa olsunlar, kimse ölmek istemez."

Sonra ekledim.

"Kaçacaklarını biliyordum."

Gözlerimi yoldan ayırmadığım dakikalarda titreyen sesi kulağıma ilişti.

"A-anladım."

Bir süre duraksadı ve kendine gelmeye çalışırken soluklandı. "O an düşünemedim. Ben, bir anda öyle bir kalabalığın içinde kalınca..."

"Haklısın."

Ne kadar hazırlıksız yakalandığını ve korkmuş olduğunu bildiğim için iç çektim, bu kez benim de gerginliğim azalmıştı.

Usulca ona döndüm ve karanlığın içinde bir kez daha bakıştık, bu hem çok kısa hem de bana uzunca gelen bir an oldu.

"Arabanda su var mı?"

Bembeyaz yüzü beni endişelendirdiği için sorumla bakışma anımızı böldüm.

"Var."

Arka tarafa uzandı ve ben yola odaklanmışken bir süre orada oyalandı. Hışırtılardan bir şeyler çıkardığını anlasam da aynadan göz ucuyla baktığımda yaşadığı şok etkisiyle elindeli portakal suyuna dalıp gittiğini gördüm. Sonrasında suyunu aldı ve dudaklarına götürene dek etrafa birazını saçtı.

"İyi misin?"

Bu sorunun gereksiz olduğunu bilsem de sormam gerektiğini hissetmiştim.

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi ağlamamak için titrek dudaklarımı birbirine bastırırken. "Sanki beynim durdu. Anlamıyorum!"

"Tam olarak ne oldu?"

Karanlık yola, ıssızlığın ortasındaki sokak lambalarına baktı. Ne söylemem gerektiğini konusunda bir fikri yok gibiydi.

Belki yardımcı olurum diye düşünürken birkaç soru sordum.

"Onların hoşuna gitmeyecek bir şey mi söyledin? Ne bileyim, gözlerinin dönmesine sebep olacak bir hata mı yaptın? Bu insanların bu kadar çıldırmış olması normal gelmiyor."

Çileden çıkmak üzereydi. "Ben de farkındayım! Ama yapmadım, yemin ederim ki hiçbir şey yapmadım!"

"Bana bu saldırının bir sebebi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sen," dedi işaret parmağını bana yöneltirken. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Ben o sahnenin sahibiyim, o insanlar da sadece bir saat öncesine kadar ayaklarıma kapanan, benim için yeri göğü inleten hayranlarımdı! Bana saldırmaları için ne yapmış olabilirim?"

Sesi giderek yükseldi ve tüm arabayı doldurdu.

"Her şey sadece birkaç saniye içinde değişti, hiçbir şey anlayamıyorum. Bunun bu kadar ani olması için benim katil, hırsız, gaspçı ya da ne bileyim, iğrenç biri olduğumla ilgili bir haber görmeleri gerekir! Üstelik..."

Başını iki yana salladı. "Üstelik bu da yetmez!"

Göz ucuyla ona bakarken sokak lambalarından biri yüzümüzü aydınlattı, tüm dikkatimi ona vermiş, hal ve hareketlerini inceliyordum.

"Bu insanlar hakkımda böyle şeyler duysalar bile inanmazlar, mutlaka gözleriyle görmeleri, bir şekilde kuvvetli bir kanıt bulmaları gerekirdi. Hatta içlerinde dünyanın en kötü insanı olsam bile bana tapacak kadar sevenleri var..."

Başını ellerinin arasına aldı ve saçlarını çekiştirdi.

"Anlamıyorsun, onları tanıyorum. Bu durum hiç normal değil, yüzlerce kişi bir dakika içinde bana nefret duyamaz. Bu yaşamın olağan akışına aykırı."

Kendi kendine konuştuğu seansı bitirince aklına başka bir şey gelmiş gibi telaşlı bir halde telefonunu çıkardı. Heyecanla tıklamaya başladı, bir yandan tırnağını kemiriyordu.

Sahnede özgüvenini hissediyor olmama rağmen şu anda arabanın tümü egosuyla dolmuş gibi görünüyordu.

"Kendine bu kadar güvenmene sebep olan şeyi merak ettim doğrusu."

Beni hiç umursamadı ve dikkatli bir şekilde okuduğu şeyleri mırıldandı.

"Rujunun markası bulunamıyor! Özel üretim olduğu öğrenildi."

Ofladı ve diğerine geçti.

"Güzelliği baş döndürdü, son hali için tıkla!"

Memnuniyetsizce tısladı ve sonrakini okudu.

"Bali'den döndüğü öğrenilen şarkıcı havalimanında spor kombiniyle görüntülendi, görenleri şaşırtan güzel röportaj vermedi."

"Şarkıcının yeni konser turnesi açıklandı."

Sonrakine geçti.

"Saçlarının sırrını kuaförü paylaştı, haberin devamı için tıklayın."

Bir sonrakini okurken sesi yükseldi.

"Sosyal medya hesabından yaptığı paylaşım çok konuşuldu!"

Bıkmaya başlamıştı, aradığını bulamadı.

"Hayranlarını sevgiye boğdu, ünlü şarkıcının son konserine katılan kişi sayısı dudak uçuklattı!"

Başını iki yana salladı.

"Reklam teklifleri yağıyor, menajerlik ajansı konu hakkında açıklama yaptı."

Derin bir nefes verdi ve ekrana iyice gömüldü.

"Yeni projesinin ne olduğu merak konusu! Gizemli şarkıcı yükselişe devam ederken her adımıyla adından söz ettiriyor."

Muhtemelen kendi kendine konuştuğunun bile farkında değildi, kendini çok kaptırmıştı. Bir şeyler daha okuduğunu duysam da sesimi çıkarmadan bekledim. Yaklaşık on dakikanın sonunda onlarca haber başlığı okumuştu.

"Bunlar değil," dedi öfkeyle. "Bunlar her zamanki şeyler! Başka bir şey olmalı."

Giderek daha da ilgimi çekiyordu, kaşımı kaldırdım.

"Yani insanların sana saldırmaları için uzaylı olduğun gibi bir şeyler öğrenmeleri gerektiğine mi inanıyorsun?"

"Çok ilginç."

"Sen beni gerçekten tanımıyor olmalısın!" diye ikaz etti, hırçın olması beni güldürecek gibi oldu.

Hafifçe dikleştim ve boğazımı temizledim. Söyleyeceğim şeyin hoşuna gitmeyeceğini bilsem de geri adım atmadım.

"Sıradan bir şarkıcı değil misin? Kendini bu kadar abartman komik görünüyor."

Duyduğu şeyle şoka uğramıştı, başını telefondan kaldırdı, havalı şekilde biçimlendirilmiş saçlarını geriye attı, gözlerini kocaman açmıştı.

"Komik mi görünüyorum?"

Beni dövebileceğini düşündüm.

"Hitap ettiğim dinleyici kitlesine dahil olmayabilirsin ama kariyerim hakkında bu şekilde konuşamazsın! Bunun için çok emek verdim. Ben sıradan bir şarkıcı değilim!"

Bu hali onu daha da kışkırtma isteğimi uyandırdı, dayanamadım ve dudaklarımı ıslattıktan sonra onu çıldırtacak sakinliğimle konuşmayı sürdürdüm.

"Seni konserden birkaç saat önce mekanın afişlerinde gördüm."

Bu öncekinden daha çok dehşete düşmesine sebep oldu. Kararlı şekilde devam ettim.

"Hatta bu akşam arkadaşımın yerine bakmak için ben gelmiş olmasaydım başka bir yerde denk geleceğim bir sanatçı olduğunu da zannetmiyorum."

Ağzımın ortasına bir tane çakmak istiyor gibi bir hali vardı ancak dişlerini sıktı ve kendine haklim oldu.

"Herkes beni tanımak zorunda değil," derken sesi tehlikeli bir sakinliğe bürünmüştü. "Ama aynı ülkede yaşıyoruz, aylardır her yerde ilk sırada benim şarkılarım var. Radyolarda, kafelerde, gece kulüplerinde... Sayamadığım birçok yerde! Beni duymamış olamazsın."

Arabayı yavaşlattım ve tarif ettiği yere park ettim. Etrafı incelediğimde özenle oluşturulmuş ışıksız bir alan olduğunu fark edebiliyordum, muhtemelen daha rahat hareket etmek istediği içindi.

Yavaşça ona döndüğümde içindeki enerjiyi atamamıştı. Kafasını kaldırdı, bakışları adeta alev fırlatıyordu. Gururu mu incinmişti?

"Ben," dedi. "Ben Papatya'yım!"

Kaşlarımı çattığımda yüz ifadem onu bir kez daha hoşnutsuz etti, başını çevirdi ve sadece birkaç dakikadır tanışıyor olmamıza rağmen bana trip atma hakkını kendinde buldu ve saçlarını savurdu.

"Papatya Parlar!"

Tekrar bana baktığında dudaklarımı kıvırmamak için kendimi zorladım, ne olduğunu bilmediğim bir şey hoşuma gidiyordu ve bu kesinlikle telaffuz ettiğim adın kendisiyle doğrudan ilgiliydi.

"Papatya Parlar," diye mırıldanırken gözlerimi kıstım.

Canlı kanlı karşımdaydı, burada, hemen yan koltukta, asabi ve şımarık halleriyle gözlerimin tam içine bakıyordu. Onun hakkında saatlerce konuşulacak şey vardı ancak ben susmayı tercih ettim.

Ne de olsa yollarımız hemen ayrılacak gibi görünmüyordu.